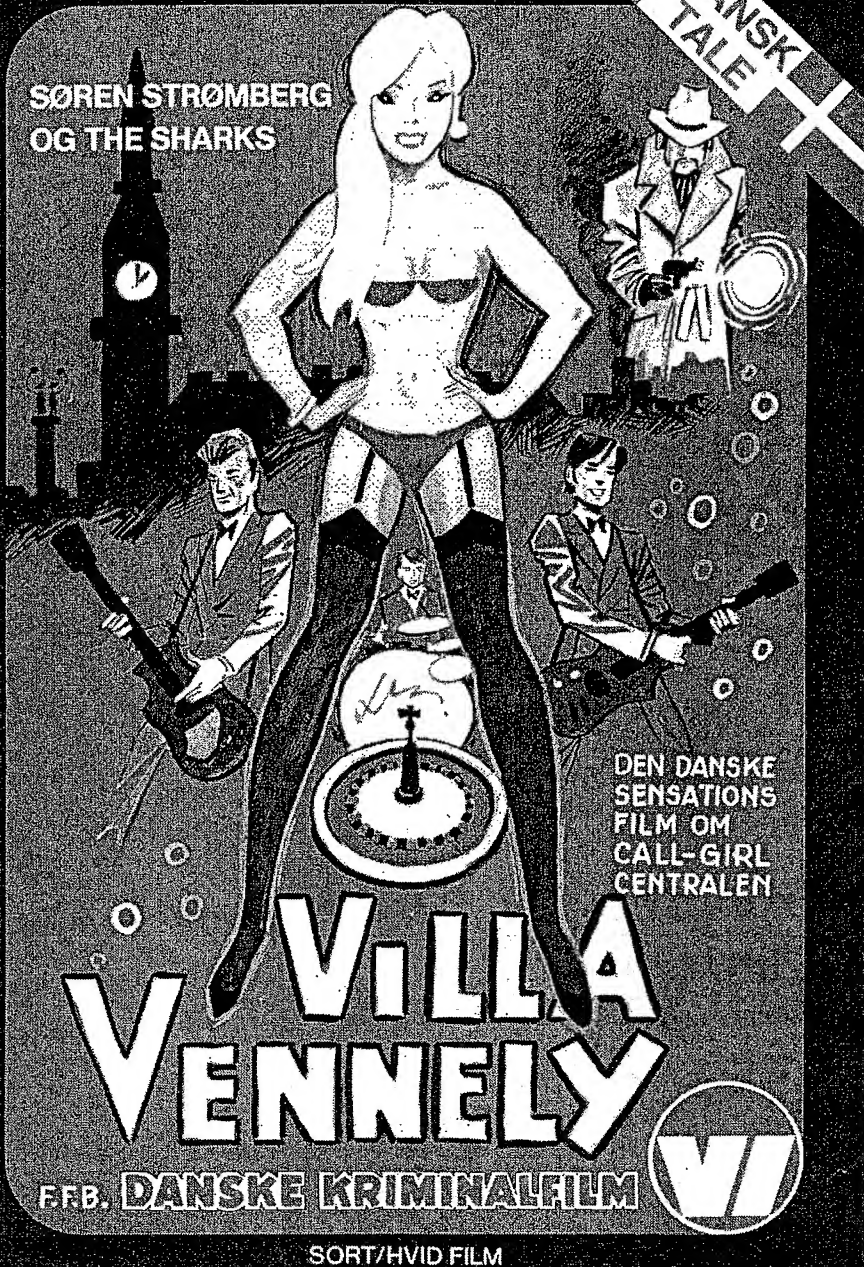

VIDEO INTERNAT

DANSK
TALE

SØREN STRØMBERG
OG THE SHARKS

DEN DANSKE
SENSATIONS
FILM OM
CALL-GIRL
CENTRALEN

VILLA
VENNELY

F.F.B. DANSKE KRIMINALFILM

SORT/HVID FILM

Tredje og sidste af Video Internationals sjældne Poul
Nyrup-videoomslag fra 80'erne: VILLA VENNELY
(amk. titel: COPENHAGEN CALL GIRLS)

Akademisk tidsskrift for entusiaster af spekulationsfilm m.m.

Lemmy fra Motörhead læser...

STAY SICK!

#4/del 2

Sælges kun samlet med del 1

BLAXPLOITATION/ASIAN TRASH/KULT-TV/SCI-FI/ATTITUDE!!!

LÆS I DETTE
FABELAGTIGE NR.
BL.A. OM:

Månebase
Alpha

Fanzine-
kändisernes
TOP 13

Trash'ede Robin
Hood-film

Zombier
i Valby

Kult-gyserserie
på dansk tv
i de tidlige
80'ere

Brevkasse &
Fanzines

ENDELIG!!!
Hongkong-filmen
er tilbage og
præsenteres af
Danmarks
HK-ekspert
nummer 1

128 sider!!!

HUN ER EN MEGET PRIVAT DETEKTIV!

STACEY
SCORER
ALTID!

HUN ER
PIGERNES
KNALDHARDE
SVAR PÅ
JAMES BOND!

STACEY!

METROCOLOR

RESTRICTED

True Crime

Sidste gang i True Crime-sektionen bragte vi en længere spot på Ed Geins liv og levned og de film, der er blevet lavet om ham. Denne gang fortsætter vi med portrætter af serial killers, eller som de hedder med et godt ny-dansk ord: *seriemorderer!* Og heldigvis for den nye term, det irriterede mig grusomt i gamle dage, når "serial killer" i undertekster blev oversat med "massemorder", der er en verden til forskel!! Jack the Ripper kan fx dårligt kaldes for en massemorder, da han "blot" dræbte fem kvinder, og fx en eller anden nazibøddel, der er enkelt gang beordrede en hel masse mennesker likvideret, er naturligvis ikke seriemorder, da han kun dræbte den ene gang, men en hel masse på samme tid!

Anyway, denne gang tar jeg et kig på to helt nye (i alt fald i SSI-regi!) filmatiseringer af berømte seriemorderes gøren og laden, først endnu en Gein-film og derefter en om Ted Bundy og til sidst en gammel svend fra Walters Video om The Phantom Killer, der hærgede i USA i 1946.

Det var egentligt også meningen, at jeg ville have skrevet noget om en specialudgave, der blev bragt af det ellers meget respekterede CNN-program "Larry King Live", som handlede om den seneste berømte seriemorder, nemlig The Washington Sniper (som skulle vise sig at være noget så usædvanligt som et seriemorder-par!), men det er der desværre ikke plads til i denne omgang.

Anyway, se nu bare og fang an med anmeldelse, *but remember kids, don't try this at home...*

ED GEIN

DK-titel: Psykopaten Ed Gein
USA, 2000

DIR: Chuck Parello

LÆNGDE: 86 min.

DISTRO: Egmont Film

DK-VIDEO INFO: letterbox

CAST: Steve Railsback, Carrie

Snodgrass, Carol Mansell, Sally Champlin,

Steve Blackwood, Craig Zimmermann,

Pat Skipper

anmeldt af Jack Bundy

Du kender naturligvis historien om Ed Gein (ellers så læs Jesper Moerchs sublime artikel "Geiners" i sidste nummer), der i Wisconsin i 1957 gravede gamle kvinder op ude på kirkegården, tog dem med hjem og levede med dem og med andre kvindelig, som han skaffede fra byens live stock, og måske specielt kvindedele var i høj kurs i det lille Gein-hjem, dele som blev gemt alle mulige steder rundt omkring i huset. Som Jesper beskrev sidste gang, så er historien filmatiseret flere gange med forskellige grader af autenticitet og at den bedste og mest virkelighedstro er *Deranged, Well*, nu er der så kommet en ny version, der slet og ret hedder *Ed Gein*, og som *tilsyneladende* følger virkeligheden ret nært. Når jeg siger "tilsyneladende" så skyldes det, at filmen alligevel vist nok tager sig visse friheder, ganske som *Deranged* gjorde. Men mere herom senere.

Velkommen til *Stay Sick* #4/del 2, som er en direkte efterfølger til #4/del 1, så hvis du har købt det her i en byttebix og ikke fået del 1 med, så er du altså blevet taget i røven, ha ha! Men bare tag det roligt, du kan bare tage og bestille hele molivitten fra Jackjib@yahoo.dk - nå ja, med mindre du har købt det her på et loppemarked i år 2050 eller sådan noget! Hvis det er tilfældet, så fortæl mig lige, har I fået flyvende byer endnu? Eller flyvende biler, og hvordan lyder den seneste plade fra *The Cramps?* (de spiller vel stadigvæk??). Jack J

I denne nye version er det Steve Railsback, der spiller ol' Ed, og som X-Files-fans kender fra en dobbeltepisode, hvor han spiller en gut, der holder nogle gidsler tilfangetaget (anden del er den episode, hvor Scully forsvinder), fordi han fra tid til anden blir *abducted* af rumvæsener og nu gider han ikke det pis mere. Jeg så både *Ed Gein* og *Ted Bundy* inden for nogle få dage og sammenlignet er der stor forskel, selv om de begge handler om berygtede kvindemordere; Hvor *Ted Bundy* er fyldt med action og mange mennesker, er *Ed Gein* langt mere tilbagegaaende og iagttagende. Dette skyldes ikke nødvendigvis forskellige temperamenter hos de forskellige instruktører, men at de to seriemordere var vidt forskellige typer (og hvorvidt Gein i det hele taget kan beskrives som værende en "seriemorder", kan vel diskuteres), der levede i helt forskellige miljøer.

Selve historien gider jeg ikke gå i detaljer i, læs hellere Jesper Moerchs artikel igen, men hvad jeg dog vil sige, er, at filmen er rigtig god og skuespillerne spiller alle godt, og med hensyn til Steve Railsback burde han eddermame have en medalje for sin gode præstation, intet indre. Ikke eet øjeblik har man fornemmelsen af, at han er andet end Ed Gein og jeg kan kun anbefale 'at se filmen! Den danske video er i øvrigt i letterbox.

Jeg nævnte tidligere, at der måske var taget visse friheder mht. historien, rent faktisk er der vist kun tale om en sådan "frihed", nemlig i en scene, hvor Gein dræber sin bror Henry ude i skoven. I Jespers artikel nævnes det, at broderen døde under en skovbrand, hvor det blev spekuleret i, hvorvidt han var død under andre omstændigheder. Men ok, den slags detaljer er til at leve med (selv om det, *ahm*, ikke var just en detalje for stakkels Henry!).

Filmen er som sagt rigtig god og du bør se den. Scenerne fra Gein-huset er ubehagelige, følelsen af ligesom at være *derinde* (selv om man jo sidder sikkert i sin stue foran kassen) sammen med alle disse ligdele og ikke vide, hvornår man får en på godda'en bagfra af en halvgammel, ulækker stødder er ganske ubehageligt, ligesom I huset i *Texas Chaninsaw Massacre*. På omslaget af kassetten reklamerer der med: "*Mad virkelighedens Norman Bates*", men helt ærligt, så var god ol' Norman aldrig så væmmelig, som Gein er det (dette betyder naturligvis ikke, at jeg ikke synes *Psycho* er en brillant film! Det gør jeg naturligvis.). I B&G's-afdelingen er der ikke så meget at hente, men det gør I og for sig heller ikke noget, i denne film er det langt mere tonen, der tæller, ligesom det var det i *Psycho* og *TCM*. Og tonen, den fejler ikke noget -

True Crime

men som sagt, tag selv og check efter. Du blir ikke skuffet.

TED BUNDY

DK-TITEL: Ted Bundy
USA, 2002

DIR: Matthew Bright

DK-DVD INFO: letterbox

anmeldelse: Jack J

Min favorit-tv-serie i verden er *Married... With Children*, på dansk hedder den *Vore Værste År* og har i snart mange år kørt på TV3. Hver gang den er slut, begynder TV3 bare forfra. Og heldigvis for det! Serien er den bedste psykotroniske tv-serie nogensinde (hvis du siger mig imod, får du tæsk) og en dag kommer der sikkert 5-6 dobbeltnumre af SSI udelukkende med omtaler af serien, sammen med alle de medvirkende, nøgenbilleder og anmeldelser af alle seriens to hundrede nogenogtires episoder. Bare vent og se. Men hvad har alt det at gøre i en anmeldelse af en film, der handler om en af de mest notoriske *serial killers* nogensinde? Tja, såmænd ikke andet end at familien i *Married...* hedder Bundy og er opkaldt efter Ted Bundy. Og Bundy... ham er der netop lavet en film om!

Faktisk er der før lavet film om Ted Bundy, jeg erindrer at have set noget på TV3 engang for længe siden, men om det var en tv-serie, -film eller whatever, kan jeg ikke huske. Den var vist heller ikke særlig god. Men det skal altså siges med det samme: *Ted Bundy* er ganske glimrende, faktisk er den rigtig god! Ligesom *Ed Gein*, så følger *Ted Bundy* ganske nøje virkelighedens hændelsesforløb med kun mindre afvigelser.

Theodore Robert "Ted" Bundy er een af de mest notoriske seriemordere, der nogensinde har hærgt USA. Han indrømmede at have myrdet ikke mindre end 23 kvinder i løbet af en periode på fire år, hvoraf han sad varetægtsfængslet i halvdelen af tiden. Men faktisk mente politiet, at han havde dræbt hele 40 kvinder!

Handlingen begynder med Bundy, der uden større held forsøger at komme i kontakt med unge kvinder. Når det så mislykkes, sniger han sig i stedet efter dem, lurer uden for deres vinduer og gokker den af, når han får et glimt af dem, idet de gør klar til at gå i seng. Senere rykker hans grænse, for hvor langt han vil gå, da han begynder at snige sig ind i kvindernes huse, slå dem ned og voldtage dem. Senere bortfører han dem i stedet og til sidst begynder han at myrde løs. Og det alt sammen samtidig med, at Bundy rent faktisk havde en fast kæreste, som intet vidste og som blåøjet troede på alle hans forklaringer på det ene og det andet. End ikke når han bandt hende til sengen og ville have hende til at spille død, mens han pulede hende, fattede hun mistanke om, at noget var galt!

Senere gik det naturligvis, som det måtte¹, Bundy blev fanget (ironisk nok ikke pga. et overfald, men pga. en trafikforseelse), røg i spjældet, stak af, blev fanget igen og stak af igen, for til sidst at blive stillet for retten, fundet skyldig og dømt til døden.

¹ Nå ja, det er selvfølgelig en påstand med modifikationer: Hverken *The Phantom Killer*, *The Zodiac Killer* eller *Jack the Ripper* blev fanget!

Som noget ret usædvanligt førte Bundy sin egen retsag, men det hjalp lige fedt, han blev ristet i '89.

Ligesom i *Ed Gein*, så er skuespillet ganske glimrende. Ham, der spiller Bundy, spillede også Prins Charles i een eller anden tv-serie (eller måske det var en film, kan ikke lige huske det *and I don't really care*) og han gør det altså ganske glimrende i rollen som charmetrolden Ted (!). Som jeg tidligere nævnte, så er *Ted Bundy* ret god, ja jeg vil faktisk gå så langt som til at sige, den er fremragende. Men eftersom det er en portrætfilm om en seriemorder, er det naturligvis nærliggende at sammenligne den med mesterværket *Henry - Portrait of a Serial Killer* og som sådan kommer den naturligvis til kort: ingen film i genren når *Henry* til sokkeholderne. Men mindre kan naturligvis også gøre det og *Ted Bundy* er bestemt i den bedre ende. En stor forskel på de to film er, at hvor *Henry* er meget grim i tonen, så er *Bundy* det slet ikke. Dette *kanne* skyldes, at de to instruktører har ønsket forskellige ting med deres film, men det kan naturligvis også skyldes det blotte faktum, at de to seriemordere rent menneskeligt - i virkelighedens verden - var forskellige mennesker: hvor *Henry* var en ubehagelig type (jeg optog engang halvdelen af et *Jerry Springer-talkshow*, som handlede om kvinder, der var forelskede i seriemordere, og hvor de interviewede *Henry* i sin celle, og nej, han er sgu ikke een, man ønsker at møde i en mørk baggyde... eller noget som helst andet sted overhovedet), så var Bundy tilsyneladende en fin og charmerende ung mand (der bare havde en trang til at gå rundt og myrde unge kvinder!) - og dét portrætter de to film ganske glimrende på hver sin måde.

Anyway, hvis ikke du har nogen serial killer-film i din samling, så se at få fat på *Henry - Portrait of a Serial Killer* (og hvis du køber video, så få fat på *Kavan/Scanbox*-udgaven fremfor *On-Air*-udgaven, der er lidt mere billedet med og *On-Air*-versionen kører en tand for stærkt i forhold til *Kavan-bandet*), men hvis du har den, så er det ikke en ueffektiv idé at smide *Ted Bundy* ned i indkøbskurven!!

THE TOWN THAT DREADED SUNDOWN

DK-TITEL: Byen som Frygtede Solnedgangen

USA, 1976

DIR: Charles B. Pierce

DISTRO: Walthers Video

DK-VIDEO INFO: en smule Ibx

CAST: Ben Johnson, Andrew Prine, Dawn Wells, Jimmy Clem, Charles B. Pierce.

anmeldt af Jack J

Da jeg for nogle år siden så *Scream*, var der en reference til *The Town that Dreaded Sundown* (eller var det i *Scream 2??* - *don't know, don't care*), jeg syntes, titlen lød godt og nu er jeg så endelig faldet over den gamle, danske ex-rentaludgave fra *Walthers Video* (*ahh, go'e gamle Walthers*). Nåh ja, "faldet over" er måske så meget sagt; fået den smidt i

nakken af den flinke Jesper Moerch er mere den sande, sandfærdige sandhed! Og hurra for det.

Vi er ovre i slasherfilmen, men modsat de fleste andre slashers, så bygger *Town* på noget, der virkelig skete, nemlig i 1946 i den lille (efter amerikanske forhold "lille") by Texarkana (pop.: 40.000!) i De Forenede Stater. Filmen starter med en fortællerstemme, der fabulerer om, hvor hårdt det var i tiden lige efter 2. Verdenskrigs afslutning, noget med at folk dårligt nok havde råd til gammelt avispapir, når de skulle på lokum og sådan noget.

Efter fortælleren har sat os ind i tid og sted, skifter scenen til en "lovers lane", hvor to teens er kørt ud i bil for at hygge (nå ja, de er ikke helt enige om, hvordan "hygge" defineres, men du ved, hvad jeg mener). Og scenen, der følger, er selvfølgelig klassisk: "Shh, jeg synes, jeg hørte noget!". "Arh, det er verdens ældste undskyldning, bare fordi du er skide frigid... hov, hva' var det, hva' det for en karl, nej, la' os være i fred, gå væk, nej, arrrrgghh...". Overfaldsmanden, en gut med hvid hætte over hovedet, smadrer bilens vindue, trækker fyren ud og (off camera) GENNEMTYGGER ham på kroppen!! Derefter går det også ud over pigene. Begge overlever dog, men ryger på sygehuset og kan ikke rigtig hjælpe panserne.

Ordensmagten står helt uden spor og da en af lovens spradebasser finder endnu et kærestepar langt ude, hvor krageme ender, denne gang begge døde af skud, hvoraf pigene først var blevet bundet til et træ, så kontakter man den bedste mand, man kender, til den slags; nemlig en fra Texas Rangers (det er dog ikke Walker!).

I tiden herefter ligger Texarkana som stivnet i en knytneve af frygt, og nu, hvor jeg skriver dette, er det blot cirka en uge siden, de fangede snigskytten, der terroriserede Washington gennem tre uger (og som viste sig at være ikke een, men to mænd). Og tilsyneladende var frygten lige så stor dengang i '46. Husk på, at man endnu ikke havde haft alle Bundy'erne, Henry Lee Lucas'erne, Green River Killer'ne, Zodiac Killer'ne osv. Så det må have været ret scary to say the least! Folk begyndte ligefrem at banke store træplader op foran deres vinduer!

Texas Ranger'en indfører udgangsforbud om aftenen, men alligevel bliver folk overfaldet af hættemanden, som af pressen døbes "The Phantom Killer" ("Fantomet") i de danske undertekster, ha ha - måske skulle de have eftersøgt ham i Bengalis jungle, ha ha!). I en af filmens bedste scener forsøger en hårdt såret, stærkt blodende kvinde at undvige fantommorderen ved at gemme sig på en roemark (eller hvad det nu er for en mark, den slags er de meget bedre til at bedømme på redaktionerne hos bladskollegerne ovre på "fastlandet", hæ hæ!).

Stemningen i *The Town that Dreaded Sundown* er rigtig god. Man fornemmer angsten og frustrationen over hele tiden at leve med truslen om The Phantom Killers hærgen hængende over hovedet hele tiden. Og denne stemning holder også cirka gennem 90% af filmen, men når der så alligevel er noget råddent i Danmark, skyldes det, at man uheldigvis med Djævlens vold og magt skulle have noget comic relief med i form af en klodset panser. Det falder til jorden og er bare dumt og dårligt, og selv ikke i Søften tror jeg, man ville finde det morsomt!

Selv om filmen kan ses som en forløber til de "rigtige" slasherfilm, der bl.a. startede med *Freday the 13th* og *Halloween*-filmene, så er den slet ikke så blodig som disse, men det gør nu ikke så meget den ovennævnte stemning taget i betragtning (men ok, det ville da have været fint nok med noget mere bloods 'n' gore!).

Jeg skal ikke røbe slutningen her (men heldigvis har AIP ladet filmens slutning følge virkeligheden i stedet for, som man kunne have frygtet, at påklister een eller anden fake slutning for at få det til at ende "rigtigt!"), men jeg refererede jo tidligere til The Zodiac Killer og hvis du kan huske, hvad der blev af ham, så ved du også, hvordan *Town* slutter!

Henrik Larsen har i øvrigt også anmeldt filmen i *Absurd #4*. Jeg har netop checket hans rev og... hmm... han skriver, at der er en brøler af Ed Wood'ske dimensioner, nemlig en kameramand, der er helt tydelig i halvandet sekund. Well, øhh, jeg må jo have snuppet en slurk kaffe eller sådan noget i det øjeblik, for jeg bemærkede altså ikke scenen (pis!), men jeg vil da lige checke efter igen!

Instruktøren lavede også *The Legend of Boggy Creek*, der blev efterfulgt af *Return to Boggy Creek* (af en anden dir.), men jeg har desværre ikke set nogen af dem.

Town er i øvrigt også anmeldt i Michael Weldon's første *Psychotronic*-bog, men uheldigvis skriver han, at fantommorderen fra 1946 vender tilbage! Weldon må have sovet i biografen eller på sofaen (men det var nu nok biografen, da bogen udkom, før videoen rigtigt kom frem!), da han sad og så den (eller også læste han bare teksten på coveret, hvor der fejlagtigt siges det samme): Filmen handler nemlig ikke om, at morderen kommer tilbage igen, men derimod om de originale mord i '46!

Blandt skuespillerne finder man bl.a. Ben Johnson, som også var med i Peckinpah's fede *The Getaway* aka *Wild Flugt* (fra '72 med Steeve McQueen og Ali McDraw), Andrew Prine (*Simon, King of the Witches*), Dawn Wells (*Gilligan's Island*) og instruktøren selv som en strømer (nej, jeg ved ikke hvilken af dem).

Anyway, på trods af den bovlamme humor, så er *Byen som Frygtede Solnedgangen* alligevel blandt de bedre stalk 'n' slash-film.

NB: Filmen har i øvrigt et vis dansk islæt over sig, da det er Michael Porel, der har været med til at udvikle den! Check listen over de film, han har været med til at lave (på side et-eller-andet her i bladet).

A second opinion:

"...a minimum of talent but a maximum of graphic nastiness, [the director] contributes one of the sleaziest and dullest entries in the teenslaughter cycle." *The Encyclopaedia of Horror Movies*

STACEY!

aka *Stacey and Her Gangbusters*

USA, 1971 (udsendt '73)

DIR: Andy Sidaris

DK-VIDEO-INFO: fullscreen

DISTRO: Filmfab A/S

CAST: Anne Randall, Anitra Ford, Marjorie Bennet, Alan Landers, Christina Rainers (aka Tina Herazo), James Westmoreland, Miki Garcia, John Alderman.

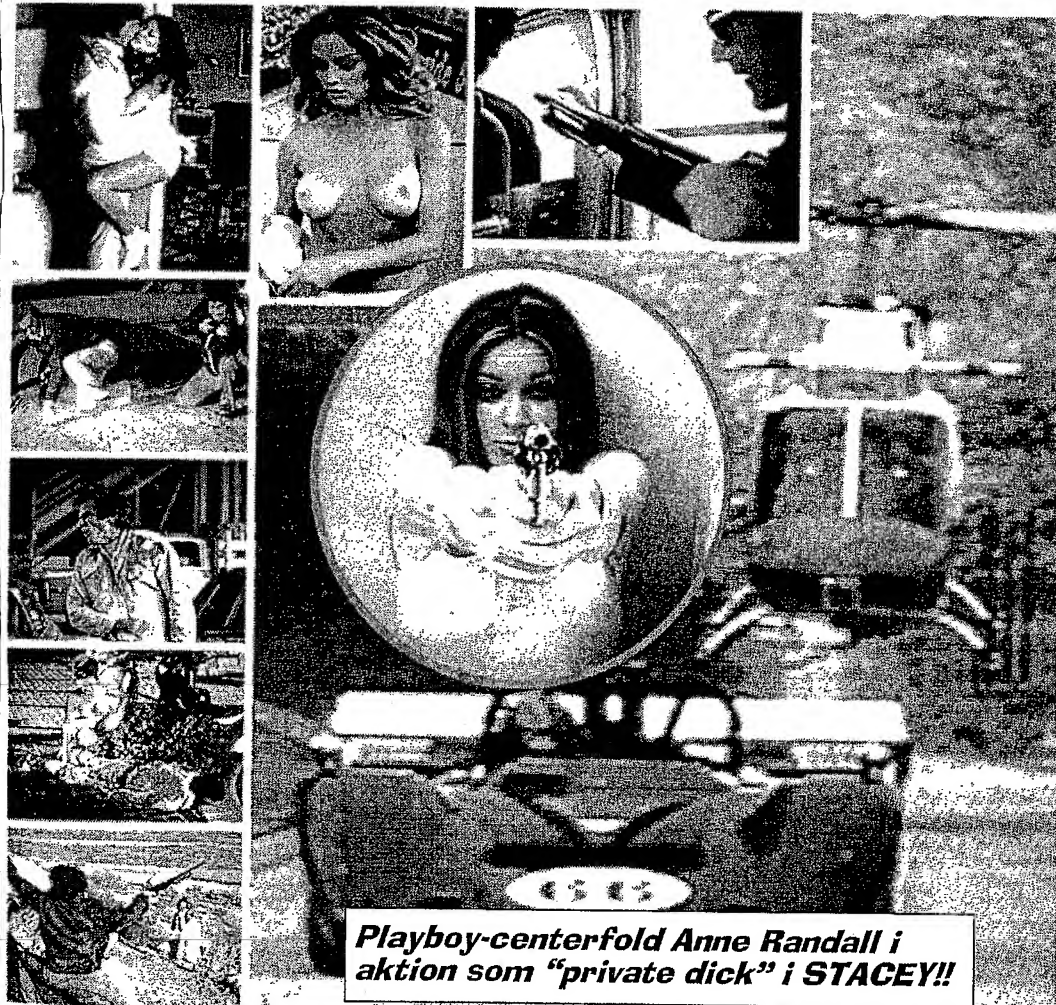
review: Jack J

Tilbage i #2's leder nævnte jeg jo, at old-timer-filmfanzineskribent og *Stacey*-aficionado Simon Nielsen havde anmeldt *Stacey!* hele fire gange (!) og at han skulle være velkommen til også at anmelde den til SS! Men ak, Simon har ikke ladet høre fra sig (måske fordi han

har evigt travlt med at spille punkrock i *Colombian Neckties!*), så i stedet blir det altså min (behagelige) lod endnu en gang at se denne gamle favorit og forfatte nogle bevingede ord (hvad pokker det så end betyder).

Stacey! er Andy Sidaris' første rigtige film, før den havde han lavet sportsudsendelser på tv og en dokumentarfilm.

Hovedpersonen er den kvindelige privatdetektiv *Stacey* og til rollen havde Sidaris fundet den dejlige Anne Randall. Randall var sådan set slet ikke skuespillerinde, men derimod *Playboy*-centerfold. I *Moshable* #15 refererede Simon N. Sidaris for at have sagt: "Ann Randall var ikke nogen særlig god skuespillerinde, men hun var atletisk og det var derfor, jeg kunne lide hende. Hun kunne springe og løbe og skyde og den slags... Jeg har altid gerne villet springe på hende!" Simons kommentar var: "Well, Andy, vil vi ikke alle gerne det!" - så sandt, så sandt!

Playboy-centerfold Anne Randall i aktion som "private dick" i STACEY!!

Stacey blir hyret af en rig, ældre dame i lullestol til at finde ud af, hvem af hendes voksne børn, der virkelig elsker hende og dermed skal have arven, når damen engang slipper håndtaget. Den ældre dame og hendes håndfuld efterkommere + tjenestefolk bor alle i det samme store hus, og ikke så snart er Stacey ankommet (under dække af at være en ven af den gamle tante), før hun oplever, hvordan de alle sammen mere eller mindre er *crooked* på den ene eller anden facon. Den ene boller med den anden for næsen af den førstes ægtefælle, én blackmail'er den anden og en helt tredje gør sig i stoffer, og så er der også nogle mord for god ordens skyld! Faktisk er plottet i **Stacey!** det samme (mere eller mindre) som i enhver gennemsnits-sæbeopera! Forskellen er blot, at her er flere af skuespillerinderne *playmates* (Randall og Miki Garcia) og der er smidt lige dele *nudity* og *voldsscener* ind oven i hatten! Anne Randall er totalt cool som Stacey, når hun kører rundt i sin fede gule Corvette-sportsvogn, leger med kærestens *gearstang* mens de kører og tager tøjet af i tide og utide (og det der med "utide" er selvklaart bare et udtryk - der er naturligvis ikke noget "utide"!)). En af de øvrige babes spilles i øvrigt af Anitra Ford, som WIP fans naturligvis kender fra The Big Bird Cage, hvor hun jo som bekendt spillede sammen med Pam Grier.

Der er en del blodige skudscener gennem filmen og vi taler altså ikke om den sædvanlige smule sprøjten her, næh hver gang nogen blir skudt, ser det ud, som om der påser en hel spand rød maling ud gennem skjorten!! Fabelagtigt!!

En af Simons anmeldelser af filmen (*den i det svenske zine Black, så vidt jeg husker*), skrev han, at **Stacey!** nærmest er som en blaxploitationfilm - bare med hvide skuespillere! (og faktisk overvejede jeg, at sætte den i blaxploitationsektionen). Og det vil jeg give ham ret i. Den er cool, den er sexy, der er gang i den og så går de alle sammen rundt i det der tidlig-halvfjersertøj!

Der var engang, hvor **Stacey!** altid dukkede op alle vegne i bytteboks og på loppemarkeder, men nu lader alle eksemplarerne desværre til at være forsvundet, men se om ikke du kan finde den et eller andet sted alligevel (*Jeg har selv en ekstra ex-renal liggende, så... først til mølle! 100 sprit inkl. porto*). Det er en herlig film og i årenes løb har jeg selv set den de første ti gange, men selv om den er så underholdende, så tjente Sidaris ikke en skilling på den, så han vendte tilbage til tv og lavede først sin næste film, *Seven*, seks år senere. Langt senere, i '85, lavede Sidaris selv et remake af **Stacey!** med titlen *Malibu Express* (som jeg desværre ikke har set). Men altså; hvis ikke det er tydeligt nok af mit rev, så er **Stacey!** en trash-perle, som du BØR se at få fat på den lige nu og her!! Hvis dit hjerte banker for exploitation- og trashfilm, vil du elske **Stacey!** (*og Stacey med for that matter!!!*).

INFO om Sidaris' film i danske udgaver og zines:

Som Simon nævner i *Absurd #4*, er der tre Sidaris-film ude på dansk kassette (der er ingen på dvd), nemlig **Stacey!** (også anmeldt af Simon i *Absurd #4/Black #12/Bloody Darlings #5*), *Seven* (dansk titel: *De Syv Dødsyndere*, anmeldt af Simon i *Stay Sick! #1/forannonceret i Absurd #4 til anmeldelse i #5*, men blev det ikke!) og *Hard Ticket to Hawaii* (Dansk (!) titel: *Hawaii Raiders*, anmeldt af Simon i *Absurd #4* og *of yours truly til det kommende Banned in Britain #2*). Læs også Simons lange artikel om Sidaris i *Moshable #15*.

NYHEDER

(der for længst er gået i forvådelse)

Nils Radiomus

Søndag d. 7 april ('02) fik P1-lytterne sig lidt af et chok: Ud af højtalerne lød pludselig en infernalsk støj, der ikke lød som noget andet, man tidligere har hørt, men snarere som en blanding af industristøj, DSB-færger der sejler ind i molen og Yoko Ono! Efter et øjeblik gik det op for de fleste, at det såmænd bare drejede sig om Nils Markvardsen alias Nils the Sleazy Cowboy, der var i Kronometer for at tale om den brasilianske filminstruktør Coffin Joe (som man kunne læse om i *Stay Sick! #1*).

Nogle søndage senere optrådte Uncutts Kristoffer Ovesen også i samme program, i et indlæg om, hvorledes manuskriptforfatterne af *Rejsesholdet* ganske ublu havde bygget en person over Sverre H. Kristensen og brugt hans tegneserier- og truecrimeblad *Sever Cunt* til et seriemorder-dobbeltforsnit. Godt gået, til både Nils og Ovesen!

Mere radio-Nils

Endnu en gang måtte DR's radiolyttere trækkes med Nils "the Sleazy Cowboy", nemlig da han denne gang blev indviet til at medvirke P2-udgaven af "Filmiland" i forbindelse med lanceringen af sit blad *eXtase*.

Programmet forløb godt, det mest interessante indslag var helt klart interviewet med Nils, som meget passende blev efterfulgt af en anmeldelse af filmen *Dark Water*, som netop er anmeldt i *eXtase* (anmeldelsen var dog tilfældig og ikke pga. omtalen i Nils' blad). Resten af programmet var dog ret uinteressant for genrefilmfans med bl.a. anmeldelse af *Analyze That*, som jo er en sequel til *Analyze This* (eller er det omvendt?), som i sig selv var en bundskrabber uden lige. Det er jo altid herligt, når nogen fra den alternative filmscene blir "opdaget" i de "rigtige" medier, men ikke uventet var det i "Filmiland" med mere *undring* end det var med egentlig forståelse.

For programmet gik i gang fortalte programværten Nils, at han syntes bladet var meget nørdet, og til slut i udsendelsen gik et af spørgsmålene da også på om hvorvidt næste nummer ville blive lige så nørdet!! Ja, man græmmes! Man må undre sig over, hvordan det er muligt, at værten for et filmprogram tilsyneladende aldrig før er blevet konfronteret med et filmdedikeret fanblad!!! Værten ville gangvædigt have fået et slagtilfælde, hvis det havde været *Stay Sick!*, han var blevet konfronteret med. Endnu en gang tomlen op til Nils.

On-Air-Video rent til grin

On-Air-Video har som bekendt udgivet en hel del fede horrorfilm på video og dvd til en meget billig penge, og det skal de have mange tak for. Hvad de derimod på ingen måde skal have tak for er deres elendige danske tekster på video- og dvd-omslagene! Man kan undre sig over, hvorvidt On-Airs tekstforfatter gik ud af 5. eller 6. klasse - stave kan han i hvert fald ikke! Check fx coveret til deres *Motorsavs Massakren*: Ud over at selve filmtitlen er forkert (den skal skrives i eet ord, dvs. *Motorsavsmassakren*), så kan man læse det med fed skrift skrevne: "Endelig frigivet af censuren uden fraklip!!!"

"Censuren"??? Jeg ved sgu ikke, hvilket sprog, det er, man staver censur med to c'er på, men det er i hvert fald ikke dansk!! Og for at det ikke skal være løgn, så gentager man gudhjælpemig samme fadæse med store bogstaver på bagsiden af *Scanners*: "Nu frigivet af censuren!!!" Hvis det havde stået med små typer i et længere handlingsreferat, kunne det vel nok have været tilgivet, men med store, fede bogstaver... PÅ FORSIDEN!!!

Endvidere er det naturligvis direkte LØGN, at de to film nu er frigivet af censuren, da vi ikke har noget censurorgan til at forbyde film i Danmark, og logisk nok har ingen af filmene derfor været forbudt (endelige censureret). Hvorvidt omslagsteksterne muligvis er oversat direkte fra svensk og det således er de svenske censurede versioner, der omtales på de danske covers, kan man jo kun gisne om, men under alle omstændigheder, så er det noget juks fra On-Airs side! Der burde være en lov!! Begge film har tidligere været ude på dansk video i u/c stand!

(hm, måske man skulle sende en mail til "Rene Ord For Penge", hør hør.)

Gotiske Horrorfilm

Night of the Doomed

aka *Amanti d'oitretomba/The Faceless Monster/Nightmare Castle/Orgasmo/Lovers Beyond the Tomb* Italien '65
DIR: Mario Caiano
LÆNGDE: 100 min.
INFO: eng. dub., s/h, letterbox (kassetten nævner fejlagtigt, at filmen er i full-screen)
DISTRO: Salvation (dvs. Redemption) (UK)
CAST: Barbara Steele, Paul Miller, Helga Line, Lawrence Clift, John McDouglas (aka Guisepppe Addobbati), Rik Battaglia

anmeldt af Jack J

Ligesom i *Mask of Satan* fra 1960 spillede Barbara Steele også i 1965 en dobbeltrolle i en italiensk horrorfilm, nemlig *Night of the Doomed*. I den første rolle (hvor man kan skelne hende fra hendes anden rolle ved, at hun i den første er sorthåret og i den anden lyshåret, suk!) er Barbara en kvinde, der er gift med en mand, som bor på et stort manion. En dag, da han tar af sted for at ordne noget et eller andet, ser vi, at den mørkhårede Barbara har en affære med gartneren (var han vist, men ikke om jeg glder spole i båndet for at finde ud af det - een gang er nok!!), faktisk går de til den på jorden i drivhuset. Det skulle de nok ikke have gjort, manden kommer tidligt hjem og slår dem begge ud. Da de vågner op, hænger de til tørre i fangekælderens og den forsmædede ægtemand finder det nødvendigt at pine og torturere dem. Så er der et spring i handlingen; Konen er død og gartneren er bare væk. En dag kommer manion-manden så hjem med en ny kone og det kan nok være stuepigen (der naturligvis også er hans elskerinde) spærre gluggerne op: den nye madamme ser nemlig ud lige præcis som den gamle: dog som nævnt med lyst hårl! Men den nye kone hører naturligvis lyde og ser blod, der drypper fra urtepotter osv., så derfor blir een af hendes gamle venner, som tilfældigvis osse var hendes doktor på den kolbøttefabrik, hvor hun lå i spændetroje et stykke tid (!!!), tilkaldt. Og han synes at bemærke noget mystisk!!!

Der er skide meget dialog i *Night of the Doomed* og der er osse et subpløt med at stuepigen skal have blod, fordi hun i virkeligheden er en gammel madamme og den sorthårede, afdøde Barbara spøger naturligvis i de mørke korridorer og kældre. Lyder det alt sammen spændende? Fint, så lad være med at se filmen, den er nemlig rovkedellig! Fuck, hvor den snegler sig af sted: 100 minutter varer hele herligheden. Hvis den nu havde været 20-25 minutter kortere, så kunne *Night of the Doomed* have været en fin lille horror, men som det er nu, er den bare kedelig og man gaber uafbrudt. Hvis ikke det var for sjokoladekagen, som Mor havde foræret mig, så ville aftnen have været totalt spildt (*og jo, det er udelukkende for at være på tværs, at jeg altid staver "chokolade" på norsk!*). På plussiden skal dog i al retfærdighed nævnes, at de sidste 10-15 minutter er ret gode, uhyggelige og stemningsfulde, og Barbara Steele er som altid god... well... sådan set er hun vel ikke her anderledes end i alle de andre film, hun var med i:

Barbara Steele spiller Barbara Steele!! Filmen er i sort-hvid, som passer ret godt til de lange korridorer og det gamle manion. Jeg husker, at der for nyligt var en eller anden spasser, der i Laserdiskens filmforum på deres hjemmeside serløst sagde, at for det første kunne han overhovedet ikke lide sort-hvide film, for det andet syntes han, det ville være en strålende idé, hvis alle gamle sort-hvide film blev farvelagt, så folk ville gide at se dem, og for det tredje fattede han bare ikke, at der var nogen, der gad se på film i sort-hvid!!! Ja, man mangler ord. *What a spassie!!!*

Nå, men jeg nævnte jo først i rev'et Barbara Steeles *Mask of Satan* (i øvrigt instrueret af den gamle mester Mario Bava, hans første instruktørjob såmænd) og dén film har alt det, som *Night of the Doomed* mangler. Selv om begge er i sort-hvid, kører på dobbeltrolleeffekten og er "gotiske" horrorfilm, så

er de langt fra ens: Det er tydeligt i *Night of the Doomed*, at billeder og overfladeingredienser ikke er nok, hvis ikke historien er fortalt spændende nok. Og det er den altså bare ikke i *Night of the Doomed*. De sidste 10-15 minutter er som sagt gode, men det er ikke nok til, at jeg gider gense den. Endnu en detalje, som gør *Night* ekstra "svær" at se, er, at filmen er dubbed til engelsk af andre end de medvirkende, så selvom de taler engelsk da den blev filmet, så er det ikke de originale stemmer, man hører. Tilsyneladende var filmen forsvundet i lang tid, men man fandt altså så alligevel et print af filmen, der endda er komplet og det er jo fint nok, nå ja, når man ser bort fra, at den er bundkedelig naturligvis og at den originale lyd desværre er gået tabt (eller måske aldrig optaget?). Det er faktisk skide irriterende at hører en eller anden hvidløgsgnasker fra spaghettilandet fræse derud af i stedet for at høre Barbara Steeles egen kendetegnende stemme!! Gør dig selv en tjeneste og se *Mask of Satan* i stedet. Den er meget bedre. *Night of the Doomed* derimod: *For Barbara Steele fans only*.

NB: Har lige checket filmen i *The Encyclopaedia of Horror Movies* og heri nævnes det, at *Night* også findes i en kortere 73-minuttersversion, så for en gangs skyld er det da muligt, at den kortere version er at foretrække fremfor den lange!! I øvrigt havde Salvation vist lidt halvtravt, da de udsendte kassetten: På coveret skriver de, at filmen er i fullscreen, men den ER altså i letterbox! De kalder også Paul Miller for "Muller" (og hvis du synes, det her blads nørdniveau nærmer sig fluekneppe... så har du sikkeit ret!!!).

Blacker than YOU will ever be

The Wonders of Blaxploitation - en ultrakort intro

Af Jack J

I nummer 2 var det meningen, at jeg skulle have haft en ny sektion med om blaxploitationfilm. Jeg refererede rent faktisk til den i min Blade-anmeldelse, men pga. sløvhed blev det ikke lige til noget. I stedet for var det så min mening at udsende et ekstranummer af Stay Sick! udelukkende om disse "negerfilm" i sommerferien 2001. Jeg var også godt i gang, havde forside, reklamer og en stak revs liggende klar - og hvordan gik det så?? Well, du kender svaret, ikke? Sløvsind og dvaskhed ondulerede godt og grundigt den idé! Og sommeren efter gik det ligeså! *But maybe some day!* Som sagt havde jeg allerede lavet forsiden, så jeg blir næsten nødt til at lave bladet færdigt! Men indtil videre, så må du altså nøjes med en lille, slatten mikrosektion om den filmgenre, der velnok er den mest funky, og af underlige grunde også en af de mest oversete i dansk fandom. Faktisk er det kun Simon Nielsen, der har slået et slag for genren i årenes løb i sit blad Moshable (og med en artikel i Levende Billeder + et enkelt tilfald i Absurd #4). Men fra dette nummer så blir der altså en fast spalte om blaxploitationfilm. Nå ja, så fast som den slags nu er her i SSI, hvor "fast" helt afhænger af, hvad redaktøren gid... oh... kan overkomme i det pågældende nummer. Men ok, jeg har ikke specielt meget plads i dette nummer (so what's new!) til en intro, så cut the crap, Jack, og lad os komme i gang:

Det var tilbage i begyndelsen af 70'erne, ja faktisk er vi nødt til at starte allerede i 60'erne, for at forstå det, der skete i 70'erne: Sagen er den, at den amerikanske exploitation-film-industri virkelig eksploderede i 60'erne. Exploitation-film, som man i øvrigt dengang i DK kaldte for "spekulationsfilm", er kort fortalt, når der i kølvandet på en stor populær film kommer en masse billige efterligninger; som fx da alle mulige (og umulige) instruktører lavede haj-film, lige efter Jaws (aka Dødens Gab) var blevet et mega-kanonhit. Og det samme med zombiefilmene, der kom lige efter George A. Romeros film, osv. osv.

I 60'erne var der så sket det, at negerne i USA havde kæmpet en masse racekampe for at blive lige-stillet med de hvide amerikanere. Jeg har hverken plads til at gå ind i alt dette her og nu eller gider gøre det, for du kender allerede hele historien om Martin Luther King, Malcolm X, De Sorte Pantere osv. (og hvis ikke, så smut ned på biblo og læs nogen bøger). Men hvorom alting er, så ønskede negerne at kunne gå i biffen og se film, hvor heltene var nogle af deres egne i stedet for altid at skulle se på blegansigter, der ordnede sagerne, og højest ville få et glimt af en sort skuespiller i rollen som tjener, voldsoffer eller "sjovt" indslag. Nu var parolen en ganske anden: De sorte var heltene! De var tuffe, gik i cool tøj og kunne lægge damerne ned på stribe (ink. de hvide). Nu var det den hvide mand, der fik rollen som nederdrægtigt skurk eller, når han var flinkest; korrupte panser.

Genren startede i 1971 og varede ca. frem til 74-75. Med andre ord, så fik den kun en kort opblomstring for derefter at forsvinde igen og aldrig rigtig vende tilbage bortset fra spredte, enkeltstående tilfald. Ganske som det skete med bl.a. biker-, post-apocalypse- og peplum-genrene. Det hele startede egentligt med filmen Sweet Sweetback's Baadasssss Song, men selvom det var denne film, der var den første egentlige blaxploitationfilm, så var det Shaft, der rigtig startede genren. Du har naturligvis hørt om remake'en til hudløshed, så det vil jeg spare dig for, men blot nævne, at hvis ikke du har set Shaft, så kan både den og de to efterfølgere, Shaft's Big Score og Shaft in Africa ses på tv-kanalen TNT, hvor de gerne blir vist 3-4 gange om året (og alle tre blir vist i letterbox og der er også en doku, der vises nogle gange ifm. Shaft). Kanalen viser også Cool Breeze og Hit-man. Desværre har kulturformidlerne i DK altid ladet som om blaxploitation-genren ikke eksisterer. I Sverige derimod, hvor al spændende popkultur altid blir udforsket, samtidig med at det sker (og ikke som i DK 10 år efter, at det er sket!), bragte den svenske tv-avis allerede i 70'erne rapporter om genren, og for ca. halvdelen år siden viste man på SVT (dvs. statsfjernsynet) en række af nogle af de vigtigste film i genren (ok, en kort række, *but still!*) og man tog til USA og lavede en halvtimes doku, der hed Sons of Shaft, med bl.a. interview med Fred Williamson, der jo heldigvis blev ved med at lave blaxploitationfilm længe efter genrens død. Og da de tre film blev genudsendt sidste sommer ('02) bragte man også en rigtig god ny engelsk dokumentarfilm fra 2002 om genren. Man får helt lyst til at købe et blågult flag, svinge med det og råbe Jättebra ud ad vinduet!! Sverige er naturligvis ikke overraskende det eneste skandinaviske land, der har fostret et blaxploitation-filmfanzine, nemlig bladet Black, der udkom i første halvdel af 90'erne, og som var et herligt blad (som ham rapperfilejsen Ron L. Harold fortjente nok også omtalte i rosende vendinger i et nummer af Absurd! Titlen på denne sektion er i øvrigt også hentes fra Black og da jeg gik i gang med at skrive på det specialnummer af Stay Sick!, som altså indtil videre kun er blevet til en forside og denne klumme, så skrev jeg rent faktisk til redaktøren, men fik brevet retur, uheldigvis er han flyttet i løbet af de små 2 år, der er gået, siden bladet lukkede! Bummer!). Men... hey... I'm running outta space here... however, inden jeg slutter, er det yderst nødvendigt, at jeg lige når at forklare dig (hvis du er ubekendt med genren naturligvis), at der faktisk talt fandtes to "sorte" genrer: nemlig almindelige film, hvor heltene ofte er privatdetektiver, dusørjæger eller selvtægtsmand (eller alle tre i forening!), og så den anden genre, der var "sorte" genindsplinninger/versjoner af klassiske "hvide" film: Dracula blev til Blacula, Frankenstein til Blackenstein, Little Caesar til Black Caesar, The Asphalt Jungle til Cool Breeze, Get Carter til Hit-man, og så fremdeles, you get the point. Anyway, nok snak, hop over på næste side og fang an. Suave coolness guaranteed!!

Blacker than YOU will ever be

Truck Turner

aka Black Bullet

DK-titel: Truck Turner
USA, 1974

DIR: Jonathan Kaplan

DISTRO: Walthers Video

INFO: fullscreen

CAST: Isaac Hayes, Yaphet Kotto, Michelle Nichols

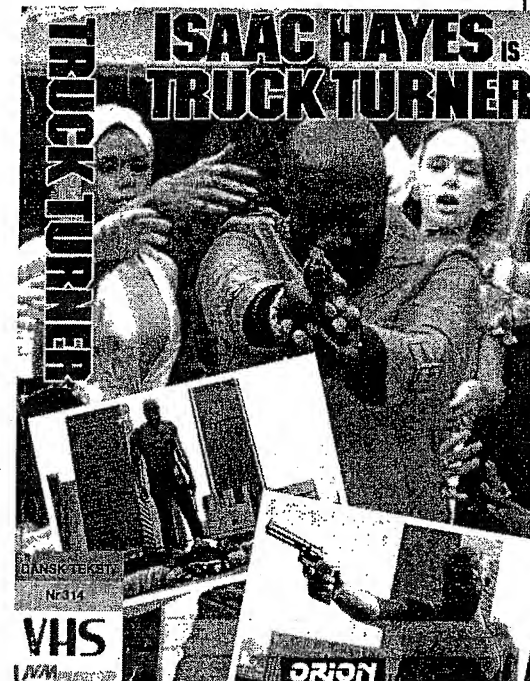
rev af Jack J

Truck Turner og hans buddy Jerry er bounty hunters, altså nutidige dusørjægere. Truck spilles totalt eminent af Isaac Hayes og Jerry af ham der, der også havde en mindre rolle i Shaft. Da filmen starter ringer Jerry til Truck, der ligger og bobler. Hans eneste rene skjorte har katten pisset på! Ikke at det har noget overhovedet med historien at gøre, men det er sgu ikke ret tit, at hovedpersonen i en film vader rundt i tøj, der lugter af pis! Anyway, en god del af filmen handler om, at de to skal fange en slyngel, der er stukket af fra loven. Skurken er pimp (dem er der jo gerne en del af i disse film!) og de to opsøger guttens bordelmutter. Hun spilles af Michelle Nichols, der spillede med i den gamle udgave af Star Trek (som blev vist på lokal-tv for nogen år siden - desværre blev lokalstationerne lagt sammen til TV-DK midt i serien og ikke overraskende gad TV-DK ikke at sende resten af serien). Her får hun dog lov til at både bande noget mere end i Star Trek og at opføre sig generelt som en bitch! Under en skududveksling dræber Truck og Jerry alfonsen, og de andre alfonsfrøner vil ikke stå bagerst i køen, når det nye territorium skal overtages. Star-trek-bitch'ens tilbud: onduker Truck og scor den døde pimps område og ludderkællinger. Og så går det ellers løst! Men generelt så er der ret meget knald på i Truck Turner, der sker faktisk noget hele tiden!

På bagsiden af den danske kassette fra Walthers Video loves der: "...skuddueller og hæsblesende bilfagter og action... action... action..." og det er så sandt, så sandt!! Man får virkelig smæk for skillingerne. Truck Turner er easily een af de bedste og mest underholdende blaxploitation-film, jeg har set! Ja, faktisk er det een af de bedste og mest underholdende film i alle kategorier!! Isaac Hayes ser totalt cool ud, når han, 3 meter høj, uden skjorte, skaldet isse og pistol i skulderhylstret, skal ud og fodre katten på afsatsen!! Alle skuespilspræstationerne er gode og man kan nemt se filmen igen og igen.

Isaac Hayes kender enhver jo, ikke mindst fordi en ny generation af weirdo-tegnefilmfans har lært ham at kende som "Cheff" i South Park (der stadig [aug. '01] kører på DR2, og hvis der er nogen, der har optaget alle afsnit, må de meget gerne kontakte mig ang. en kopi!!). I 1981 var han med i Carpenters fede Escape from New York, som lige har været vist på TV2 (fik du den nu optaget, Heine??), men ifølge artiklen "Isaac Hayes - The Black Moses of Filmscores!" af Simon Nielsen, så er det meste af Hayes' senere film- og tv-karriere noget skidt. Ikke at Hayes arbejder dårligt, men at det er nogle skodproduktioner, han har været med i. Fuck, han var sgu med i Flipper i '96!! Det siger vel det hele. Men Truck Turner bør du

se, lige meget om du så er til blaxploitationfilm eller ej. Det er en totalt eminent film og musikken er cool - og det er naturligvis Hayes selv, der har lavet den (og i øvrigt er musikken også blevet brugt i børneprogrammet Kazoom på DR1!). Hvis du kun tænke dig at læse mere om Hayes, så få fat på Moshable #19 (kan sikkert stadig fås fra Bad Afro), hvor Simons lange artikel er trykt (og nu, hvor jeg alligevel er i gang med at ævle om alt muligt andet end the film in question, så lad mig lige bruge et par linjer på at nævne, at hvis Stay Sick! en dag får et så totalt overgearret mega-fedt layout, som Moshable havde i de sidste 5-6 numre, så ville jeg sgu være en glad mand. Hold da kæft, hvor var det fedt! Layoutet alene gjorde, at man havde lyst til at læse bladet også selv hvis man

ikke kunne lide musikken!! Sorry Kenneth, Pedro, Ioser-Trauma, Lar... (nåh nej, ha ha) og alle andre, der har forsøgt sig med opfindsomme layouts her i DK (well, anywhere really!), de kommer ikke op på siden af (eller bare nær!) Moshables smovede, ejakuler-sprøjtefremkaldende orgasme-layout!!!

Lortoversættelse: Inde på en bar er Truck og Jerry blevet angrebet af en gruppe bargæster, som alfonsen, de var efter, har givet hver 50 dollar, for at give de to en omgang tæsk. Det lykkes naturligvis ikke; Truck og Co. er i stedet dem, der uddeler røvfuld, og da de skal til at gå ud ad døren, siger Truck i underteksterne til den sønderslåede mængde: "Læg jeres våben!" hvilket den opmærksomme seer sikkert vil synes er lettere mærkværdigt, eftersom bargæsterne ikke var bevåbnede (ud over diverse flasker og bil-lardstave) og øjeblikket efter kan den undrende seer så lagttage, at barbøllerne står med bukserne nede om haserne!! Oversætteren har tilsyneladende her

slået over på autodrive og tænkt, at "Læg jeres våben" er, hvad der sikkert ville blive sagt i sådan en situation og har derfor skrevet just præcis det! Nu er der jo altså bare det ved det, at det, som Truck siger, er: "Drop your pants!" - Noget af en væsentlig forskel, skulle man mene!!!

Øjeblikket efter ovenstående scene, står de to så ved en håndvask og vasker blod af fjæset. Truck siger, at de må se at få fat på den alfons, hvortil Jerry svarer: "Ja, hvis han ikke dræber os først," så kigger de på hinanden og bryder ud i latter. Huh, tænker den opmærksomme seer, hvad sjov er der ved det? Og nej, det er der sgu heller ikke megen sjov ved, nu er der jo altså bare det ved det, at oversættelsen igen er faldet i søvn; Det, der blir sagt, er: "If you don't get us killed first" Stor forskel!!

Musikken er selvfølgelig også af Hayes og titelnummeret er med på den danske blaxploitation-CD "The Very Best of Black Moviehits". Totally cool, get hold of it or remain a bum-fuck loser!!!

TNT Jackson

DK-titel: TNT Jackson

Filippinerne, 1974

DIR: Cirio H. Santiago

LÆNGDE: 69 min.

DISTRO: ABCollection

INFO: fullscreen

CAST: Jeanne Bell, Stan Shaw, Pat Anderson, Ken Metcalfe

reviewed by Jack J

I blaxploitation-filmgenren var der en hel række mandlige stjerner, men der var kun en rigtig kendt blaxploitation-skuespillerinde; nemlig Pam Grier. Hun blev så til gengæld kendt som "The Queen of Blaxploitation," men der var også andre; en af dem var Tamara Dobson, der var "Cleopatra Jones" i filmen af samme navn plus i efterfølgeren "Cleopatra Jones and the Casino of Gold." En anden var Jeanne Bell, der her i TNT Jackson spiller en sort negerkvinde (!) med det typiske afroamerikanske negernavn TNT (!!).

Da filmen starter ankommer hun til Hongkong for at finde sin bror, der er forsvundet. Hun har fået en adresse på en kineser med det typiske kineser-navn "Joe" (!), der ejer en beværtning og ellers er karatemester. Natklubben ligger i det fæleste område i byen og ikke engang taxachaufførerne tør køre derind. På vejen må TNT da også kæmpe mod de første tyve ubehøvede kinesere, der alle vil stjæle hendes taske og i øvrigt også alle kan karate. Men det gør nu ikke så meget, for TNT kan selvfølgelig bare bedre karate end de kan, så hun ordner hele bundet på striben. Den sidste hun kæmper mod i Indledningsscenen brækker hun armen på, så blodet sprøjter ud. Kort efter finder hun så Joe og hans beværtning og endnu en gang blir der straks karatespark-ballade, som TNT ser sig nødsaget til at tage del i. Så møder hun endnu en sort negerfidus (Hongkong er tilsyneladende fuld af dem), som straks blir interesseret i hende. Senere blir hun romantisk entangled med ham, men udover, at han er lakaj for en drugdealer, så - suprise, suprise - viser det sig naturligvis også, at det var ham, der dræbte TNT's brormand!!

Der sker en hel masse forvikelinger, der er en hel del fist-fights og den ene scene efter den anden, hvor TNT bliver nødt til at tage sin Bh af og vise os sine faste, chokoladebrune pupper, som den slags hedder på norsk. At det for Jeanne Bell ikke har været noget nyt at tage Bh'en af under indspilningen af filmen, kan udledes af, at hun på et tidspunkt var Playboy playmate, og det siger sig selv, at hun ikke ser aller-værst ud.

Dialogscenerne nærmer sig diletantteater; det meste af dialogen er så grotesk grinagtig, at det overgår næsten alt andet eders hengivne anmelder har været vidne til hidtil i filmens ofte groteske verden, og det er ellers ikke så lidt, skulle jeg hilse og sige! TNT er ret ferm til det med at dele øretæver ud, hendes forklaring på, hvordan hun er blevet karate-ekspert, er nemlig, at een af hendes mors kærestere kunne karate og så lærte han hende det!! Personligt har jeg ikke noget imod, at skuespillere, der skal foregive at kunne kung-fu og alskens anden kampkunst, ikke kan en skid i virkeligheden. Det er selvfølgelig fedt nok at se film som Enter the Dragon, hvor mr. Lee og alle de andre virkelig ved, hvad det drejer sig om, men det er ikke påkrævet og hvis ellers en film har andre kvaliteter end skuespillerens manglende kampkunsthæder, så er det helt fint. Sagen med kung-fu-film er jo den, at hvis ikke de medvirkende kunne noget i virkeligheden, så ville halvdelen af de film være totale dødssejere, da historierne ofte er mere tynde end plottet i en Sarah Young-film. Heldigvis er der masser af andre elementer at blive underholdt af (dialogen blandt andet, ha ha) end kampevnerne, for ellers ville TNT Jackson være en sørgelig omgang: kampscenerne er nemlig så totalt elendige, at jeg er ret sikker på, at hvis Damon Foster (redaktøren af det fede Oriental Cinema fanzine) så TNT Jackson, så ville han sikkert få et ildebefindende, så grelle er de!!! Jackie Chan har lavet et par film, hvor han udfører drunken kung-fu og der var engang en film, med en kung-fu-mester som var bedst, når han udførte sin kung-fu i søvne, well, i TNT Jackson må der siges at være tale om *slowmotion-kung-fu*!! Men det gør i og for sig ikke noget, i tillæg til diletantdialogen, så må det siges at øge underholdningsværdigheden betydeligt. Et andet underholdningselement er de steder, hvor der bliver brugt en stand-in for Jeanne Bell, det er simpelt så tydeligt, at det er... well, tydeligt!! Læg bl.a. mærke til det fuck-up, der er i den i øvrigt yderst dejlige scene, hvor TNT tager sit al sit tøj af (på nær underhulderne), således at hun ikke kan blive set i mørket (fordi hun jo er sort!!): da vi ser Jeanne Bell i lyset er hendes trusser sorte, men da vi ser "hende", dvs. stand-in'en, i silhuet i mørket, så er trusserne pludselig blevet hvide!!! Øjeblikket efter er de så sorte igen. Go figure!!

Der er ikke specielt meget gore i TNT Jackson, men der er dog to blodige scener, hvor TNT ordner et par gutter; først den scene, som jeg allerede har nævnt, med armen, som hun brækker, og senere - den blodigste - hvor hun dræber en skurk ved at hamre sin jernnæve i maven på ham med sådan en kraft, at den kommer ud på den anden side gennem ryggen på ham!!! Som du kan se i info'en foroven, så nævner kassetten, at filmen løber 80 minutter. Det gør den ikke, men jeg spankulere på, om der mon skulle findes en længere version. I det amerikanske fanzine SHE #4 (der sjovt nok også var et blaxploitation-specialnummer!!) er den nævnt til at være 93

min. (godt nok på NTSC-video, *but still*!). I sin artikel "Sort Guld" fra Levende Billeder (#127) fra '97 kalder Simon Nielsen den for en "A-film" og bevares, den er da også elendig, MEN altså elendig på den der meget underholdende måde, som vi holder så meget af her i Stay Sick! Herr Nielsen nævner i øvrigt slet ikke, om han kan lide filmen eller ej. At nævne, at den er en A-film, siger jo ikke så meget om hans personlige præference eller mishag!

TNT Jackson er ude på dansk kassette, men den er efterhånden blevet ret svær at støve op, så hvis du falder over den, så køb den endelig. Mit eget eksempel mangler både det ene hjørne af forsiden på coveret og en tidligere ejer har spildt noget barbersprit eller lignende ud over hele bagsiden, så den har sin helt egen særegne lugt!! Jeanne Bell, der spiller hovedrollen kommer fra oprindeligt fra Houston, Texas og begyndte karrieren i en episode af The Beverly Hillsbillies. Jeg nævnte tidligere, at hun var Playboy playmate: Rent faktisk var hun Playboys første sorte centerfold (i oktober '69). I slut-60'erne var hun også med i skønhedskonkurrencen om at blive Miss Houston, som ellers dengang traditionelt kun var for hvide. Hun præsterede alligevel at blive Nr. 4 og senere blev hun Nr. 3 i Miss Texas. Udover TNT Jackson var hun også med i Policewomen ('73), The Muthers ('76) og Fass Black ('77).

Last minute up-date: Santiago genindspillede selv TNT Jackson hele to gange som henholdsvis Firecracker! ('81) og Angeffist ('92). Jeg har netop fået Firecracker!, der er ude på

møggammel danske video som Naked Fist. Anmeldelse i næste nummer!

Blacula

DK-titel: Hjælp, Dracula er negermand!

USA, 1972

DIR: William Crain

DISTRO: Sky One

INFO: fullscreen

CAST: William Marshall, Vonetta McGee, Denise Nicholas, Thaimus Rasulala, Gordon Pinsent, Charles Macaulay

rev af Jack J

Stedet: Transylvanien. Tiden: syttenhundredegranhvidkål. De implicerede i åbningsscenen: En neger-fyrst (eller prins, whatever) et-eller-andet og hans dejlige kone er kommet hele vejen fra Afrika til Grev Draculas slot for at besøge greven, dinere med ham og diskutere slaveriets ophør. Aftenen er forløbet godt, men så tilbyder ol' Drac pludselig, at han gerne vil købe prinsens yndige kone, så han kan tilføje hende til sin stab. *Needless to say*, den afrikanske negerprins begynder at slås med Draculas hirdmænd og det slutter

Hun kom til Hong Kong for
at finde sin bror.
Hun fandt mord i stedet...

Hun nævner i det berøgtede gule kvartar, der vrimer med Ostens
brøstluere, alkoholikere og mordere.
Da nogen prøver at tage hendes kuffert, overskræker hun ham med
sin hurtige kung-fu-slag. TNT er en pige, der kan andet end bare
at gå ud.

TNT sæder på amerikeneren Charlie, som belærer hendes søv-
indring og hendes kampkun. Under en kinesisk kamp se-
er finder de ud af, at de passer godt sammen på mange måder.
Da sit hektiske "okanotakabi" med Charlie bliver tvunget til
en større markokthandel og opskrifter "Blacula" er en
af Charlie, der har tvunget hende til at ombyde...

Den sidste scene er en af de mest blodige i filmen. TNT tager
sin jernnæve og hamrer den i maven på ham med sådan en
kraft, at den kommer ud på den anden side gennem ryggen
på ham!!! Som du kan se i info'en foroven, så nævner kassetten,
at filmen løber 80 minutter. Det gør den ikke, men jeg spankulere
på, om der mon skulle findes en længere version. I det amerikanske
fanzine SHE #4 (der sjovt nok også var et blaxploitation-
specialnummer!!) er den nævnt til at være 93

min. (godt nok på NTSC-video, *but still*!). I sin artikel
"Sort Guld" fra Levende Billeder (#127) fra '97 kalder
Simon Nielsen den for en "A-film" og bevares, den er da også
elendig, MEN altså elendig på den der meget underholdende
måde, som vi holder så meget af her i Stay Sick! Herr Nielsen
nævner i øvrigt slet ikke, om han kan lide filmen eller ej. At
nævne, at den er en A-film, siger jo ikke så meget om hans
personlige præference eller mishag!

TNT Jackson er ude på dansk kassette, men den er efterhånden
blevet ret svær at støve op, så hvis du falder over den, så køb
den endelig. Mit eget eksempel mangler både det ene hjørne af
forsiden på coveret og en tidligere ejer har spildt noget barbers-
prit eller lignende ud over hele bagsiden, så den har sin helt
egen særegne lugt!! Jeanne Bell, der spiller hovedrollen
kommer fra oprindeligt fra Houston, Texas og begyndte karrie-
ren i en episode af The Beverly Hillsbillies. Jeg nævnte tidligere,
at hun var Playboy playmate: Rent faktisk var hun Playboys første
sorte centerfold (i oktober '69). I slut-60'erne var hun også med
i skønhedskonkurrencen om at blive Miss Houston, som ellers
dengang traditionelt kun var for hvide. Hun præsterede alligevel
at blive Nr. 4 og senere blev hun Nr. 3 i Miss Texas. Udover TNT
Jackson var hun også med i Policewomen ('73), The Muthers ('76)
og Fass Black ('77).

Last minute up-date: Santiago genindspillede selv TNT
Jackson hele to gange som henholdsvis Firecracker! ('81) og
Angeffist ('92). Jeg har netop fået Firecracker!, der er ude på

DK-titel: Hjælp, Dracula er negermand!
USA, 1972
DIR: William Crain
DISTRO: Sky One
INFO: fullscreen
CAST: William Marshall, Vonetta McGee,
Denise Nicholas, Thaimus Rasulala, Gordon
Pinsent, Charles Macaulay

rev af Jack J
Stedet: Transylvanien. Tiden: syttenhundredegranhvidkål. De implicerede i åbningsscenen: En neger-fyrst (eller prins, whatever) et-eller-andet og hans dejlige kone er kommet hele vejen fra Afrika til Grev Draculas slot for at besøge greven, dinere med ham og diskutere slaveriets ophør. Aftenen er forløbet godt, men så tilbyder ol' Drac pludselig, at han gerne vil købe prinsens yndige kone, så han kan tilføje hende til sin stab. Needless to say, den afrikanske negerprins begynder at slås med Draculas hirdmænd og det slutter

Ikke overraskende med at Drac gokker ham en på kasketten, så han går i gulvet.

Dracula er jo, som vi ved, en noget følelsesmæssigt svingende person; et øjeblik er han kynisk og kold, og her er han tilsyneladende sentimental, så det driver, han tager det nemlig så nært til sig, at prins et eller andet ikke vil sælge ham sin kone, at han - ud over først næsten obligatorisk at bide ham i struben - slet og ret må forbanke prinsen til evig sult (da det er meningen, at han skal ligge indelukket i sin kiste i et hemmeligt rum i Draculas slot i al evighed) med ordene: "I curse you with my name - you shall be... Blacula!"

Men naturligvis blir Blacula ikke liggende mere end et par århundreder. Tilfældet vil, at et par bagbordsindianere fra Amerika køber al inventaret fra slottet til videresalg. Da de så har fået det hele sendt hjem til staterne, skal de lige checke, hva der er i den ene af kisterne. Scenen er klassisk; den ene skærer sig på noget på kisten, så blodet flyder, den anden begynder at forbinde det, og blodsugeren i kisten lugter det dejlige, varme blod. Han stiger op... og resten... er en vampyrfilm. Denne gang blot ikke i farve, men i sort, hah!

Blacula er i den bedre ende af blaxploitation-genren, nåh ja, ikke at jeg har set en masse dårlige

for den sags skyld, men den er i alt fald hoved og skulder bedre end *Velvet Smooth*, men den skule også have været mægtig ringe for ikke at være det! Senere i filmen møder Blacula en negerinde, der ligner hans kone, som i sin tid måtte dø, indespærret i krypten i Draculas slot. Begge roller spilles af Vonetta McGee, der modsat en del af de andre sorte skuespillere også spillede store roller i almindelige "hvide" film, bl.a. var hun med i den måske mest kyniske spaghettiwestern af dem alle; Sergio Corbuccis *The Big Silence* (se rev i *BIB* #1), og hun var også med i Alex Cox' brillante weirdo-film *Repoman* (som far her så i *Londons Scala Cinema Club* for en hulens masse år siden). En af de andre hovedroller spilles af Thalmus Rasulala, der samme år spillede med i Barry Pollacks blaxploitation-remake af *The Asphalt Jungle: Cool Breeze*. Blacula blev spillet af William Marshall, der også spillede med i *Abby*, den sorte udgave af *The Exorcist* (som jeg desværre ikke har set. Er der nogen, der har den??). Men ellers er han vist ligesom 99% af alle de andre blaxploitation-skuespillere forsvundet fra filmverden. Blacula er instrueret af William Crain, hvorom *The Time Out Film Guide* nævner, at denne tidligere havde arbejdet på tv og at dette i Blacula var tydeligt (ment negativt). Hm, well, jeg synes nu, Blacula er ganske udemærket og er lige så

EBONY FIST AWARD TO "TNT" STAR

Jeanne Bell, currently being praised as the new superstar in the black galaxy for her starring role in New World Pictures' TNT JACKSON, has been further honored with the coveted Ebony Fist Award, bestowed upon her by a nonpartisan panel of judges, martial arts experts and film industry figures. Jeanne was cited for her "expert form, flexibility and muscle tone" as demonstrated in the abundant action sequences of TNT JACKSON. Ms. Bell, who beat out such other contenders as Tamara Dobson, Pam Grier and Vonetta McGee for the career-boosting prize, stated "this is not only a great honor for myself, but for black women as a whole."

god som de fleste andre horrorfilm fra starten af 70'erne, og at den er "sort" gør bare det hele endnu mere interessant. *Time Outs* anmelder klandrer den for kun at være ren horrorfilm og ikke det mindste politisk osv. Well, for det første er det nu ikke helt sandt, der er faktisk nogle referencer til racisme osv, bl.a. da to hvide betjente skal finde en neger i en mængde, og den ene siger til den anden; "De ser jo alle ens ud", og ud over det så *fuck Time Outs anmelder!!* Horrorfilm er horrorfilm! I øvrigt kan man jo næsten kritisere nævnte anmelder for at være lettere racistisk: en sort horrorfilm kan altså kun være god, hvis den tager politiske emner op!

Men ok, *Time Out* er selvfølgelig også engelsk. Hvordan skal man nogensinde kunne stole på en nation af thedrikkerer!!

Ud over horror-sekvenserne er der også en del funky musik med i filmen, da en del scener foregår på en natklub med forskellige sorte sangere. Ikke helt ufeelt.

Den udgave af *Blacula*, som jeg har anmeldt, er mit gamle bånd, som jeg optog fra Sky One for hen ved ti år siden. Dengang var filmen uopdrivelig, men så vidt jeg ved, er den nu nem at få på engelsk video. Så tag og se den, den er ret fed.

Der kom også en sequel, *Scream, Blacula, Scream*, men den er ikke så god som den første. Faktisk er den mest mindeværdig, fordi Pam Grier er med i en mindre rolle.

Action Jackson

DK-titel: Action Jackson
De Forenede Stater, 1988
DIR: Craig Baxley
LÆNGDE: 92 min.

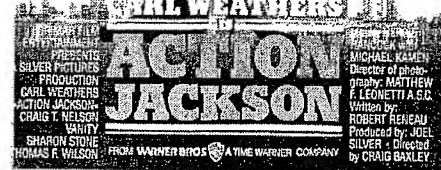
DISTRO: Metronome Video

INFO: fullscreen

CAST: Carl Weathers, Vanity, Sharon Stone

anmeldt af Jack J

Carl Weathers er vist nok en ret kendt amerikansk mainstream-skuespiller, men jeg ser jo ikke den slags film, så jeg må ærligt tilstå, at jeg ikke kan huske noget som helst, han har været med i. Sorry. Men her er han altså hovedpersonen i *Action Jackson!* Blaxploitation-genren eksisterede jo sådan cirka fra 1970-74 - så var det sket! Der kom godt nok en del film i årene efter, i resten af 1970'erne, men den rigtige æra for genren var forbi og da '79 blev til '80, var der ikke mere liv i den døde hest. Men ligesom på pølsetyk, så findes der jo altid undtagelser; og *Action Jackson* er een af dem! Filmen kom ud i ca. '88 og ifølge noterne på den danske kassette, så blev filmen en rigtig stor succes, ikke mindst i Danmark, hvor den sammen med *Tango & Cash*, *Leathal Weapon 2*, og *Licence to Kill* var blandt de ti mest sete actionfilm i '90. Ja, altså ifølge videokassettenoterne, men som vi jo ved, så er det ikke altid, at man kan stole på den slags! Well, who knows, who gives a fuck! Det vigtigste er ikke, hvor populær en film er blevet (bortset fra hvis man er filmens producer, forstås!), men hvorvidt den er god eller ej. Og *Action Jackson* er ganske glimrendt!!

Carl Weathers spiller en politimand, der tidligere havde ogetnavnet Action Jackson, fordi der gerne var gang i den, når han skulle ordne sit politiarbejde. Lige indtil den dag, da han gik for vidt overfor en skidt karl og derfor blev degraderet til skrivemaskinejockey. Den skidne karl, det gik ud over, er en velkendt businessmand, som, da filmen starter, blir valgt til årets guttermand. Stakkels Carl er naturligvis knotten over dette, men hans politiboss er ligeglad; man ønsker ikke nogen selvtægtsmænd i korpset, så strømerbossen sender Jackson ud til arrangementet for at repræsentere politiet. Der møder han den usle forretningsmands kone, der spilles af Sharon Stone, der her i *Action Jackson* endnu var totalt ukendt (nå ja, så ukendt man nu kan være, når man er med i en film!), og derfor ikke har en af hovedrollerne. Hun blir faktisk myrdet på blodig vis og vi ser hende måske derfor i, hvad der for psykotroniske filmfans måske er hendes mest interessante rolle (tilsyneladende er hun jo i dag en af *Holyshits* mest tight-assed bitches, der tror, hun er filmbyens mest (skidt) vigtige skuespillerinde). Senere møder Jackson også businessmandens elskerinde, der spilles af Vanity. Hvis ikke du kender Vanity, så gør det heller ikke så meget; hun var en popdøgnflue, der eksisterede et splitsekund tilbage i 80'erne. I filmen møder Jackson hende naturligvis på tidspunkter, hvor hun tilfældigvis lige er gået i gang med et af sine sangnumre, som vi så lige får tid til at nyde. Blandt publikummet får hun naturligvis øje på - og interesse i - Jackson!!

Senere dræber den slomme forretningsmand og ægskabsbryder sin kone og sætter efter Jackson, der teamer op sammen med Vanity og som også må flygte fra strømmerne, der tror, han har begået et mord. "Duh" siger du sikkert, og det har du såmænd al god grund til; Historien er en run af the mill-historie og jeg skal da også indrømme, at Action Jackson ikke er verdens bedste film, det er end ikke en af de bedre blaxploitationfilm, men netop fordi det hele er så ekstremt dumt gør, at jeg var ganske godt underholdt al-
liwel. I det meste af filmen spasser Vanity rundt og skal forestille, at hun er på drugs og hun gør det gangse glimrende, det har sikkert ikke været langt fra hendes døgnflue-tilværelse overhovedet! Af dumheder i filmen kan man bl.a. nyde en scene, hvor Jackson løbende jagter en kørende bil, som han så indhenter, da han springer op på en anden bil og kaster sig ud i luften efter den første bil, og selvom denne racer af sted, så klarer han alligevel at lande på dens tag!!! Mere dumt kan det næppe blive. Som sagt, er det ikke en rigtig blaxploitationfilm, eftersom den blev lavet længe efter grenens afslutning, men der er dog alligevel en reference til genren, men altså kun i den danske version: På et tidspunkt refererer Vanity til en fra The A-Team, men da den tv-serie sikkert endnu ikke havde været vist på danske tv, da Action Jackson udkom på video (den er senere vist på TV3 og 3+), så valgte oversætteren at referere til Shaft i stedet for.

Anyway, som du kan se, har jeg ikke gidet redogøre specielt meget for historien, dertil er den for dum, men hvis du finder Action Jackson, så tag og se den alligevel, det er ikke hverken Shaft, Black Caesar eller Foxy Brown det her, men mindre kan også gøre det, og man kan blive ganske glimrende underholdt af Action Jackson i en halvanden times tid.

Læg i øvrigt mærke til, at bagsidecoverteksten for en gangs skyld ikke giver noget handlingsreferat, men kun viser stillbilleder fra filmen og nævner, hvor populær filmen blev, da den kom ud.

Velvet Smooth

DK-titel: Dirty Harriet (eller noget i den stil)
USA, engang i 70'erne
DIR: Michael Fink
LÆNGDE: alt for lang!!
CAST: a buncha nobodies

rev af Jack J

Det er vel efterhånden en 8-10 år siden, jeg fik fat på Velvet Smooth og selvom jeg kun havde set båndet en enkelt gang, så undrede det mig, at jeg intet kunne huske fra filmen. Der plejer for det meste i alt fald at være mindst en enkelt scene eller to, som man kan huske. Men mht. Velvet Smooth - nada! Og nu, hvor jeg endelig har gænsket filmen, ved jeg hvorfor: Det er simpelthen min underbevidsthed, der for at beskytte min livskvalitet, har skiftet over på total denial!!! Velvet Smooth er nemlig så ekstremt elendig, at det overgår enhver beskrivelse, hold da kæft noget lort!! Nå, men den seriøse anmelder vil naturligvis her komme med belæg for sine kritiske iagttagelser, og hvad det så har med mig at gøre... tja... men jeg kan jo gøre det samme!

.....Et par timer senere: Stegende sol, overfyldt alle vegne, ingen ledige computere på biblioteket, lavede pandekager og glemte og købe smør, købmanden havde selvfølgelig heller ikke noget! Mine vandhaner drypper og wc'et er utæt, rykkere i posten, min video fukkede Buffy op på TV4, jeg har hovedpine og havde en forfærdelig dagdrøm (marende) om at Softe-Frank var min forsvundne søster... what a day!!!

Meget senere: Nå, det var den anmeldelse: Nogle småhandelnde blir overfaldet og tævet af nogen fjolser i fastelavnsmasker. Den lokale drugdealer, der her i filmen ikke sælger drugs, men lotterisedler af en slags, er ved at gå ud af sit gode skind i ærgrelse over, at de andre spradebasser er ved at overtage hans område. Som sagt, det er lotterisedler (heste-væddeløbsedler, whatever), som han sælger, men det er så tydeligt, at han er drugdealer, men at man har villet tone det ned i filmen, man har velsagtens ikke ønsket - eller turdet - lade hovedpersonen arbejde for sådan en karl! Også selvom dem, der lavede Superfly, ikke lod til at have nogen skruller med at lade deres hovedperson være pusher (og i øvrigt starte filmen med at spørge sin kvinde: "Ya want some blow?"). Nå, men den kvindelige privatdetektiv Velvet Smooth blir hyret til at tage sig af paragrafferne og sammen med et par andre tøser, alle i sort kulør, går Velvet i krig med de usle karle, der vil overtage området. Der er nogen slåskampe, der er så latterlige, at det end ikke er sjovt, det er faktisk bare... latterligt! Skuespillerinden i TNT Jackson gjorde i det mindste sit bedste for at få det til at se underholdende ud. Skuespillerinderne i Velvet Smooth er så ekstremt ringe, at ethvert nordjysk skoleteater ville grine røven i laser. Hele filmen ligner en af de der typiske, meget billigt lavede pornofilm fra 70'erne. Desværre er der bare ikke noget flæsk til at live lidt op. Lad endelig være med at go out of yer way for at få fat i det her makværk, Velvet Smooth er end ikke lejegebyret værd, end ikke i 1992-kroner!!! Fuck, noget lort. En sand blaxploitation-turkey!!!

HAVEGNOM - eller mærkelig nisse-mand?

Søndag d.14 januar fik gårdejer Ejvln Hansen sig lidt af en overraskelse. Sammen med sin kone Gerda var Ejvln netop gået ind i stuehuset for at få sig en varm kop kaffe, da de begge pludselig gennem vinduet så, hvad de beskriver som, "en nisseagtig pusling". Puslingen dansede lystigt runde ude ved et af Hansens træer og så ud til at more sig kostelig.

Gårdejer Hansen fandt det dog mindre lystigt, da han så sine nylantede rododendroner blive trampet ned af det sære væsen. Resolut løb han ud og greb fat i nissens ene øre, løftede op i dette og ruskede puslingen frem og tilbage. Et øjeblik efter kom Gerda Hansen ud og foreslog at de skulle forsøge at snakke med det lille væsen. Men selv om Ejvln flere gange spurgte den lille nisse om dennes navn og tilhørsforhold, var det næsten umuligt at forstå, hvad puslingen sagde med sin lille pivstemme. Efter flere forsøg fandt familien Hansen dog ud af, at det drejede sig om en vis Frank Brahe, der, skulle det vise sig, slet ikke er en gnom eller nisse, men derimod er fra Søften ved Århus, hvilket jo forklarer ikke så lidt.

Familien Hansen underer sig dog stadig over, hvorfor den uheldige Brahe var ikklædt nissepigegevanter. - fra "Jyllandsposten"

THE HELLACOPTERS US TOUR

USA, 2002

dir: Jim Heneghan (+ photo og edit)

længde: 44 min.

distro: vist på Svensk TV2

rev Jack J

Citatet fra The Texas Chainsaw Massacre 2 starter ikke blot denne anmeldelse, men også dokumentarfilmen om The Hellcopters' turné rundt i USA her tidligere i år, og ligesom Grocho Marx-replikken, der kickstarter zombiedokumentarfilmen Document of the Dead ("It's like living in Pitsburg... if you can call that living") (som jeg anmeldte waay back i Banned in Britain #1 '94), var intet mindre end perfekt til den film, så er TCM 2-citatet velvalgt her!

Hvis du ikke kender The Hellcopters, så lyt du nok ikke til garagerock ikke at kende "the Copters" i garagerock er lidt, som hvis man hævdede at lytte til rapmusik, men ikke kendte Public Enemy, MC Einar eller ham der M&M! Gruppen kommer fra Stockholm og hvis ikke du kender dem, så få fat på nogle gamle numre af Moshable, så er du godt på vej (og som en anekdote nu hvor vi jo befinder os i et medie, der beskæftiger sig i stor stil med horrorfilm, så lad mig da lige kort bemærke, at Nicke, gruppens sanger, såmænd engang spillede i Entombed, der på den danske sampler-LP "Creatures of the Night, what music they make" indspillede det gamle Roky Erikson-nummer "Night of the Vampire". Det hænger alt sammen sammen!!!

Det nævnes i filmen, at The Hellcopters' US turné varede tre uger, og ud af disse tre uger dækker filmen de sidste ti dage. På trods af, at gruppen nærmest er nationalhelte hjemme i Sverige, så ses det tydeligt i filmen, at der er stor forskel på at være et "verdenskendt" navn hjemme i

Skandinavien og så på at være det i det store land, også selv om The Hellcopters rent faktisk er lige så kendte og yndede blandt garagerockfans i USA og Kanada som hjemme.

I filmen møder vi nogle af fansene, kommer til interviews på radiostationer, fotograferinger, billige hoteller, ser bandet plørefulde osv. Et spøjst møde med et par fans er måske typisk for amerikansk overfladiskhed, da en af fansene siger til bandet: "Jeg ælsker bare Sverige!", hvortil Nicke Hellacopter spørger: "Har du nogen sldge været i Sverige?" "Nah" svarer han, "...men I er fra Sverige!"

Ud over føromtalte ingredienser og scener af bandet, der keder sig bravt, hører vi også en hel del musik under de mange koncertklip. Instruktør Jim Heneghan har tagen rollen som lagtager og ikke som Journalist. Han spørger ikke bandet om noget, kommer ikke med kommentarer og der er ingen fortællerstemme - vi får filmen ligesom musikken, rå og upoleret. Det virker fint og filmens længde på ca. tre kvarter er helt perfekt - hvis den havde været længere, ville den nok

"It's just a couple of punks out raisin' hell"

have begyndt at kede alle andre end de allermost hardcore fans. Som det er nu, kan alle se filmen i hvert fald en enkelt gang ude at falde i staver, og så selvom de måske ikke kender

bandet eller bryder sig specielt meget om musikken. Dansk tv er jo lig med lorte-tv, når det gælder musikprogrammer, og det gælder ALLE danske kanaler, så man skal jo nok ikke holde vejret, mens man venter på, at The Hellcopters - US Tour skal blive vist herhills. Desværre. Endnu en gang (som altid) er det svensk tv, der skider på, hvad de 14-årige lytter til og i stedet viser programmer og film om alt mulig forskellig musik, der er bare lidt anderledes og lidt mere spændende end det seneste Britney Fuckface-hit!

Anyway, efter dette mavesure opgylp, hvorfor tar du ikke bare og finder een eller anden, der har optaget filmen og får den set! Det er ikke noget mesteværk, men den er ganske glimrende og kan nemt anbefales i tidsrummet mens "Boogie" kører.

(PS: Og så hedder Nicke altså ikke "Nicky", som den engelske artikel vil have os til at tro).

ON BAND THE HELLACOPTERS

Forgot the irresistible seduction of evil. Even that naughty fella with the pointy tail is no competition for these fuelled, hook-heavy garage-rock. Just ask Nicky Royale, singer/guitarist with Sweden's The Hellcopters: Once upon a nightmare, you could find him trampling mordant tubs for death-metalists Entombed. But in 1994 Nicky ditched the devil for a life of sweet, sweet rock'n'roll.

"The problem with metal," laughs Nicky, "it always has to be so serious. We weren't very serious guys, we never really fitted in. The Hellcopters is more laid-back. And we get many more girls at the shows!"

Repeating a heartfelt mantra ("Ver. Pistols, Kiss, ver Damed," he grins, in his adorable Scandinavian accent), Nicky soon assembled The Hellcopters: guitarist Lee Felt,

piano-abuser Boba Fett, bassist Kenny Hellacopter and drummer Robban Hellacopter. These may or may not be their real names. Cult LPs followed, and a dedicated following in America, where the band are spearheading a resurgence of high-energy rock, dumb-but-loveable cousin to the stoner rock movement.

Which brings us to the band's latest LP, "Grande Rock". Rarely has an album been so adroitly titled, for "Grande Rock" is just that: 40-odd minutes of unbroken ramalama rawk, with shoutaloud choruses and squealing air-guitar solos running through the grooves like blood. It's every great rock'n'roll party album you ever heard, distilled into one shiny silver disk. Not that you'd expect anything less from so passionate a professor of boogie as Nicky Royale.

"We've been lucky enough to play with most of our heroes - Kiss, The Dictators, Iggy Pop. I still wanna meet the Ashton brothers (legendary members of The Stooges). The problem is," he sighs, "so many of my heroes are already dead."

"Our next album will be our dark album," he offers. "It'll be a bit sad, there'll be a dark cloud hanging over this record."

Why is that?

"I don't know," he laughs. "It'll still be The Hellcopters, but it's gonna be all minor chords."

And with memories of Spinal Tap's mournful "Lick My Lovepump" ringing in our ears, we hold aloft steaming chalicees of absinth and toast The Hellcopters. Hades' loss is most certainly rock's gain.

Steve Chick

THE HELLACOPTERS TOUR WITH FOY FRONTIERS THIS WEEK! MANCHESTER ACADEMY NOVEMBER 24 AND LONDON BRITTON ACADEMY 25. THE "GRANDE ROCK" LP AND "MOVE RIGHT OUT OF HERE" SINGLE ARE OUT NOW ON WHITE JAZZ.

ROBIN HOOD FOR FODNOTEFETISCHISTER

AF HENRIK LARSEN

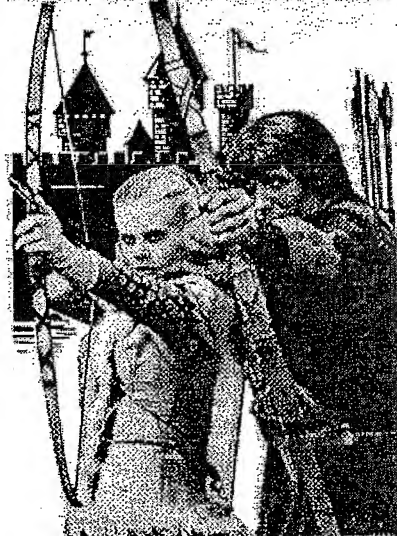
Antallet af film om den ædle fredløse, frihedskæmperen fra Sherwood er enormt. Fra Disney til Hammer: Ethvert studie med respekt for sig selv har produceret en Robin Hood-film. Nogle blev hits, andre var dømt *obskuriose* fra start, men uanset rang og stand er de alle i tidens løb blevet suget ned i en Bermuda-trekant af masseglemsel. Robin Hood på film deler skæbne med andre 'udødelige eventyr', således, at en gennemsnitlig filmkonsument kun vil huske den knirkende, kanoniserede klassiker-version og den seneste biograftræffer som et halvt år efter premieren kan købes til særlig fordelagtig pris gennem kuponhæfternes videoklubber; i dette tilfælde hhv. *The Adventures of Robin Hood* (1938), en uskyldig eventyrfilm med Errol Flynn og den propaganderende, politisk korrekte Robin Hood: *Prince of Thieves* (1991) med Kevin Costner. Der findes endnu tidligere filmatiseringer, men først med *The Adventures* ramte pilen i plet; Flynn's fortolkning af rollen var perfekt (om end måske en anelse for karsk og kæk efter nutidens smag), og han fik kvalificeret modspil fra Basil Rathbone som med sin isnende onde adelsmand sir Guy of Gisbourne skabte en af filmhistoriens mest mindeværdige skurkeroller. Costner falder meget langt fra stammen med sin drævende amerikanske *actionman* Robin Hood; hans film er på mange punkter dybt problematisk. (Jeg skrev for fem år siden en anmeldelse som du finder i *appendiks 1 til denne artikel*.) Ikke desto mindre blev *Prince of Thieves* rasende populær og vil for det store flertal af befolkningen være den man smækker i videoen, når der rigtigt skal ses Robin Hood lørdag aften. Skade, at alt imellem Flynn og Costner, selv fine værker som *Robin and Marian* (1976) og *Robin Hood* (1991) er udvisket fra den kollektive hukommelse, men filmhistorikerne, dette foretagsomme folkefærd, skal nu nok sørge for at de mest præsentable holdes i live, om ikke andet så som fodnoter i lækre *coffeetable books* om kostumefilm gennem tiderne og lignende. Det er den lurvede og tvivlsomme Robin Hood-film - den som ingen gider røre ved - jeg vil fortælle om i det følgende.

Hvorfor? Jo, *Levende Billeder* bragte i julinummeret 1991 artiklen "Robin igen - igen" af Ulrich Breuning. Breunings artikel om Robin Hood på film var rigtig god, bortset fra, da han i en bisætning summarisk affærdigede *de dødsyge italienske spaghetti-Hood'er*. Sådan noget kan en skribent slippe godt fra i et månedent kulturblad, men så risikerer han selvfølgelig bare (indrømmet, med 11 års forsinkelse) at blive stillet til regnskab for sine ord andetsteds - f.eks. i *Stay Sick!* Jeg føler en forpligtigelse til at redde mystiske B-film fra at gå i den store glemmebog og den sydeuropæiske Robin Hood er en af de mest forsømte undergenrer i kostumefilmens i forvejen sørgeligt underbelyste historie. Filmene skød op som paddehatte i skyggen af deres mere anerkendte forbilleder i treserne og halvfjerdsenerne. Siden havnede nogle af dem ved tilfældets

spil på videokassette og samlere byder gladelig svimmelende summer, når en støvet kassette i dag sættes til auktion på *eBay*. En temmelig eksotisk hobby: For 99,9% af klodens befolkning eksisterer disse film ikke. Well, nu vil jeg altså se, om jeg kan gøre Breunings ord til skamme. Men først lidt baggrund.

Manden med de grønne hoser har altid haft en stor plads i mit hjerte. Jeg husker fra mit barndomshjem, at vi havde en ældgammel forkortet udgave af Howard Pyle's "The Merry Adventures of Robin Hood".

ROBIN HOOD OG HANS BUESKYTTER

GIULIANO GEMMA
SILVIA DIONISIO
MARK DAMON

Annoncekliché nr. 3 (86 mm)

Med de smukkeste illustrationer i akvarel - men på engelsk. Jeg kunne ikke læse engelsk og alligevel forstod jeg teksten. Nå, den var vist også stærkt forkortet. Jeg så også masser af Robin Hood på tv. Errol Flynn filmen blev vist flere gange over Sverige (men tilsyneladende ikke DR?), klippet fra tegnefilmen *Robin Hood*

Robin Hood For Fodnotefetichister

(1973) hvor Robin stjæler poserne med guld fra kong Johans soveværelse var fast indslag i Disneys juleshow *Fra os til jer* hver 1. juledag og så var der jo Mel Brooks serien fra 1975, *Robin og hans Hood'er* (*When Things Were Rotten*). DR sendte desværre kun halvdelen af serien og af uransagelige grunde missede jeg endda afsnit 6, hvilket har naget mig lige siden, da afsnit 5 sluttede med en nervepirrende *cliffhanger*: Will Scarlet skal henrettes, Robin ridder af sted for at redde ham, men så snubler hesten og han falder og slår sig bevidstløs. Behøver jeg tilføje, at serien i dag er totalt uopdrivelig? Da jeg blev gammel nok til selv at låne fra folkebiblioteket slugte jeg Howard Pyle i voksendgaven og hvad jeg ellers kunne få fat i af Robin Hood bøger. Fra Pyle, Walthers Scott, Roger Lancelyn Green og andre forfattere som har bearbejdet de gamle folkesange, legender og skuespil, lærte jeg alt om Robin af Locksley som mistede fred og ære pga. et skummelt komplot, hans udkårne, den ærbare lady Marian, Richard Løvehjerte som kommer i sidste øjeblik og jager sin onde bror fra tronen osv.

Robin Hood historierne handler dybest set om granvoksne mænd som fiser rundt i skoven med sjove hatte på og skyder med bue og pil i et slags forsinket ungdomsoprør. Traditionen om den glødende partisanvirksomhed mod bøndernes undertrykkere kom til efterhånden - den tidlige Robin Hood (hans litterære reference er fra 1377) forekommer at være en temmelig ubekymret fyr, som kun tænker på skæg og ballade i tilværelsen. Det er ret sent, at han får adelig baggrund; han var oprindelig *yeoman* - fribonde. Og lady Marian eller Jomfru Marion træder først ind i hans liv engang i det 16. århundrede. Selv konceptet med at røve fra de rige og give til de fattige er et nyere påhit. Det er sjovt hvordan den amoralske gavtyv gradvist transformeres til en ædel, retlinet karakter - i de mest renskerede drengbogsudgaver bliver han en slags spejldroptropper uden spor af anarkistiske træk. Hver tid, sin Robin Hood, ja, for udviklingen fortsætter. I de seneste år har kreative tv-serie producenter og romanforfattere f.eks. udstyret Robin Hood med politisk korrekte *sidekicks*. Han er 'autentisk' usoiigneret og viser stadig nye sider af sig selv: en *Fantomet-skikkelse*, erklærer bøsse, Marian i forklædning osv. Tja, jeg ved ikke. Legenden kan vel bære alt dette, men ligesom jeg aldrig helt har tilgivet John Burne for hvad han gjorde ved *Superman* og ligesom jeg stædigt vedbliver med at kalde en nylig biografaktuel menneskelig net-spindler for *Edderkoppen* så foretrækker jeg den *Robin Hood* jeg selv er opvokset med.

De spanske/italienske film følger nu sjældent legenderne om Robin Hood efter bogstavet eller rettere, disse benyttes som afsæt for manuskriptforfatterens egne mere eller mindre frimodige fabuleringer. Hvilket intet har at gøre med hensyn til minoritetsgrupper eller anden gusten politisk korrekthed. Den første sydeuropæiske B-produktion, *Robin Hood and the Pirates* fra 1960 er instrueret af Giorgio Simonelli og med Lex Barker i titelrollen. Barker var en af disse middelmodige skuespillere som kompenseres for det lille talent ved at pladre kilovis af brillantine i håret og optræde ulasteligt klædt, glatbarberet, solbrændt og skarp i blikket. En rigtig damernes mand, som skabt til lette kostumedramaer og sikkert fortrinlig som Robin Hood. Filmen mangler desværre i min samling, så en egentlig anmeldelse er ikke mulig. Ifølge anmelder Brian Camp (*Internet Movie Database*) skal filmen være god, om end mindre traditionel Robin Hood end

søroverfilm - faktisk udsplilles de fleste af scenerne på en strand.

The Triumph of Robin Hood (1963) udmærker sig ved at have Umberto Lenzi som instruktør. Lenzi var en særdeles profilant instruktør af italienske kriminal- og kannibalfilm i halvfjerdsenerne, men han begyndte karrieren med en række af kulørte eventyrfilm (se *appendiks 2*). *Robin Hood*-filmen, angiveligt baseret på en roman af Alexandre Dumas *pere*, er desværre temmelig svag. Vi befinder os i England det Herrens år 1198. Under det 3. korstog er Richard Løvehjerte blevet kidnappet af kejser Henrik II af Bayern, der kræver en enorm løsesum. Richards bror Johan Udenland har benyttet lejligheden til at rane tronen og den er kort sagt heldt gal.

Her vil jeg godt lige slagte en hellig ko, nemlig fiktionen om idealherskeren Richard I (1189-99), *Coeur de Lion* kaldet Han anses i virkeligheden for en temmelig ringe konge, hvis korstog bød nok på militære triumfer, men på langt sigt var en politisk fiasko. Og så hadede han England som han kun besøgte to gange i hele sin regeringstid!

En gruppe korsridere, ledet af den noble Ivanhoe, bryder ud af deres fangenskab på et slot. Kun Ivanhoe slipper fra det med livet i behold; han søger ud i skoven og træffer der Robin (ikke specielt mindeværdigt spillet af Don Burnett) og hans lystige mænd. De to, Ivanhoe og Robin, er gjort af det samme helte-stof og beslutter sig for at forene kræfterne i en kamp for genoprettelse af ordnede forhold i riget. Det kan kun ske ved at rejse pengene til Richards løsesum, men adelen er, med få undtagelser, gået over på Johans part. Da den lokale magthaver, hertug Elwin, sheriffen af Nottingham, hører om flugten og venskabets mellem Ivanhoe og den fredløse Robin Hood udskrifer han en efterlysning på 10.000 soverelns for Robin, død eller levende, helst død. Forskellige forviklinger opstår, men filmen er som sagt ikke alt for ophidsende og jeg vil nødtigt trætte læseren med et langt, detaljeret referat. Der er dog en ganske underholdende scene, hvor sheriffen har ladet Robins elskede som her hedder Anna, ikke Marian, bortføre og hendes far myrde. Med hjælp fra en tapper kropige lykkes det Anna at flygte hen til en landsby mølle. Mølleren og hans svende er brave folk - først griner de godt nok sjofelt ved synet af den kønne pige med det forrevne tøj, men da hun fortæller, at hun er Robins *babe* trækker de straks buerne frem og fjerhættene på i solidaritet og efter en heroisk kamp mod sheriffens mænd (som føjt stikker ild til møllen) bringer de hende i sikkerhed i skoven.

Stor opstandelse, Richard Løvehjerte er tilbage i England! Sheriffen fastholder sin loyalitet til Johan, men de øvrige adelsmænd vakler. Snart tørner to mægtige hæere sammen i kampen om riget. Robin organiserer en folkemilitis og retter den mod sheriffens hjælpetropper, en indsats som viser sig udslagsgivende: Johans hær bliver i den grad massakreret. Sheriffen råber på nåde, men stikkes brutalt ned og kastes i en muddergroft. Symbolik for svagopfattende. Derimod lader Richard sin bror leve (blod er tykkere end vand), han lusker tænderskærende af, mens Robin udnævnes til ny hertug og sherif af Nottingham. Min kopi af filmen stoppede her brat uden sluttekster. Set på hollandsk video som *De Triomf van Robin Hood* (V.M.L., 85m40s). Fransk tale med hollandske undertekster - mit manglende kendskab til begge sprog gjorde det lidt svært at følge handlingen.

Robin Hood For Fodnotefetichister

1970 er lidt af et Robin Hood-jubelår med ikke mindre end tre spansk/italienske filmudgivelser. (En fjerde, *Una Spada per Brando*, viste sig trods den tyske distributortitel *Robin Hood und die Dämonen des Todes* ikke at have en snus at gøre med figuren.) Giorgio Ferroni's *Archer of Fire* (også kendt som *Long Live Robin Hood*) monstret Giuliano Gemma i hovedrollen. Året er 1195. I en prolog på slottet Dürrestein beordres korsfareren Henry af Nottingham af den fangne Richard til England for at rejse lødsummen.

dejlig frisk som Marianne og Mario Adorf (!) spiller en meget engageret broder Tuck. Set på dansk video som *Robin Hoods hævn* (Video Action, letterboxed 1.85:1, 99m01s). Tekstningen er elendig.

Arstallet for begivenhederne nævnes ikke i *The Magnificent Robin Hood*, instrueret af R.B. Montero. Historien er ellers grundlæggende den samme. Sakserne planlægger oprør mod det uretfærdige normanniske styre. Prins Johan, spillet med bravur af spaghetti-veteranen Frank Braña, modarbejder indsamlingen af løsesummen for Richard, som kongens stedfortræder er det naturligvis i hans interesse, at broderen råbner op i det tyske fængelskab. Den filmiske tradition helt tilbage til Claude Rains i 1938-versionen har skildret Johan som en fej, viljeløs person, ja i *Prince of Thieves* er han helt udeladt, for ikke at forvirre det amerikanske publikum med mere end én hovedskurk. Anderledes her: Brañas Johan er maskulin, handlekraftig og karismatisk; absolut filmens bedste enkeltpræstation. Det lykkes Lord Linton at indsamle hele summen stikkes han af sin svingefulde tjener Lowel. Hans borg angribes af Johans mænd, lorden myrdes og datteren lady Rowena (Sheyla Rosin) kidnappes. Robin Hood, spillet af George Martin (ubetinget filmhistoriens grimteste Robin Hood!), forsøger at hjælpe, havner i et baghold, men plottet kompliceres af lykkeridderen sir Jack Beecham (Massimo Righi), en variant af Guy of Gisbourne-rolle, som er ude efter guldet til sig selv og

derfor hjælper Robin til flugt for at han skal lede ham til pengene. Filmen byder på noget så specielt som en *treef* på kårde mellem Robin, prins Johan og sir Jack - altså en kamp mellem tre indbyrdes modstandere. Konceptet blev vistnok introduceret af Sergio Leone i *The Good, The Bad and The Ugly* (1966). Til sidst dræber Robin Hood prinsen; uægtelig en dristig omskrivning af de gamle historier. Der optræder i øvrigt en sød kropige ved navn Marian i filmen og det ligesom antydes, at hun var Robins kæreste for han droppede hende til fordel for overklassetosens Rowena. Ja, han er en værre én, ham Robin Hood. Det skal bemærkes, at Cris Huerta, tyksak med masser af komiske roller i underlødige spaghetti westerns, spiller Lille John; kuriøst nok dukkede han op i en anden Robin Hood-film fire år senere. Set på dansk video som *Robin Hood den uovervindelige*. (Tv-Bio, letterboxed 1.85:1, 85m09s). Tak til Nils Markvardsen for anmelderkopi.

Jeg mangler den tredje film fra 1970 i samlingen, *Robin Hood: The Invincible Archer*, instrueret af José Luis Merino. Merino står bag nogle westerns og krigsfilm, men huskes nok især for *Killers of the Castle of Blood* (1970) med Erika Blanc. Det har ikke været muligt at finde noget information om filmen, ud over at Robin Hood spilles af Charles Quiney.

Den spanske film *Robin Hood Never Dies* (1974) af Francesc Bellmunt begynder som en ret tarvelig affære, men viser sig at rumme store kvaliteter. Stupide, magtgale fyrster og hykleriske, griske præster underkuer et fattigt bondesamfund som ikke har andre forsvarende end Robin Hood (udmærket spillet af Charly Bravo) og hans pjaltede gruppe af frihedskæmpere. Robin falder i kamp med sheriffens mænd; de sortklædte, forknytte bønder bærer hans kiste til graven i en dystre procession, der går over regnvåde, triste pløjemarken - vi er langt fra den sædvanlige

Robin Hood For Fodnotefetichister

eventyrstemning her. Da de når graven er sheriffen mødt op, fuld og gal, for at håne sin dødsfjende en sidste gang. Senere viser det sig selvfølgelig, at Robin slet ikke var død. Han rejser befolkningen til storm mod sheriffens borg, de slår soldaterne ihjel, spærmer stormændene inde og giver sig til at fejre sejren med sang, dans og druk. Men revolutionen er dømt til at blive knust, for sheriffen bestikker en af sine vogtere til at slippe ham fri, hvorefter den stakkels karl får en kniv i maven som tak og sheriffen rider ud i natten for at rejse en hær mod oprørerne. Festen bryder op, Robin og hans mænd må på farten igen. Deres sejr gav dem kun en stakket frist. Måske - tanken er i hvert tilfælde nærliggende - er filmen en allegori over general Francos fascistiske styre (Franco døde året efter). Bellmunt fylder billederne med makabre, nærmest surrealistiske detaljer, sort groteske som i et Goya maleri. Hængte mennesker som dingler fra skovens træer, døde som genoplives, personer som tror, at de er kommet i Helvede, alt sammen ledsaget af en smuk, melankolsk middelaldermusik for blot at møde både en troldmand med ægte vatskæg og en mekanisk ildsprudende drage! Budgettet er nærmest ikke-eksisterende, replikkerne få og sære. Er instruktøren en famlende amatør eller ved han præcis hvad han vil? Det sad jeg og funderede over flere gange undervejs i filmen. Han har i hvert tilfælde ramt et eller andet. Set på dansk video som *Robin Hood dør aldrig* (ukendt selskab, 72m36s). Lejet i *Video & Filmudlejningen*, Fredensborggade 1, 2200 Kbh. N.

Vi står nu foran rejsens endemål. Senhalvfjerdserne betød døden for mange filmgenrer og symptomerne på hvor det bar hen ad var nogenlunde som følger: Publikum svigter; hvad gør vi, tænker studierne, jo vi krydrer de gode gamle historier med masser af *nøgenscener*. Og når det ikke virker mere, så indspiller vi *komedie-versioner*. Og når det heller ikke virker mere, ja så... så giver vi dem *sgu karate!* Film som *Tiger from the River Kwai* og *The Stranger and the Gunfighter* fra 1974 var klare tegn på at timeglasset løb ud for spaghetten. Samme år begik Hammer miskmaskværket *The Legend of the 7 Golden Vampires* og Tonino Ricci sendte den europæiske Robin-Hood film i graven med slapstick-kungfu-komedien *Robin Hood - Arrows, beans and karate*.

Tonino Ricci, ja. Du læste rigtigt. Sammen med fyre som Demofilo Fidani, Bruno Mattel og Alfonso Brescia regnes han for en af de værste instruktører i italiensk film. Hans film er simpelthen katastrofale - om end det kan være på en besynderligt fascinerende måde. At Ricci lukker og slukker efter genren kan ikke være meget mere symbolsk. De som har set nogle af hans film vil vide, at produktionsomkostningerne typisk svarer til prisen på en dåse bagte bønner i Netto (meget apropos titlen og så er det i øvrigt min aftensmad i dag [The editor speaks: Den danske madkultur står sandelig for fald! Jeg tilbragte en god del af 1980'erne på den der uciviliserede ø vest ud for den hollandske kyst, og for en gammel "englænder" som mig lyder Henriks "aftensmad" som rent blasfemi: Baked beans skal spises som morgenmad i tomatosauce med eggs (kolesterolfyldte), bacon (mere kolesterol), sausages (masser af fedt) og white toast-bread (næringsløst)! Og skal det være helt perfekt, skyller man det hele ned med skrækkelig engelsk pulverkaffee!!) og da Robin Hood-film vel strengt taget kun kræver en skov som de lystige svende kan springe rundt i, må Ricci være kommet ud af produktionen med et fedt overskud. Der er ganske vist nogle ret

flotte baggrundsbilleder af et middelalderslot, men dem har han sikkert hugget fra en anden film. Den afdankede peplum og spaghetti-veteran Alan Steel spiller Robin - og ser lidt for gammel ud til rollen. Ivao Yoshika er det importerede karate-navn, evlgt grinerde, 'komisk' og grusomt irriterende, mens skurkerollen kyndigt varetages af Eduardo Fajardo, en hæderkronet veteran som kan den slags i søvne. Cris Huerta som spillede Lille John i *The Magnificent Robin Hood* er denne gang broder Tuck.

Filmen begynder med en munter popsang, hvorefter den tyske fortæller spørger (mit bånd er nemlig tysk), hvordan det mon var gået, hvis Robin og hans mænd havde kunnet karate. (Utvivlsomt en uautoriseret tyskkificering af lydsporet, jvf. SHE anmeldt i SS! nr. 2.) Ikke særlig meget anderledes, synes konklusionen at være. Bemeldte Yoshika introduceres indenfor de første ti minutter som en omsjendende munk med hang til cirkelspark, men forsvinder så ud af billedet og dukker først op tre kvarter senere. Han og Huerta skulle vist have fungeret som komisk team, hvilket falder totalt til jorden, selvom omslaget til mit tyske bånd ihærdigt prøver at sælge ideen: *Das Erfolgsgespann - DER DICKE MÖNCH - und DER FLINKE CHINESE in einem lustigen Abenteuerfilm*. Og nok giver Yoshika siden en hånd (og fod) med i kampen mod sheriffen, men bliver aldrig andet end et distraktionsmoment fra den samme gamle historie fortalt for 117. gang: Bueskydningskonkurrencen, griske munke og onde stormænd, henrettelsen som bliver forhindret i sidste øjeblik, den skønne lady Marian osv. Vi er virkelig nået til vejs ende og Ricci slår det sidste søm i kisten med sin tåbelige slutscene. Støvet har lagt sig og retfærdigheden sejret. Robin og svendene vil lige begå et sidste rask landevejsrøveri. De holder en vogn op og vil lette passageren for kontanter, men hele banden får læsterlige bank af deres udvalgte offer som - chok - er kvinde. Tror vi (og de). For så åbner hun munden og siger et eller andet med tyk tyskerolbas. Hun er transvestit! Og hermed farvel til den europæiske B-films Robin Hood. *At least he went down fighting - kungfu fighting*. Set på tysk video som *2 linke Brøder auf dem Weg zur Hölle* (Action Video, letterboxed 1.77:1, 82m24s).

Tilbage er kun konklusionen. Har jeg bevist det jeg ville? Hm, måske Ulrik Breuning ikke var helt forkert på den alligevel. Med *Robin Hood Never Dies* som ene undtagelse kedede filmene mig grusomt, så, ok, det er velfortjent, at de er gået i glemmebogen. Hvorfor opspore noget bare fordi det er så godt som uopdriveligt? Og dog kan jeg ikke lade være med at føle, at de i det mindste bør bogføres for hvad de nu engang er værd. Det kunne jo være, at der var andre som ville have vished om dette, tilfredsstillende nysgerighed. Samlere drives af en konstant trang til få de sidste brikker i deres små puslespil på plads (hvorefter de straks udtænker nye for at holde spillet kørende). Måske vil det af og til vise sig, at filmene er dødsyge, men det kan man ikke vide uden først at have undersøgt dem. Og undersøges, det skal de. Som jeg plejer at sige til min kære kollega Jack: *Nogen må jo gøre det*

P.S. Jeg blev forleden gjort opmærksom på, at *Politiken* 15. juli havde bragt en helsteds artikel af Helle Hellmann om Robin Hood med titlen "Kampen om en myte". Som man kunne forvente det forbigår Hellmann i sin gennemgang af filmatiseringer helt den sydeuropæiske bølge.

Det er første gang jeg ser dig smile, bemærker vennen, den tyske ambassadør, da de når til Nottingham og smilet forlader ikke Gemmas fjes resten af filmen. Der venter ellers vor helt en grim oplevelse. Slottet Nottingham som han sidst så som 15-årig, da han forlod England for at deltage i korstogene, er indtaget af sir Robert, sheriffen. Sheriffen har desuden på prins Johans ordre nakket Jarlen af Nottingham - jeps, Henrys far. Efter en konfrontation, først med sheriffens mænd, derefter med en lokal røverbande, ledet af slægtningen Alan a Dale, lægger Henry sit overklasseliv bag sig, slutter sig til røverne og antager kunstnernavnet Robin Hood. Planen er et folkeligt oprør for at samle løsesummen - *Englands fremtid afhænger af os*, lyder parolen. I mellemtiden har sheriffen kidnappet Marianne af Manson, en *tough* saksisk amazone som kan skyde med bue og pil og mere til. Hun og Henry blev trolovet som børn, men hun kendte ham selvfølgelig ikke, da de mødtes i skoven, hvor hun blev forelsket i den grove, 'farlige' røverleder - en klassisk romantisk forviklingshistorie. Et der ikke sjovt som kvinder i disse film altid er brikker i politiske ægteskabsspill? Robin tages til fange og Marianne vælger at 'ofre' sig og tilbyde den skurkagtige sherif ægteskab for at frelse sin elskede fra galgen. Bare rolig, det ender selvfølgelig godt. Filmen gik i danske biografier under titlen *Robin Hood og hans bueskytter*. "Så solidt og underholdende lavet, at den er meget velegnet for børn", skrev Berlingske Tidende, det evige sandhedsvidne. *Archer of Fire* er nu en temmelig tyndbetet affære handlingsmæssigt, ligesom de personlige præstationer svinger noget. Gemma f.eks. virker meget træagtig i udtrykket, selv da han opdager, at hans far er blevet myrdet og kong Richard, idealkongen, ser bare bøvet og småfed ud (skuespilleren bærer det gode danske navn Lars Bloch). Silvia Dionisio er dog

APPENDIX 1

Mens vi venter på Sean Connery

I artiklen "Miljøbevidste Hollywood" (Politiken 26.4.97) vender Mette Damgård-Sørensen sig mod Hollywoods genbrug af de gode gamle film. Det er et vigtigt emne at sætte fokus på, for tendensen er stadig mere omsiggribende. Egentlige genindspilninger - der synes p.t. at være en forkærlighed for franske film - er naturligvis rent tyveri eller kannibalisme, om man vil. MDS nævner som eksempel *The Saint (aka Helgenen)* (1997). Også andre elskede filmfigurer som *Dracula*, *Frankensteins monster*, *Robin Hood*, *Sherlock Holmes* og *Tarzan* er efterhånden gået så grueligt meget igennem, at ingen har rigtig rede på deres mytologi længere. For ikke at tale om de litterære forlæg. Det hænder, at en instruktør under stor mediebevågenhed og med patos i stemmen erklærer, at nu skal der gøres rent bord og den oprindelige, rigtige historie fortælles. Prisværdigt nok, men sjældent set realiseret på tilfredsstillende vis. Hugh Hudsons *Tarzan*-projekt *Greystroke* (1984) var, bortset fra de latterlige abekostumer, slet ikke så tosset, hvorimod Francis Ford Coppolas *Dracula* (1992) druknede i *special effects* og Kenneth Branagh's *Frankenstein* (1994) var direkte elendig. Andre instruktører vælger tværtimod at springe op og falde ned på forlægget, når de indspiller 117. version. Et rystende eksempel i den retning er Stephen Herek's *The Three Musketeers* (1993), hvor der fra Alexander Dumas' udødelige knaldroman stort set kun er musketerernes navne tilbage. Nå ja, og handlingen udspilles i Frankrig. Et lignende, blodigt karaktermord kunne for nylig ses på DR1: Kevin Reynolds' *Robin Hood: Prince of Thieves* (1991). Det følgende er et forsøg på en anmeldelse.

Sherwood ligger i England. Hovedrollen som Robin Hood, jarl af Locksley, indehaves af Kevin Costner, der som bekendt er ærkeamerikaner. Det høres. Og hvis man så bare var konsekvent, men nej. De fremtrædende rolleindehavere taler nutidsengelsk med amerikansk eller britisk accent, hvorimod de menige folk - bønder og stumænd - er udstyret med teatermiddelalderengelsk underklasseaccent - som vist skal borge for en vis socialrealisme. Helt absurd bliver det, da kong Richard Løvehjerte i filmens sidste minut dukker op og tiltaler Costner - på klingende skotsk. Han spilles nemlig af Sean Connery. Altså en typisk international rollebesætning - som desværre også er ret ujævn. Costner's Robin Hood er cool actionhelt med en evig ironisk distance, lysår fra Howard Pyle og Errol Flynn. Christian Slater som Will Scarlett har eet ansigtsudtryk, en altid perfekt frisure og irriterende Karl Smart-attitude. Værst er Alan Rickman som sheriffen af Nottingham i en variation over sin psykopatrolle fra *Die Hard* (1988), der tangerer det surrealistiske. På plussiden spiller Mary Elisabeth Mastrantonio en ganske frisk lady Marian, Michael Wincott en tilpas slimet Guy of Gisbourne og Michael McShane en herligt bøvet broder Tuck, den tørstige og jæltestærke munk Brian Blessed glimrer i en 2 minutters sekvens som Robins far - hvilket sørgeligt spild af en fremragende karakterskuespiller, der ville have været oplagt som Lille John (i stedet hæderligt spillet af Nick Brimble). To nye figurer introduceres til Robin Hoods

univers: den ædle maurer Azeem (Morgan Freeman), nok udtryk for *political correctness*, men acceptabel - Robin har trods alt været i det hellige land. Til gengæld er heksen Mortiana (Geraldine McEwan) komplet upispelig. Den slags har intet at gøre i en Robin Hood-film!

Handlingen? Åh ja, handlingen. Vi begynder i Jerusalem, et arabisk fængsel og nogle laset klædte fanger der er som taget lige ud af en *Monty Python*-sketch. Diverse afhuggede lemmer og en dramatisk flugt senere er Robin og Azeem i England, hvor de render ind i den fæle Guy of Gisbourne og hans fætter, den onde, onde sheriff af Nottingham, der, når han ikke dyrker gruppesex eller klynker over sin uheldige barndom, pønser på at tage magten i landet og har højst ureelle hensigter overfor Robins udkårne lady Marian, der er Sean Connerys kusine. Prins Johan, kongens bror (historisk faktum), figurerer af uransagelige grunde ikke i denne filmatisering, så hvem regerer egentlig England? Filmen postulerer, at det gør sheriffen (en kongelig embedsmand!). Noget er afgjort råddent i Nottingham.

Og noget er råddent ved en film, der foretager sådanne mytologiske overgreb. De to eneste klassiske episoder, der er bibeholdt er, så vidt jeg kan se, stokekampen mellem Robin og Lille John samt befrielsen af de dødsdømte på skafottet i sidstnævnte sekvens går instruktøren helt amok - året er 1194 e.Kr., men en amerikansk actionfilm uden store eksplosioner er ikke en rigtig amerikansk actionfilm, vel? Der sættes også på anden vis fut i handlingen, nemlig med en (anakronistisk) hær af keltiske lejesoldater, men de gode i filmen overlever såmænd både at blive brændt, hængt og spiddet i fin stil. Endelig er der den obligatoriske, afgørende duel mellem Robin Hood og sheriffen af Nottingham, tvstjålet fra førnævnte makværk *The Three Musketeers*, hvor Rochefort (Michael Wincott!) udfordrede D'Atagnan (Chris O'Donnell) med det sværd han havde vristet ud af hånden på heltens far efter at have myrdet denne. Sheriffen kunne have sagt sig selv (eller fået det hvisket i øret af Wincott!), at et så indlysende plagiat måtte gå galt, men skurken skal som bekendt kvæje sig til sidst. Og det gør han så. Hvorefter vi kun venter på Sean Connery, så Robin og Marian kan få hinanden i enden, rulleteksterne rulle lystigt til tonerne af en klæbrig rockballade og seeren dunke hovedet ind i nærmeste væg.

Artikelforslag skrevet 29. april 1997 og sendt til *Politiken* som skammeligt forkastede det

APPENDIX 2

Lenzi, Junglens Herre

Som dyrker og samler af det usædvanlige lever jeg efter en filosofi om, at livet er for kort til mainstream produkter. Jeg undgår *Blockbuster* og de andre udlejningskæder - elefantkirkegårde for gårdsdagens vamlé

bud på hits for masserne, nådesløst forkastet og efterladt, i forskellige stadier af en langsom, men usvigelig forrådnelsesproces. Jeg kunne brække mig over de store filmstudiers tåbelige 'legen horror film' uden at turde noget som helst og de glatte, karakterløst smukke drenge og piger som lige gyldigt stirrer mig i møde fra S-togenes biografreklamer hver dag til og fra kontoret, over familien Danmark og dens historieløse, ukritiske konsumering af hvad som helst så længe det er pænt og ordentligt og man ikke skal tænke for meget, over dagbladens forudsigelige anprisninger i biografsektionen hver fredag, over en fornærmende kaffeboardsanretning som 'Verdens 25 bedste gyserfilm', hvor forfatteren i stedet for at bidrage til folkets kulturelle opdragelse begår noget som i betænkeligt grad minder om luderjournalistik. Og så videre og så videre og så videre. Men sidder jeg bare på min flade røv og summer kontrært og ukonstruktivt over tidens åndløshed? Nej tværtimod. Min konstante jagt på modgift til en grå fordummende hverdag trækker mig gang på gang gennem dunkle, ubeskrevne kringelkrog af instruktører og skuespilleres værkfortegnelser, en vovelysten ekspedition ind i det ukendte, med mit usunde instinkt som eneste guide. Måske en ekstrem indstilling, men eet er sikkert: Jeg får set nogle interessante film.

Tag f.eks. Umberto Lenzi. Lenzi er selvfølgelig alt for speciel for et bredt, ignorant publikum, men selv de

som har hørt om manden kender nok kun til hans famøse kannibal-spekulationsorgie *Cannibal Ferox* og politifilmene med Maurizio Merli. Nu er sagen den, at han, i lighed med så mange andre italienske instruktører fra sin generation, begyndte i kostumefilm-genren, arbejdende sig opad fra ydmyg kameramand og *scriptwriter* til selvstændig instruktør. Man vil i disse tidlige værker spejle forgæves efter eksplisit menneskeafgivning og ditto fortæring, hvorfor mange på forhånd er hægtet af. Men hin nysgerrige som bevæger sig ud i kostumefilmens lidet kortlagte farvande og søger efter navnet Lenzi vil belønnes med nogle virkelig godt drejede genreværker som til og med lavet med stor entusiasme og fortællerglæde. (NB. Det forudsætter, at man faktisk har held til at opspore filmene som alle er rasende sjældne.)

Præcis hvilken titel Umberto Lenzi debuterede med i eget instruktørnavn er omdiskuteret, men sandsynligvis var det sørøverfilmen *The Adventures of Mary Read* fra 1961 - som i øvrigt er så obskur, at den kun er officielt udsendt på video eet sted i verden, nemlig Tyskland. *Mary Read* er en kulørt *swashbuckler* i bedste Errol Flynn tradition og adskiller sig ikke nævneværdigt fra lignende genreværker i perioden af f.eks. Mario Costa, Mario Caiano og Domenico Paoletta, men den blev starten til en lang række af film som alle havde udgangspunkt i eskapistisk 'drengebogs' litteratur. Efter *Mary Read* fulgte bl.a. det

Robin Hood For Fodnotefetischister

røverhistoriske drama *Catherina of Russia* i 1962 (ude på gammel dansk lejvideo), Robin Hood-eventyret *The Triumph of Robin Hood* (1963) og to film om *Malaysiens tiger*, eventyrhelten Sandokan: *Sandokan the Great* (1963) og *Pirates of the Seven Seas* (1964), begge med genreens superstar Steve 'Hercules' Reeves i hovedrollen. Sandokan-filmene, nok Lenzis mest populære fra perioden, var optaget *en location* i bl.a. Singapore og begyndelsen til instruktørens utrættelige fascination af det eksotiske junglelandskab. Det britiske imperiums kolonistyre i Asien fungerer som geohistorisk ramme her og i de senere, beslægtede værker *The Temple of the White Elephants* (1964), *Temple of the Thousand Lights* (1964) og *Adventures of the Bengal Lancers* (1965). De to sidste har Richard Harrison i hovedrollen. Harrison blev fortrinsvis brugt som energisk muskelmand i italiensk film på det tidspunkt, men han kunne være en fortræffelig helt af den mere tænksomme slags, hvad Lenzi tydeligvis havde øje for.

Lenzi havde ingen problemer med at tilpasse sig de skiftende moderetninger inden for italiensk film og præsterede i tresserne både agentfilm, krigsdramaer, gjall og en enkelt western (efter sigende svag). I 1972 vendte han tilbage til sit elskede jungle-miljø, med den efter datidens forhold stærke *Deep River Savages*, en forløber for kannibalgenren; hovedværket i halvferdserne er dog en række af fremragende politifilm med skuespillerne Maurizio Merli og Tomas Millan i gennemgående hovedroller. Men så kommer vi til *Eaten Alive* (1980) og *Cannibal Ferox* (1981) - Lenzis reaktion på Ruggero Deodatos diskutabile mesterværk *Cannibal Holocaust* (1979). Her er jungle-eventyret vendt til et grotesk mareridt, uskyldig underholdning til modbydelig (ægte) dyremishandling og kannibalistiske visioner. En pinlig parentes i instruktørens karriere, efter min mening. Måske som en slags reaktion fulgte Lenzi disse film op med den muntre, mildt selvparodiske bagatel *Daughter of the Jungle* (1982) om en kvindelig Tarzan og hendes møde med to snodumme amerikanske rygsæk-turister og den latterlige, men underholdende *Ironmaster* (1982), der trods biografplakatens bombastiske *sword & sorcery* motiv snarere lånte inspiration fra det etnografiske epos *Quest for Fire* (1981). Lenzis foreløbig seneste jungleeventyr, *The Wild Team* (1985) er en glimrende opdatering af hans film fra tresserne, de engelske koloniherrer blot skiftet ud med andre undertrykkende magthavere.

Der blev produceret hundredvis af europæiske kostumefilm i tresserne og Lenzi afviger ikke markant fra sine samtidige i fortællekunnen. Man kan selvfølgelig udvælge nogle scener og f.eks. *siga, aha, her tramper en elefant nogle mennesker til døde - tidligt eksempel på mesterens stil*, men det ville være en misforståelse. Selvom de fleste italo-fans forbinde navnet "Lenzi" med flamboyant ultravold er det egentlig ikke hans *trademark*. Hvis Umberto Lenzi overhovedet har eet, er det, at han kan lide at fortælle en god historie, uanset genren. Når man således ser hans kostumefilm (min egen samling tæller 12 titler) er det tydeligt, at manden har hygget sig gevaldigt med at lave dem, at han stortrives i et eventyrmiljø baseret på flittig læsning af Howard Pyle, Kapitajn Maryat, Rudyard Kipling og alle de andre uødelige 'drengeskoleklassikere'. Her er lumskede fakirer og korrupte maharajaer, smuglere og slavehandlere, ædle og undertiden knap så ædle britiske officerer, sarte prinsesser i nød og gæve søroverdronninger, tapre frihedskæmpere og undertrykte bønder, tigere, elefanter, slanger og andre farlige dyr. Men

først og fremmest er der skoven, junglen, et sted som frihedselskende mænd kan søge til, men også en uforudsigelig, utæmmelig verden hvor ukendte farer altid lurer. Paradis for nogle, et grønt helvede for andre.

Skrevet sommeren 2001, en revideret udgave senere trykt i *Obskuriøst* nr.0

FANZINES:

BATHOS #1

(Juni, 2003, A5, 64 sider)
pris: 50,- kr. (inkl. porto)
redaktør: Erwin Neutzsky Wulff
Købes fra: enw@enw.dk
eller i Fantask

Erwin Neutzsky Wulff har opdaget de danske horrorfilm-fanzines (gennem Frank Brahe) og har besluttet at udgive et oneman-blad selv, og det er jo for så vidt fint nok. Jeg må dog indrømme, at jeg ikke rigtig kan se, hvem han har skrevet det for: Bladet er skrevet på engelsk, også fint nok i sig selv, men det er skrevet på et stift og akademisk engelsk, så almindelige fans af psykotroniske film vil finde for stift og surt at komme igennem til at kunne nyde (ikke kun danske, men også engelsktalende). Og for filmstuderende/lærere vil det fotokopierede look med de UTRULIGT RINGE coverscans hentet fra internettet sandsynligvis ikke virke interessant. Det gør det heller ikke for os andre. Jeg er dog ikke i tvivl om, at folk, "der læser Wulff" nok skal kaste sig over bladet og slugte det rå. De samme folk, der for størstedelens vedkommende end ikke ville overveje at købe et dansk genrefilmfanzine. Som sagt, jeg har svært ved at se, hvem det henvender sig til. Fans, der normalt køber horrorfilmfanzines ved sgu godt, hvad en horrorfilm er og kender til de store titler, men Wulff finder det alligevel nødvendigt at belære os om, hvad horrorfilm er for noget og basal begynderinfo så som, hvad det var, man beskæftigede sig med på Hammer-studiet! Begyndere vil næppe købe et fanzine for at lære den slags, men rigtige bøgere, fanzines er beregnet på rigtige fans. At anmelde film som *Deep Red* og *Lisa and the Devil* synes også unødvendigt, vi har sgu læst om dem 117 gange før, senest i *Absurd!* Jeg nævnte Wulffs stive sprog, på bagsiden af bladet går det helt galt, ikke fordi det er stift, men fordi reklameteksten, eller hvad fanden vi skal kalde det, simpelt hen er for langt ude! "In articles and reviews we have endeavoured to expose the terrible menace to society that popular art represents", øh... nå! Popkulturen, vi ynder, er altså en "terrible menace" mod samfundet! Ikke lige det man ønsker at høre fra en, der efter sigende godt kan lide horrorfilm! Og bedre blir det ikke, da der fortsættes med: "It's very hard for us to even look at these illustrations, but we see it as necessary and encourage our readers to make the supreme sacrifice of studying the material in detail - how can we ever hope to fight this evil, if we don't know what we're up against?" Hold da kæft noget gylle!!! I rest my case! *Now where's my wiener!* Og så koster bladet endda skide 50 kroner for 64 fotokopierede sider! Wulff har tilsyneladende overset det der med at fans laver fanzines for andre fans til små penge. Indrømmet, andre af de danske zines koster også en 50'er (inkl. dette nr. af SSI - der er dobbelt så tykt), men det er sgu, fordi de blade har KOSTET kassen at lave dem, ikke for at SCORE kassen!! Bladet er planlagt til udgivelse hver måned! *For Wulff-fans only!* (fortsætter s. 92)

Splatterfilm

for begyndere

BLOOD FEAST

USA, 1963

DIR: Herschell Gordon Lewis

DISTRO: ?? (Australien) [video]

INFO: fullscreen

CAST: Thomas Wood, Mal Arnold, Connie Mason, Ashlyn Martin.

anmeldt af Jack J

Tilbage i SSI #2 anmeldte jeg H.G. Lewis' sidste film *The Gore Gore Girls* (fra '72), denne gang blir det så Lewis' første film, jeg hiver frem fra sækken og ganske ligesom i *Gore Girls*, så begynder *Blood Feast* med en kvinde, der bliver brutalt myrdet af en sindssyg spasser i sit hjem! Hun ligger i sit badekar, da han pludselig braser ind med en stor franskbrødskniv og hakker hende i øjet!! Hvis man glk og troede, at *The Gore Gore Girls* var så herlig pga. den erfaring, som H.G. Lewis havde samlet sammen i årenes løb under arbejdet med splatterfilm, så tar man altså fejl. Selv om det her er hans første splatterfilm, så er den nøjagtigt lige så herlig og *over-the-top* som Lewis' senere film! Him, i øvrigt var det jo ikke bare Lewis' første splatterfilm - det var den første splatterfilm, der blev lavet *overhovedet!* [check #2 for mere om Herschell Gordon Lewis' baggrund]. Anyway, psykopaten hakker vildt løs på pigebarret i badekaret og slutter af med at skære det ene ben af hende (som han tar med sig hjem!!).

Panserne er helt uden spor og i de følgende dage blir flere unge kvinder overfaldet, dræbt og frarøvet en legemsdel. Overfaldsmændene er en tilbeder af en gammel gudinde fra det gamle Ægypten [læg mærke til, at *Stay Sick!* holder sig til den traditionelle stavemåde! Her på bladet mener vi nemlig, at den nye engelsk-inspirerede stavning med "e" er helt hen i vejret. Vi er vel ikke angelsaksere! Det hedder og udtales altså Ægypten - ikke det her nymodens "Egypten"-pjatt!!]. Han har sit eget enmands-cateringsfirma med eksotiske retter, og da en kvinde kommer ind i hans forretning og spørger, om han monstro kunne hjælpe hende med noget æde til hendes datters fest, foreslår han ikke uventet et "Ægyptisk festmåltid" af den slags, man ikke har lavet dem i de sidste 5000 år!

Og samtidig forsøger de uduelige panserbasser uden held at finde frem til gemingsmanden. Den ene strømmer går til nogle forelæsninger om ægyptisk historie (!) om aftenen sammen med sin *love interest* og du får ikke nogen præmie for at gætte, at det naturligvis er datteren for hvem førnævnte dame vil holde en ægyptisk-inspireret fest! Connie Mason, der spiller datteren, har i øvrigt ikke en kæft forstand på at spille skuespil, men samme år, som filmen blev lavet, var hun *playmate* i *Playboys* juninummer, og med sådant et ydre ... gør ikke så meget! Der er nu i øvrigt heller ikke nogen af de andre, der har begreb om skuespilleriets ædle kunst. Den bedste er faktisk Mal Arnold som

psykopaten, ikke fordi han er god, men fordi han er så tilpas *psykopatisk* en psykopat, at det bare er totalt herligt, *if ya know wha' ah mean!!* Og hans enorme øjenbryn er et syn for guderne. En anden uheldig pige, som på en stand blir overfaldet og dræbt, spilles af Ashlyn Martin, der også var *playmate*, nemlig i aprilnummeret fra '64 (så check om din far har dem liggende oppe på loftet, hø hø). Kæresten, som den dræbte strandpige var sammen med, burde efter min mening helt klart have en medalje for den mest hysterisk dårlige skuespilspræstation... *nogensinde... i nogen som helst film... overhovedet!!!* Hans udgave af et sammenbrud lfm. pigens død overgår selv parkbumsen i *Rådden Kærlighed* og det siger ikke så lidt!!

Men det betyder alt sammen ikke noget (æh, det *dårlige skuespil* that is, ikke de pæne jenter, forstås!), for *Blood Feast* er totalt herlig kigning! Splatterscenerne er virkelig overskruede og langt ude, men selv om det er *low budget*, så virker det alligevel ganske glimrende, og selv om man vel nok kan se, at det ikke er rigtige mennesketunger, -arme og -ben, der bliver brugt, så virker det mindre *fake* end i førnævnte *Gore Girls* (der er i alt fald ingen byster, der sprøjter sjokolademælk ud, hø hø). Musikken er også bedre, ingen møgirriterende marchmusik!!

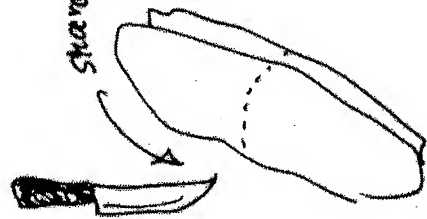
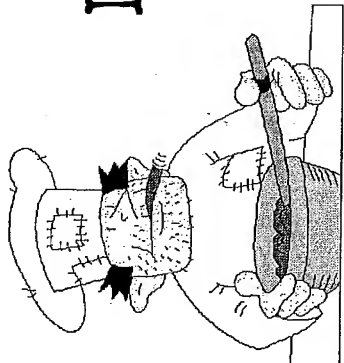
Den næste film, Herschell Gordon Lewis lavede, var *2000 Maniacs*, som også er ret herlig. Her var Connie Mason også med. *Blood Feast* er (naturligvis) anmeldt i den første *Psychotronic*-bog og slår man den op, kan man se, at filmen, som kommer lige efter, er en italiensk film (fra '76), der også hedder *Blood Feast*. Om denne skriver Michael Weldon: "...titlen burde have været 'Dagligstuemøbler', eftersom stolene og lampene er mere interessante end skuespillerne!!" Ha, ha! Herschell Gordon Lewis' *Blood Feast* derimod er bestemt en herlig sag, men husk det nu, jeg har sagt det før: Det er altså på den der *dårlige-men-underholdende* måde, at den er god, for filmen indeholder altså absolut ingen filmiske kvaliteter *what so ever!* Men om ikke andet, så var filmen blandt de notoriske 81 på den gamle BBFC-liste over forbudte video-nasty'er!!

Om jeg vil anbefale dig at gå i biffen, når *Dogville* kommer til dit lokale provinshul??? My ass!! Sæt dig hjemme foran filmmeren med en slatten 7UP, nogen vingummibamser og *Blood Feast* på videoen! Tro mig, dagen er reddet!!!

Ja-ja, jeg ved det godt, du er skuffet, ikke sandt? Nu har du gået her og ventet lige siden SSI #2 (fra helt tilbage i 2001) på, at der skulle komme en ny, ordentlig sektion om splatterfilm og når den så endelig kommer, er der en skide film med! Hvor lamt! Og jah joh, det er da også rigtigt nok, men check de andre 127 sider, om ikke også der skulle være noget, der kunne interessere dig! Og well, helt så galt er det altså ikke, for snart... lige her om fem minutter... så udgiver jeg et nyt blad kun om ubehagelige film! Check back-issue-reklamen på side et-eller-andet og bestil straks et eksemplar, så du får det, så snart det udkommer!!!

Late-nite Cooking with Stray Sick!

Gæstekok: Uncut-redaktør Caspar Vang

Smøres over
på tværs og
langt

"Stærk"

Salsa
Sovs

Salsa
Smøres
på overfladen

Cinbattbrød

Fota stykker!
Friske er bedst
lægges på

Soltrøvede
tomater
opblødt;
vand i en
time

Cheddar
ost

Smøres i

skiver og

lægges

oven på.

Bages i ovnen V. 225° i ca. 20 min!

Godfornøjelse!

Caspar

[Ligesom gæstekokken er ostebredopskriften vegetarisk, men herr Vang gør opmærksom på, at man sagtens kan smide nogen stykker bacon i, hvis man vil. Ed.]

SKÆBNEFORTÆLLINGER

- som i virkeligheden er tusmørkehistorier!

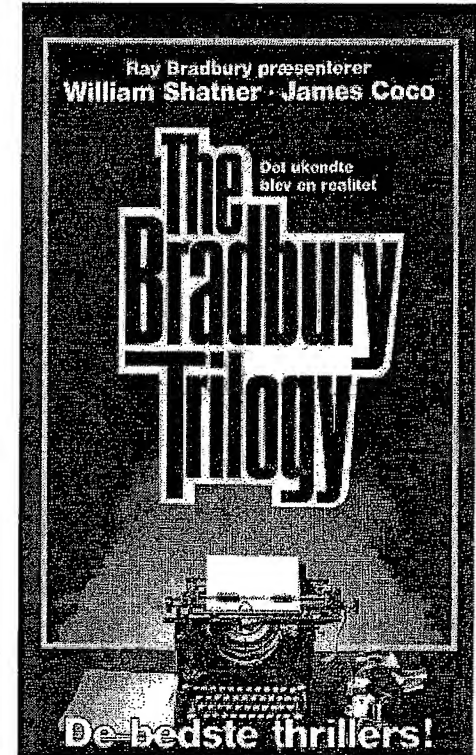
Redaktøren genser **The Ray Bradbury Theater** efter tyve år og flæber pinligt over afsavnet af **Tales of the Unexpected**

Det var en dag for et års tid eller to siden. Som så ofte før var *yours truly* en smut i den lokale Video Netto, der er beliggende i det samme hul, som også er hjemsted for forlaget Ir's GRIM UP NORTH's imponerende redaktionslokaler (der som bekendt er udgiver af så trendy, banebrydende og, ja, stilskabende livsstilsmagasiner som *Stay Sick!* magazine og *Banned in Britain*). Men hvilket helvedshul er det vi er kommet til? Beirut? Downtown Bagdad? Det centrale Afghanistan? Næh, Slagelse såmænd (same difference!).

I nævnte butik har de en eller anden deal, med at man kan tage 7 bånd for 100 kr., eller noget i den stil. Egentligt et godt tilbud, hvis altså ikke lige det var fordi de næsten aldrig råder over syv gode ex-rentals på samme tid, så man ender altid op med et par kassetter eller tre, som ser halvkedelige ud. En sådan kassette var *The Bradbury Trilogy*. For det meste tænker jeg fuck det, når jeg ser den slags episodefilmatiseringer af Stephen King og deslige, for jeg synes, de næsten altid er røvkedelige. Da jeg så kom hjem og checkede båndet, fik jeg mildest talt lidt af et chok. Men inden jeg forklarer, hvad al det var for noget, er der lige noget uhyre vigtigt, du må forstå.

Hvis man ledte efter interessante udsendelser på dansk tv i 70'erne og 80'erne, var der ikke den store forskel på, om man havde tændt for sit fjernsyn eller sad og så på sort skærm¹. Der var sgu ikke ret meget godt i tosekassen dengang, men sikkert netop derfor, så oplyste de få gode ting, der dog kom fra tid til anden, tv-æteren som et andet skide fyrtårn. Først fremme i dette nummer finder du Jesper Moerchs sublim artikel om *Månebase Alpha*, der blev vist i '75 og '76 og sørme om ikke der allerede i starten af 80'erne igen kom noget, der var værd at se, nemlig den ret creepy gyser-tv-serie *Skæbnefortællinger*. Nå ja, det vil sige, det er jo næsten tyve år siden (...gylp, det er faktisk mere end tyve år siden, argh...), så det ligger lidt i tåge i baghovedet, og selv om undertegnede i årenes løb har tænkt på *Skæbnefortællinger*, som en enkelt tv-serie, så drejede det sig i virkeligheden om to forskellige serier, der dog begge, ud over at være ret lig i tema, udmærkede sig ved at være gevaldigt underholdende, den ene lidt mere end den anden, men begge absolut seværdige. Den første, bedste og dén, som det lader til alle, jeg har talt med, kan huske, var *Tales of the Unexpected*. Den anden serie var *The Ray Bradbury Theater*. Begge havde det til fælles, at de var gyserserier, der ofte tog udgangspunkt i en

hovedpersonens færden, som prøvede at mele sin egen kage, men hvor det ofte ikke kom til at gå helt efter planen. Den eneste episode af *Tales of the Unexpected*, jeg rent faktisk kan huske plottet fra, var første episode (på DR-tv i alt fald), der handlede om én, der

laver en aftale med Fanden selv, men den slags betaler sig naturligvis aldrig. En ret uhyggelig episode. Begge serier var hver især skrevet af en kendt gysereforfatter, *Tales of the Unexpected* var skrevet af Roald Dahl og *The Ray Bradbury Theater* af... øh, ja hvem søren var det nu, ha ha! Det var i øvrigt *Tales*, der gik på DR

¹ ...og gudhjælpemig om ikke også man fra tid til anden så på sort skærm, SELVOM man havde tændt for fjernsynet! Det skete nemlig fra tid til anden, at kommunisterne i DR ville have mere i løn og derfor gik i strejke, og da der jo ikke var andre tv-kanaler herhjemme, var deres bedste trumfkort simpelthen at hive stikket ud, så vi alle sammen sad og så på det rene ingenting. Jeg husker specielt eet slem tilfælde på adskillige dage engang i de tidlige 70'ere midt i et særdeles koldt efterår, hvor jeg var alene med min mor, fordi min far var på vært, og så lukkede DR-journalisterne kraftedeme ned for udsendelseme!! Frigivelsen af tv-kanalerne i DK er det bedste, der nogensinde er sket, bedre end selv franske kartofler med dildsmaq!

The Ray Bradbury Theater

som **Skæbnefortællinger**. Jeg kunne for min død ikke huske, hvad Bradbury-serien hed på dansk, men her kunne både Heine Sørensen og Jesper Moersch hjælpe med titlen, som var **Tusmørkehistorier**. Måske var det denne serie, der var gledet lidt i baggrunden for under- tegnede (og tilsyneladende også for alle andre), fordi **Skæbnefortællinger** bare var bedre og samtidig fordi sidstnævnte ikke kørte så længe på dansk tv, som den første gjorde. Jeg tilskriver endvidere også introen til **Skæbnefortællinger** en del af æren, for at den er blevet i de folks hukommelse: Den startede nemlig med en kollageagtig sekvens, hvor man så en nogen dame i silhuet, der dansede rundt inde i noget ild og så var der også et Las Vegas-agtigt lykkehjul, der drejede. Alt- så på samme tid noget mystisk, let uhyggelig, men også erotisk. Ganske som i **Tusmørkehistorier** introducere- rede Forfatteren selv afsnittene, men forskellen var dog, at det hver gang var en intro, der var lavet til det pågældende afsnit (*har jeg læst mig til, men jeg kan ikke huske det*). Den amerikanske var for de fleste afs- nits vedkommende den samme standard-intro, der blev vist (*har jeg læst... osv.*), som startede med Ray Bradbury, der kører op med en elevator til sit kontor. Derefter fulgte den samme sekvens, hvor forfatteren viser seeren rundt i sit arbejdsværelse. Til sidst i hver episode fulgte også den samme standardafslutning, hvor Bradbury forlader sit kontor og kører ned med elevatoren, mens hans latter runger. Dette var også een af de ting, jeg tydeligt kunne huske fra DR's vis- ning i 80'erne. De tre afsnit, jeg senere vil omtale, ad- skiller sig lidt fra de andre, idet Bradbury introducerer dem individuelt. De andre har som sagt bare den sam- me intro.

Skæbnefortællinger var britisk og blev lavet af Anglia Television fra 1979 og frem til '84. Jeg har ikke kunnet finde ud af præcist, hvor mange episoder den komplette serie består af, men de to første sæsoner bestod af 25 afsnit, som alle var baseret på Dahls his- torier og som blev introduceret af ham selv, mens de efterfølgende sæsoner var baseret på andre forfatters værker. Disse blev også introduceret af en anden vært. En del af disse senere episoder blev lavet i Amerika og jeg er 100% sikker på, at ingen af disse blev vist på DR. Blandt nogle af de mere - for et psykotronisk film- blads vedkommende - interessante skuespillere, der var med, finder vi bl.a. Joan Collins, Rod Taylor, Toyah Willcox (mit og min fætter Ronnys store engelske ny- rockidol cirka 1979 til mid-1980'erne, Yours Truly var med i fanklubben og alting!), David Cassidy (!!) og så- mænd Peter Cushing og Don Johnson!!

Tusmørkehistorier var amerikansk og blev produceret fra 1985 til '92 af først HBO og blev senere overtaget af USA First Production. Der kom i alt 65 episoder. Nogle af de interessante medvirkende var: William Shatner, Jeff Goldblum, Drew Barrymore, Michael Iron- side, Donald Pleasence, John Saxon (som i øvrigt også dukkede op i **Quincy** for nyligt på DR2, og det samme gjorde Stuart Whitman!) og David Carradine (der for et par uger siden var med i en advokatserie på TV3, hvor han spillede en mand, der hørte stemmer nede fra jor- den, som befalede ham at dræbe!).

Og det bringer os så igen tilbage til starten, nem- lig båndet, jeg fandt, med titlen **The Bradbury Trilogy**. Det skulle nemlig vise sig, at det simpelthen drejede sig om intet ringere end de tre første episoder fra seri- en **The Ray Bradbury Theater/Tusmørkehistorier**! I årenes løb havde jeg totalt svedt serien ud, ja eller det vil sige, faktisk huskede jeg udemærket godt afsnittet "The Crowd" men jeg har bare antaget, at det var en **Skæbnefortælling**!

Desværre lader det ikke til, at der er udsendt an- dre episoder fra serien, hverken på video eller dvd, og det lader slet ikke til at nogle af episoderne fra **Tales of the Unexpected/Skæbnefortællinger** er udsendt, og heller ingen af de to serier er blevet genudsendt på dansk tv (og desværre var der ikke ret mange, der hav- de video i Danmark, da de blev sendt, så der er vel nok ikke ret mange eller nogen overhovedet, der har dem - og hvis der er, læser de jo nok ikke **Stay Sick!** [hvilket skyldes en klar brist i deres karakter, naturlig- vis!!]). Så af alt det her, af alle de minder fra en fjern fortid, sidder jeg så nu tilbage med en enkelt skide salgskassette fra Westcon Home Video ApS. Sølle tre episoder ud af de 65 **Tusmørkehistorier** og nul og niks ud af den rigtige skæbnefortællingsserie. Men *who knows*, måske dukker de op en dag, når man mindst venter det på Tv-Danmark eller sådan noget (højest troligt, når man ligger i sengen med influenza eller er på ferie og ikke får checket tv-programmerne!). Men anyway, lad os dykke tyve år ned i fortiden til starten af 80'erne og tage et kig på en af DR-tv's le- gendariske (sådan da) gyserserier, og lad mig så lige overlade ordet til dig Ray:

"People ask where do you get your ideas. Well right here. All this is my Martian landscape. Somewhere in this room is an African veldt. Just beyond perhaps is a small Illinois town where I grew up. And I'm surround- ed on every side by my magicians toyshop. I'll never starve here. I just look around, find what I need, and

Tilbage i 80'erne så "Poeten og Lillemor" også "Skæbnefortællinger"!!

The Ray Bradbury Theater

begin. I'm Ray Bradbury, and this is "The Ray Bradbury Theater". Well then, right now what shall it be. Out of all this what do I choose to make a story. I never know where the next one will take me. The trip, exactly one half exhilaration, exactly one half terror."

OBS: Rækkefølgen på den danske video er forkert, da der lægges ud med "The Crowd", som i virkeligheden er episode #3. Jeg har her valgt at anmelde episoderne i rigtig rækkefølge.

"Marionettes, Inc."

DK-titel: "Computeren"
USA, 1985

dir: Paul Lynch

info: episode #2 på den danske video.

cast: James Coco, Leslie Nielsen, Jayne Eastwood, Ken- neth Welsh.

Ray Bradburys indledning:

"It's a new age. Even the coffee machines are talking to us. Maybe the next thing will be they'll tell us not only what to drink, but when to drink. But what if they're wrong. I wonder if old Geppetto had any idea of what notions he let loose on the world."

En midaldrende mand lever et monotomt liv med sin kone uden nogen form for spillopper eller afvigelser. Om morgenen laver hun ham morgenmad, pylrer om ham og giver ham alle mulige råd om det ene og det andet. Og det hænger ham langt ud af halsen. Han arbejder med at sælge computere for et selskab og da han kommer ind på arbejdet en dag, sker der noget mærkeligt. Nogen fra et mystisk firma har indkodet en besked til ham på hans computer. Senere får han små visitkort fra det mystiske firma alle mulige vegne, selv da han køber en avis, har nogen sat et kort fast til den. Reklamekortene hævder, at firmaet kan løse alle hans problemer, gøre hans liv til en nydelse igen. Til sidst blir det for meget for ham og han går vredt der- hen for at klage over de ublu henvendelser. Han mod- tages af Leslie Nielsen (i en rolle fra før ham blev "sjov"). Leslie viser ham, at løsningen på alle hans proble- mer er en robot, der ligner ham på en prik. Tænk, hvad den kan: Når du er træt af konen og bare vil ud og slå til søren, så overlad hende til robotten! Eneste (umiddelbare) ulempe: den koster alle hans penge! Men han slår dog til alligevel og begynder rigtigt nok at leve livet, han kan være ude hver aften uden at tage hensyn til, hvad konen laver med hans andet "jeg"... hm, men hvad er det egentligt, hun laver med den robot???

Seriens debutepisoden er ganske glimrende og velspillet. Leslie Nielsen er en flødebolleneget, men han er heldigvis ikke med ret meget.

"The Playground"

DK-titel: "Legepladsen"
USA, 1985

Obs udvider 200%

Hvad??? Er OBS ikke omdannet til Kvikly X-tra? Ha ha.

Redaktør Henrik Larsen har i længere tid forberedt en kæmpe

udvidelse af Obskurøst og overskrif- ten er skam god nok, for bladet er gå- et fra 16 til 48 sider, altså 200%!!! En helt uhorst udvidelse i danske fanzines. Slangen i paradiset er dog, at farverne er forsvundet, med de mange sider er der simpelthen ikke

råd, da Henrik denne gang skulle stå helt og holdent for trykningen uden hjælp udefra. Prisen er på en rund halvfredser. Hvorvidt bladet fremover fortsat vil have Bilka-agtige lavprisslo- gans på forsiderne skal blive interes- sant at skue.

dir: William Fruet
info: episode #3 på den danske video.
cast: William Shatner, Keith Dutton, Kate Trotter.

Ray Bradburys indledning:

"You know it's amazing how fond I've become of the sound of this typewriter's, [lyset går ud] ah, till the power falls, very comforting. [tænder et stearinlys] Well like a night-light when we were kids in a dark room. Remember how it used to be? When we'd wander around our homes and be terrified of the littlest things. Of course it's not true for us nowadays. At the mo- ments like this what we long for is an old warm friend and I have one right here [tager dækket af en gam- mel skrivemaskine, puster støv af den, så stearinlyset ved et uheld også går ud og udbryder:] Damn!"

I SSI #1 anmeldte jeg **Cries in the Night** og **Spasms** og i UMF anmeldte Heine **Death Weekend (aka The House by the Lake)** alle tre film er instrueret af Wil- liam Fruet og det er også ham, der har lavet episode #2, "The Playground". William Shatner spiller en enlig far, der har udviklet en legeplads-fobi, fordi han blev drillet på en legeplads som barn og derfor må hans lil- le søn under ingen omstændigheder lege med de an- dre børn på den lokale legeplads, endside mødes med dem, og det er i øvrigt nok også bedst, hvis han får privatundervisning, så han undgår at blive udsat for verdens grusomhed, mener altså den gamle rumskibs- kaptajn. Men Shatners søster får dog overtalt ham til at lade knægten kommen hen en smule og lege på pladsen. Jeg må nu indrømme, jeg heller ikke fatter, hvad ungen vil derhen efter, når han kunne sidde hjemme og se fjernsyn!

Nå, men William tager hen på pladsen og møder den bølge, som plagede ham som barn og bøllen er ik- ke vokset en tøddel (*her mener jeg ikke, at han bare er en dværg eller gnom, men at han stadig er en lille dreng!*) og Captain Kirk må kæmpe en brav kamp med den 10-årige lømmel for at vinde - hm, men spørgsmå- let er naturligvis, om han kan vinde!

Ok, ok, jeg ved, plottet måske lyder lettere retar- deret, men Fruets instruktion gør det faktisk helt plau- sibelt, ja, faktisk er episoden ganske glimrende! Jeg elsker den. Det er det bedste, jeg nogen sinde har set i mit liv!! Okay, okay, så moderat underholdende dal

"The Crowd"

DK-titel: "Banden"
USA, 1985

dir: Ralph L. Thomas

info: episode #1 på den danske video.

cast: Nick Mancuso, R.H. Thomson.

Ray Bradburys indledning:

"The trouble with having all these things around for years is you stop seeing them. There's nothing new, it's a cliché. You look at it, you don't see it any more. So sometimes you have to make a search, to find some- thing new somewhere, perhaps beyond. But even down

The Ray Bradbury Theater

there the streets, the people, the cars it's nothing new. I've seen it all. And yet, and yet..."

En fyr kører galt med sin bil. Mens han ligger på kørebanen, kommer der en hel flok mennesker hen og står og glaner på ham. De står meget tæt, de næsten bruger alt litten, men heldigvis for smadrekasse-chaufføren kommer ambulancen og henter ham. Da han kommer hjem fra sygehuset, begynder han at tænke over tingene; Kom den flok ikke lige lovlig hurtigt? Da bilen lå på taget, var det ene hjul var endnu ikke holdt op med at spinde, før flokken var henne ved ham, og det var endda en aften skide sent. Han indvier en af sine venner i sine betragtninger, men denne tror bare, han har knald i låget. Men så sker der flere bilulykker og det samme sker igen for de andre billister, faktisk er de andre ikke så heldige, de dør, før ambulancen når frem. Og manden giver flokken af sære tilskuere skylden. Vennen tror ham stadig ikke, men da han fremviser TV-Avis-optagelser af en masse trafikuheld og man på billederne kan se den samme flok mennesker, der hele tiden dukker op, så er det måske alligevel noget om snakken. Men hvem er de mennesker? ... Og hvem er det, hvis fjæs, man aldrig rigtigt kan se? ... Og er det nu også en god idé ligefrem at opstøve dem???

"The Crowd" er den episode, jeg huskede bedst. Faktisk, på trods af de ca. tyve år eller deromkring, så kunne jeg med det samme fornemme følelsen af episodens uhygge, da jeg genså den. Nå ja, okay, den er måske knap så uhyggelig "nu her i voksenalderen" (for lige at bruge et af Lars von H's udtryk fra BD), men den er altså stadigvæk ganske fortræffelig, synes jeg.

En enkelt ting, der dog irriterer gevaldigt, er den danske titel: "Banden", det får sgu een til at forestille sig, at den handler om en skide bande rockere eller en gadebande eller sådan noget, og det er det jo altså ikke, vell (*Men blot en flok mennesker, der bare rigtig godt kan lide trafikuheld, ha ha*).

Denne episode er #1 på båndet og den virker faktisk ganske glimrende til at lukke denne sammenfiks-film op, måske er den endda bedre til det end den rigtige debutepisode, men det er nu alligevel noget pis, at man fra Weston Home Videos side har bytte om på dem. Jeg synes, den slags er dumt og dårligt, eller som Heine ville sige: "Jeg hader dem, de skal dø!", ha ha.

Ray Bradburys bemærkning, der afslutter hver episode (optræder dog kun een gang på båndet): "Well, that's enough for today (hører en underlig lyd) Yep, this is my place! (stiger ind i elevatoren) Good-night!" (ler uhyggeligt og kører ned).

Overall impression: Det danske bånd med seriens tre første episoder er ganske glimrende. Man blir naturligvis fælt skuffet, hvis man forventer en splatterfilm eller deslige, eftersom episoderne er lavet til tv og derfor ganske blodløse. Men som thriller-serie, synes jeg, den virker ganske glimrende og jeg kunne ret godt tænke med at se resten af serien - eller i hvert fald noget mere, for slet ikke at tale om *Tales From the Unexpected*!! Selv om båndet er ved at være halvgammelt, så skulle det ikke være så vanskeligt at finde rundt omkring i byttebikse!

En tak til Jesper Moerch, Heine Sørensen og Henrik Larsen for hjælp (eller forsøg på hjælp) med opløsningen af de to seriers danske forbindelse.

Og så nævnte jeg jo, at der nok ikke er nogen, der har optaget episoder fra de to serier på bånd, men hvis der alligevel skulle være nogen, må de meget gerne kontakte mig. Adresse først i bladet.

A. Second Opinion:

Thomas Winther har også anmeldt båndet i reviewsektionen. Thomas har dog ikke set selve serien og anmelder den udelukkende som filmversion *og han er mindre begejstret end Eders Ærbødige*, men det er helt i orden, hver sin smag! Check it out.

FANZINES:

eXtase #1

(apr. 2003, A4, 64 sider)
pris: 50,- kr. (inkl. porto)
Bestilles fra:
Nils Markvardsen
Drogdengade 6 sttv.
2300 Kbh. S
klausinski@ofir.dk

Vores gamle ven Nils "the sleazy cowboy" Markvardsen har som I alle ved udsendt debutnummeret af *eXtase*, og tillykke med det. Herligt, godt gået! Oprindeligt havde Nils plantaget, at det skulle hedde *U-artig*, men det kom han heldigvis bort fra (måske pga. de mange hints han efter sigende fik fra så at sige alle og enhver). Nils har to store interesser her i livet (nå ja, inden for film i alt fald), nemlig Klaus Kinski og spaghettiwesterns og begge dele er rigt dækket i bladet. Forsiden er et ret fedt billede af Kinski i øvrigt. Nils gør i lederen opmærksom på, at bladet er lavet af lyst og for egne penge og intet andet (igen: læs min indledning til fanzinesektionen!). Indhold: Digte af Kinski, 2 artikler om Kinski, Andrej Tarkovskij (Karen Toftgaard), *Breakfast at Tiffany's* (Marie Louise Wedel Østergaard), "Med kameraet som skalpel" - Andrej Zulawski (Thure Munkholm), "Den ufuldendte Orson Welles" (Henrik Larsen), interviews: Gordon Mitchell + Aldo Sanbrell, Nils i spansk spaghettiwesternby, japperfilm, anmeldelser af Kinski-film. Flot trykt, men siderne falder desværre ud, med mindre man passer meget på. Glæder mig til det næste, Nils. (fortsættes side 125)

Det her billede har Heine og jeg grinet af mange gange! Jeg ved ikke, hvem der havde overtaget filmens hovedrolleskuespillerinde til at være med, men hun var ikke glad!! Personligt spillede jeg bare mit eget gemyttige zombie-jeg, ha!

Redaktøren Brækker Gul Galde Op

Ahh, endnu en god gammel sektion, der har været gemt væk i mølposen alt for længe, faktisk lige siden *Banned in Britain* #1 og det er jo længe siden (check i øvrigt *back-issue*-siden her et eller andet sted i bladet og se info'en om det nye nummer af *BiB*, der har været skide ni år undervejs!!!). Det er også længe siden sidste nummer af *Stay Sick!* udkom (det er jo lidt trist, men nu kan du godt tørre dine øjne, *Stay Sick!* er her endelig igen!! Jeg skal nok prøve på at smække det næste nummer sammen lidt hurtigere - også selvom jeg derved kommer til at skuffe mindst een af mine læsere, nemlig min ven og videobuddy Heine Sørensen i Helsingør. Ofte skriver/fortæller folk mig, hvad de synes, jeg burde ændre i bladet. Sørensen må siges at have et af de mest kuriøse ønsker med hensyn til *Stay Sick!*, nemlig at det ville være allerbedst, hvis bladet kun udkom een gang om året!! Så ville det være sådan lidt mystisk, mener den gode herr Sørensen. Og joh, jeg må indrømme, at bladet ville være om end endnu mere "mystisk", end det er nu, da det er helt umuligt at opbygge en fast læserskare med så langsom en udgivelsesfrekvens. Det er dog samtidig lettere ironisk, at selskabet Sørensen ikke længere har lyst til at skrive for *Stay Sick!*, fordi det efter hans mening kun er os selv (på den alternative filmscene), der læser de små fanzines. "Det kommer jo ikke ud til nogen andre!" Men som jeg altid siger: Et fagblad læses jo stort set kun af dem, der er interesseret i det fagområde, som udgivelsen dækker. Sørensen (ja ja, Heine må stå for skud igen, men han er min gode ven og han kan klare det... eller også må han bare lære at leve med *nevessammenbruddet*, ha ha) har i øvrigt også i tidens løb lagt moderat pres på mig for at ændre bladet, så *Stay Sick!* fremover bl.a. ville få farveforside ligesom i *Psychotronic Video*, og ligesom hos *PV* ville det være en "god idé", hvis jeg begyndte at bruge videoomslag til forsiderne i stedet for. Endvidere er både mine ledere og anmeldelser for lange, og jeg taler for meget om at drikke kaffe og hvilken T-shirt jeg havde på, da jeg så en eller anden film (hvilket jeg nu nok synes er lidt overdrevet, det er faktisk aldrig noget, jeg har nævnt! Men ok, hvis det skal frem, så er dagens påklædning en hvid shirt, jeg fik af en ex, som fik den af sin brormand, med et logo fra den australske Cascade Sparkling Pale Ale ("Not your average beer"). Tilfreds? (her vil den kvikke læser sikkert tøvende bemærke "Jamen, hvis den kritiske læser ikke ville vide af det til at begynde med, hvor er logikken så, når redaktøren alligevel nævner det og derefter spørger "Tilfreds"? Og jo, den kvikke læser har såre ret, men det, som jeg her benytter, er Frank Brahes forkvaklede logik med at svare stik modsat det adspurgte eller konstatere noget negativt som værende positivt lige efter noget negativt, som fx "Skuespillet var ikke godt, men musikken var til gengæld noget lort! Forvirret? You won't be after the next episode of... Soap! (hov, nu kom jeg vist ind på et sidespor, men det gør slet ikke noget, jeg kan nemlig nemt finde tilbage igen, som *Uncuts* flinke redaktør bemærkede det i sin fine anmeldelse af *Stay Sick!* #3).

Med hensyn til farverne på coveret, så er det både et spørgsmål om økonomi og udstyr: For det første er det skide dyrt at trykke med farver og eftersom det her er et blad, der laves som en fritidshobby, så skal det altså gøres så billigt som muligt. Og for det andet, indtil for et par måneder siden kunne det simpelthen ikke lade sig gøre, da jeg ikke havde en cd-brænder og derfor ikke kunne trykke bladet rigtigt (alle hidtidige numre er fotokopierede læser første oplag af #1, der blev trykt på min egen laserprinter - en alt for dyr og besværlig måde). Nu har jeg godt nok fået en brænder og kunne i reglen godt trykke i farve, men faktisk er jeg blevet ret glad for sort-hvid-looket, så indtil videre er det kommet for at blive (hvad var det i øvrigt *Uncuts* Kristoffer Ovesen engang kaldte bladet i en anmeldelse, noget i retning af "*Stay Sick!* - den evige kloakrotte i sort-hvid!" - og hvorfor skulle jeg forsøge at ændre på et image som dét!!). Og med hensyn til at bruge motiver fra hele videocovers som forside til *SSI* er min kommentar altid noget i retning af "Hvordan fanden i helvede sku' jeg så få plads til *Stay Sick!*'s typiske forsidedekster???"

En af de ting, jeg altid har holdt på skulle med, er anmeldelser af film, som jeg har set og ikke kunne lide! Selv om man laver fanzine betyder det ikke, at man dermed kun skal skrive om de film, man kan lide eller er fan af, det giver ligesom sig selv, men alligevel hører jeg nogle gange, at den og den film ikke burde have været med. Men jo, jeg synes, de bør være med, for hvis der kun var omtaler af fede trashperler, som jeg godt kan lide, så ville jeg hurtigt få at vide, at jeg hellere bare burde sende nogle fanbreve til de films instruktører. Sørensen holder altid på, at man skal sørge for at bringe anmeldelser af film, der ikke har været skrevet om før (på dansk), men når jeg så fx anmelder Umberto Lenzis *Desert Commandos*, får jeg at vide, det var overflødig at bruge spaltepads på sådan en "skunky film"!! Det samme gælder også King-filmatiseringen *Thinner*: Her var filmen måske ikke ligefrem ukendt og gudeme skal vide, den ikke just var noget mesterværk, men som jeg nævnte før, så skal et blad også reelt kunne bruges til noget. Hvad fx med gutten, der står nede i videonasken og som finder en film med navnet "Lenzi" på: Han har set *Kannibalmassakren* og den var jo totalt fed, men skal han også tage den her? Vil den indeholde lige så meget blod og gore??

Hm, snakkede i øvrigt om fanzine-formatet med Henrik Larsen her forleden og han sagde til mig, at han slet ikke bryder sig om termen "fanzine", men her kunne vi ikke være mere uenige: Jeg holder netop af formatet, netop fordi man her kan gøre tingene, som man vil (nå ja, så længe man gider og kan få taget sig sammen!). Man kan netop gå ned i mikroskopiske detaljer af interesseområder, som måske kun interesserer en håndfuld mennesker i lokalområdet (som her i vores dansksprogede område er ret lille). Nogle gange sidder jeg faktisk og under mig over, om jeg muligvis er den eneste, der interesserer sig for en given film (ellilgn), som jeg anmelder - var der nogen, der fandt interesse i mine sammenligninger mellem Blade-karakteren i henholdsvis filmen og den tredive år gamle danske tegneserieudgivelse i *SSI* #2 til eksempel. But anyway, enough is enough and I'm sick of this! Ikke mere brok for denne gang.

Jack

Gal og genial

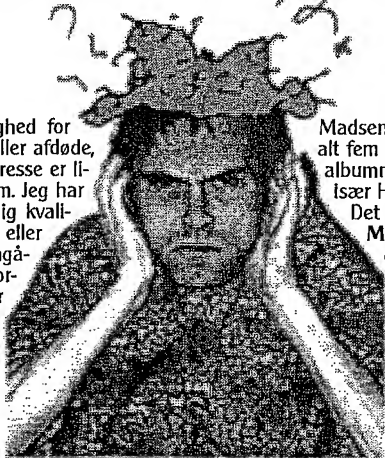
- en lang artikel om Rune T. Kidde

Af FRANK BRAHE

Det er vel næppe nogen hemmelighed for nogle læsere af diverse, nulevende eller afdøde, undergrundsblade, at min samlerinteresse er lige så stor for tegneserier som for film. Jeg har gennem hundredvis af artikler i pinlig kvalitet hygget mig (og en enkelt læser eller to) med mine sære betragtninger angående film, som egentligt aldrig har for tjent den opmærksomhed - det har jeg så sandelig tænkt mig at blive ved med! Men tegneserieme... Ah... Nogle husker måske min Richard Corben-artikel (åh-ja, jeg hører, at indtil flere af læsere stadig er i terapi. Ed.), jeg synes faktisk, det var sjovt at skrive om ham [og] længe havde jeg planer om en større disputats om Moebius... en fin pendant til Corben... Hmm, måske en anden gang... næ, jeg gik ind i mig selv, tænkte efter: det skulle være dansk, det skulle være godt, retro og relevant, umiddelbart en helt umulig opgave, men så slog lyset ned: Jeg har altid, eller i hvert fald siden 1980, været helt og ganske forelsket i tegneserier af Rune T. Kidde (RTK). I gemmerne lå stadig nogle dejlige albums og til min store glæde, var der stadig mulighed for at få styret min indkøbsstrang, da der er mange fine albums på hylderne rundt omkring + netop i disse uger er RTK aktuel igen på tegneseriefrenten med en række genudgivelser.

LIDT OM RUNE - TRIVIA OG DEN SLAGS

Født i 1957 den 27. september. Enebarn. Faderen var den ret så berømte og kendte illustratør Thormod Kidde. Moderen var korrespondent og keramikker. Så det var klart, at det kreative og det kunstneriske har en stærk nerve i RTK og allerede i 1970 kom den første tegneserie fra Runes hånd; Den hed "Sherif Star" og det var i Politikkens børnesektion. RTK lavede også undergrundsbladet Kong Svend med hans gode ven Ole MacDonald Jørgensen. I gymnasiet brugte RTK tiden på at udgive medlemsbladet Fields' Isten, som udsprang fra RTKs fascination af W. C. Fields - hvilket nok havde mere opmærksomhed end selve skolegangen. Blomstrende Spaghetti, som eksisterede fra 1977 til 1986, var et andet undergrundsblad fra RTKs hånd, der var en del af starten på det danske tegneseriemiljø, som dengang prydedes af navne som bl.a. Mårdøn Smet, Henning Kure, Peter Kjelland, Peter

Madsen. Blomstrende Spaghetti udkom i alt fem gange på de 9 år. I 1980 begyndte albummene så at komme på gaden, hvor Især Henning Kure spillede en vigtig rolle. Det var album som Rune T. Kidde [og] Man siger så meget - men mere om dem senere. RTK var også med til at starte forlaget "Balder og Brage".

I 1982 blev RTK gift med Marianne Sørensen Kidde. 1983 lavede RTK sammen med Mårdøn Smet undergrundsbladet Besat af begær - Dydig kærlighed, RTK var kun med i nummer 1. Der kom kun to blade under denne fornøjelige [titel]. Om-

kring samme tid lavede Mårdøn Smet det helt utrolige album Spildte Guds ord på Balle-Lars, hvori RTK også har et par sider med, der foregår hos en psykolog og har titlen "Psycho 4". I det hele taget et sygt, perverst og afsindigt morsomt album - lige siden er det gået ned af bakke for Mårdøn Smet! Ellers var 80'erne en tid med striber til Politiken, Ekstra Bladet, Svømmolen, Press og mange, mange flere. Mange af de striber blev senere til diverse albums. RTK var også redaktør [på forlaget] Interpresse [på] bl.a. følgende [udgivelser]: [albumserien] Underground [og bladene] Bassene og Fantomet Albummene væltede jo ud, produktionen var/er enorm, men i 1990 mistede RTK synet og energien blev kanaliseret andre steder hen: Det var [som] freelance-programtilrettelægger for Danmarks Radio [og med] levering af massevis af manuskripter til andre tegneserier... well, lige der har jeg nok et lille problem, jeg synes nok, at et Rune T. Kidde album skal være tegnet af Rune T. Kidde, der mangler ligesom lidt magi. De album, RTK har lavet manuskripter til, er da sjove og alt det der, men der mangler bare noget, der er [der] jo ikke noget at gøre ved - I know. Så der mistede Danmark altså sin modigste, mest kreative og visionære tegneseriskaber - set med mine øjne, men ikke mere om det. RTK har også skrevet en masse bøger, alt lige fra Ollet blev hans skæbne, Mak og Mesterværker, Rejsen til Alvilva til digtsamlingen, børnebøger, + en cd med Poul Dissing, en børneopera med Fuzzy, og nogle helt fantastiske oplæsninger af Hobbiten og Ringenes Herre til børneradioen, noget jeg har nydt da "Børneradio" var fra kl. 15:00 til 16:00, så sad jeg der i min bil on the way home from work og virkelig nød disse oplæsninger, de er heldigvis mulige at købe på cd.... Phew... Mandens produktion er kolonorm, langt over 100 konkrete produktioner, en komplet

Komix: Rune T. Kidde

gennemgang har jeg ikke ork til - senest er bogen Fra tegneserier til opera - 25 års ækle æventyr.

RUNE T. KIDDE - TÆTTERE PÅ

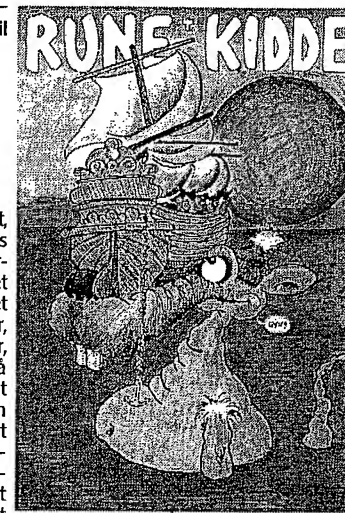
At være født ind i al den kreativitet, er ikke altid nemt eller nogen dans på roser, og at blive ramt af sukker-syge som 5-årig gjorde vel ikke livet nemmere for RTK. Senere var det ubetalte regninger, pantefogeder, nervesammenbrud, depressioner, angst, skræmmende tæet på selvmord, tider med hyperaktivitet (hvilket vi som læsere/fans jo kun kan være glade for), og som sagt blindeheden fra 1990. Prisen har måske været høj, men uanset, så vil Rune T. Kidde altid være synonymet med dansk tegneseriekunst, da det var godt, og vil altid være respekteret for det han nu har nået, og helt sikkert for alt det, der vil komme... At opmærksomheden allerede er på RTK viser en masse priser RTK har modtaget gennem tiderne: Det er Ping-prisen, 1986. Harald og Astrid Ehrencron-Kiddes legat, 1990. Ingeniør Carl Ludvig Pers og hustru Florentine Alexandra Pers legat, 1996. Prix Nordica for radioserien Snabelsko og gåsetænder, 1998. Dan Turélls mindelegat, 1999 og mange flere.

RUNE T. PÅ STRIBE

Som antydte flere steder i denne disputats, er RTK aktiv igen på tegneseriscenen, nemlig med Rune T. på stribe-udgivelserne, det er genudgivelser af guldalderperlerne. De første er Høvlens hund og Ib Å, Litterære klaskikere og Den lille møghætte og pulven. Jeg skriver yderligere om de enkelte albums i det efterfølgende, men serien som sådan er ret lækker [og] flot trykt, med flapper (en luksus i almindelige tegneseriealbums). Det er det Arhusianske forlag "Modtryk", der sender dem ud og prisen er ganske fantastisk; 79 kr. pr. album - jeg synes det er billigt - og så i den kvalitet! Hvis der er købere til det, interesse og hvis RTK føler for det, kan vi vente os en del genudgivelser under denne label.

"ALBUMSENE"

Jeg har forsøgt i det efterfølgende at anmelde en del af RTKs albums, det er langtfra en komplet gennemgang, egentligt er det kun dem som jeg har på hylden. Tilgiv, hvis jeg roser for meget, men disse albums er skatte, jeg sætter meget højt. Det er ikke helt nemt præcist at sætte ord på, hvorfor Rune T. Kidde er så god, som han nu er, men når man læser de ting, som han har produceret, kan man ikke undgå at have en følelse af, at RTK på en eller anden måde ramte dig og nogle af de tanker, du har haft engang.

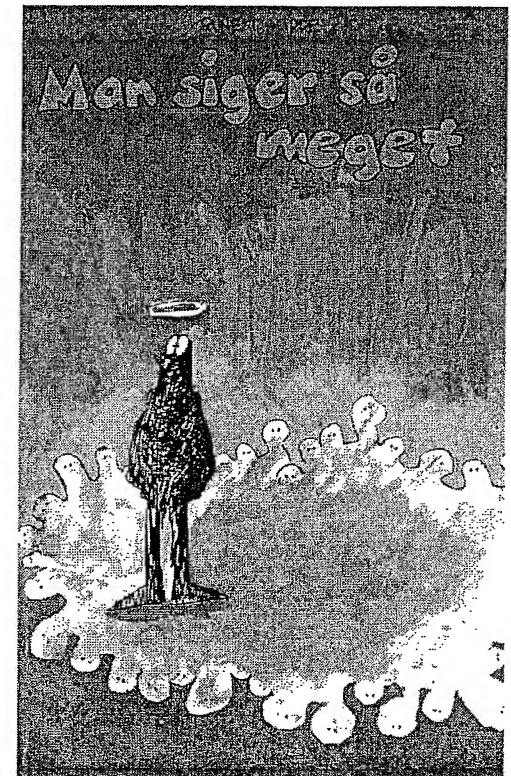

Rune T. Kidde

(album, Interpresse, 1980)

Dette er RTKs debutalbum og derfor ganske anderledes i stil end de senere album. Det er især ved tegnestilen Rune T. Kidde differencer sig ved; det er meget tydeligt, at der er brugt betydeligt længere tid på de enkelte illustrationer. RTK har endnu ikke på dette tidspunkt helt fundet sin stil, som bliver mere eksplicit i de følgende albums, ikke, at det gør albummet dårligt overhovedet! Men man fornemmer en ydmyghed og måske en lille smule usikkerhed, hvilket jo er helt forståeligt; RTK var på det tidspunkt ca. 23 år, med et enormt talent, fantasi og lyst - og som ethvert andet menneske har der nok været lidt premierenerver. En vigtig side i albummet, for mig, er side 28 tegnet bag på en kuvert... Jeg ved ikke, det er, som om det er her, der bliver åbnet for den RTK, som skabte totalt ravage i den danske tegneseriverden. Og-

så historien "Den, som er mig" er værd at bemærke, en art selvbiografi, som kun mr. Kidde kan gøre det. Peter Madsen (Valhalla) er også med, bidrager med bl.a. en ret flot serie om "trolde". Rune T. Kidde er i dag et svært album at støve op, hvis det endelig skulle lykkes der

ofte løse sider, og hvis du finder et album i fin kvalitet, ligger prisen på omkring de 200 kr.

Man siger så meget

(album, Interpresse, 1980)

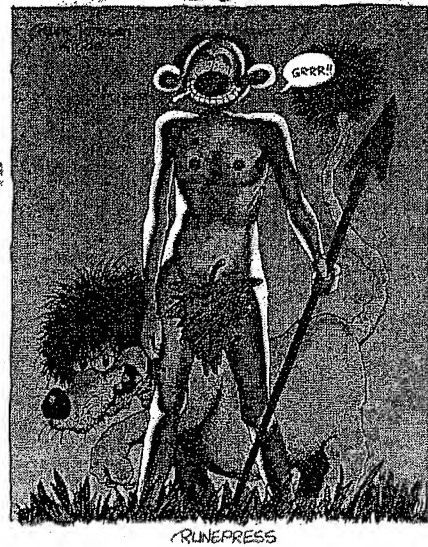
Uha... dette album er svært at skrive om, endstige fremhæve enkelte sevner [fra]! Det er tegnet under en depression – derfor meget personligt, uhyggeligt og livsberøgende. Som læser bliver du kørt rundt i RTKs hoved, det er umuligt at undgå at føle et særligt kendskab til kunstneren efter læsningen. Første halvdel er i farver, malet med akvarel og består af en række sindsstemninger. Jeg finder disse sider helt fantastiske. Den måde at sætte farver og billeder på de følelser, er vist aldrig set før eller siden i den kvalitet og i det medie. **Man siger så meget** er dansk tegneseriekunst, når det er [rigtig] godt, og det er desværre alt for sjældent. Materialet havde RTK smidt i skraldespanden, men til alt held kom Henning Kure, [en af bagmændene dengang på forlaget Interpresse. Ed], lige forbi, så kvaliteten – udgav albummet! **Man siger så meget** er ultrasjældent og prisen er også derefter; i de etablerede comixbutikker ryger [den] tit op på 150 danske kroner.

Gal og normal

(album, RunePress, 1982)

Ah!... My nipples explode of delight... **Gal og normal** er

GAL OG NORMAL

de "etablerede" butikkers priser. Du kan, hvis du er heldig, stadig finde gamle RTK-albums på loppemarkeder og slige steder til helt andre priser, men der skal HELD til.

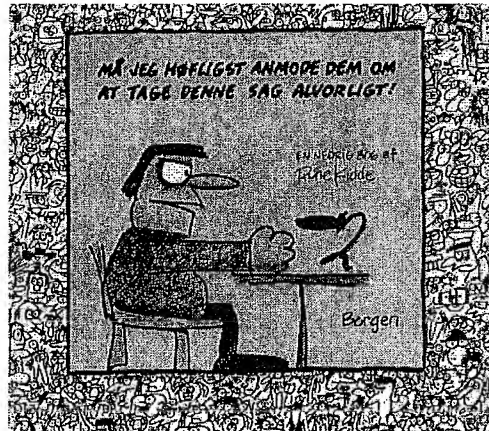
Besat af begær nr. 1 - Dydig kærlighed

(blad, forlaget d. 7. himmel, 1983)

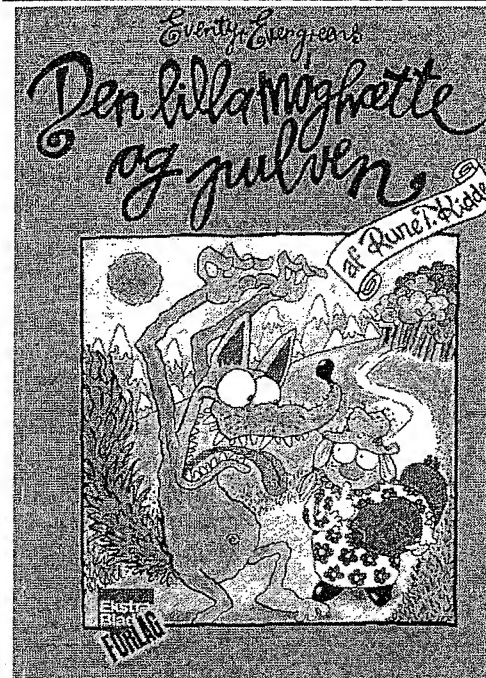
Tja, her går Rune, Mårdøn og Kielland amok og bersærk, dette blad er noget af det vildeste, jeg nogensinde har læst. Læs alt om Mårdøn Smets perverse lyst til at kneppe vor lands Dronning i en bus, i en serie tleget Prins Henriks røv, eller hvad med RTKs skønne "onani" – til et Tarzanblad (?), billeder af "verdens største diller", bæ, sæd, blotteren i parken, "rocken roll sover aldrig...", seksualundervisning á la Kidde osv. Det er et helt utroligt politisk ukorrekt blad. Selvfølgelig også målet, noget som desværre aldrig kunne ske i dag. Der er en vildskab og provokation i denne produktion, som groft sagt kun er set siden i Mårdøn Smets Spildte Guds ord på Balle-Lars fra 1984. Den ellers så autoritative Komiklex fra 1997 (en bog udsendt af Pegasus, der vurderer alle danske tegneserier) sætter prisen på **Besat af begær** til samfundet 20,- kroner! Hvilket nok må betegnes en alvorlig misforståelse! Fair nok, det er "kun" et blad, men saftusese afsindigt sjældent, et tidsskrift og stadig i en kvalitet, der er hveret langt over, hvad man ser på de "danske tegneserie hylder" i dag. Bladet er på 52 sider, og noget man aldrig glemmer.

Må jeg høfligst anmode Dem om at tage denne sag alvorligt

(album, Borgen, 1984)

et dejligt album, fyldt med energi, lyst, vilje og fantastisk humor. Man kan vel roligt sige, at det er i **Gal og normal** at RTK helt finder sin "stil". Ufattelige perler som "det er ganske vist" (RTKs fortolkning af H.C. Andersens eventyr), "Vandråben", "Digtet om den skide stær" og mange flere gør albummet til noget, man altid kan tage ned af hyl- den og hygge sig med. Ligesom **Man siger så meget** er der også personlige vinkler på nogle af striberne, hvilket bare gør albummet endnu mere omfangsrigt og læse- værdigt. Og hvis vi endelig skal [vælge et] coverdesign, ville jeg nok udnævne **Gal og normal** som det flotteste. Omslagets indersider er dekoreret med diverse udtalelser fra skolen om RTKs aktiviteter, eller mangel på samme, dengang han gik der. Nok ikke lige en skolelærers drøm. **Gal og normal** er lige så umuligt at finde som **Man siger så meget** - regn med ca. 200 kroner. Jeg må nok lige påpege, at de priser, jeg smider på, er sat efter

Hvis jeg skulle fremhæve et tegneseriealbum, der ville vise, hvad "danskhed" er, må det være dette. Uendelige rækker af striber der, med sytommersøm hamre gennem vore meninger om alt lige fra politik, sex, film, indvandre, vejrudsigten, folkekirken og alkoholproblemer og meget, meget mere. Albummet er en helt anderledes oplevelse end de tidligere: For det første er det på 80 sider, normalt er/var albums på 48 sider, formatet er også "skævt" ved at være 21 cm X 22 cm, hvør normalen er 21 X 29,7 (A4). Jeg må simpelthen lige citere bagside- teksten her: "Få ord... Typisk... Man beslutter sig for at blive født – og så knalder de spotlight i sylten på én og cutter energiforsyningen. Typisk. Man beslutter sig for at blive voksen – og så forelsker man sig i skoleinspektorens datter... Typisk... Man beslutter sig for at elske menneskeheden – og så stjæler de ens velo solex. Typisk... Man beslutter sig for at blive alvidende – og så opdager man zenbuddhismen. Typisk man beslutter sig for at gi' igen – og så mener ens forlægger ikke, at det vil være gavnligt for salget at kalde ens bog: Der er nogen der har kommet sperm i min kogesprit..."

Albummet er ganske sjældent i dag, ved min seneste rundspørge kom prisen op på 400 kr. for en flot udgave i Pegasus. Dog koster samme udgave "kun" 200 kr. i Stribeladen i Århus (my choice). Den er også kommet i et andet oplag, som skulle kunne købes for en lille hundredkroneseddel, men dette 2. oplag er kun cirka halvde- len af den oprindelige tegneserie, derfor langfra komplet.

Den lille møghætte og pulven

(album, Ekstra Bladets forlag, 1987)

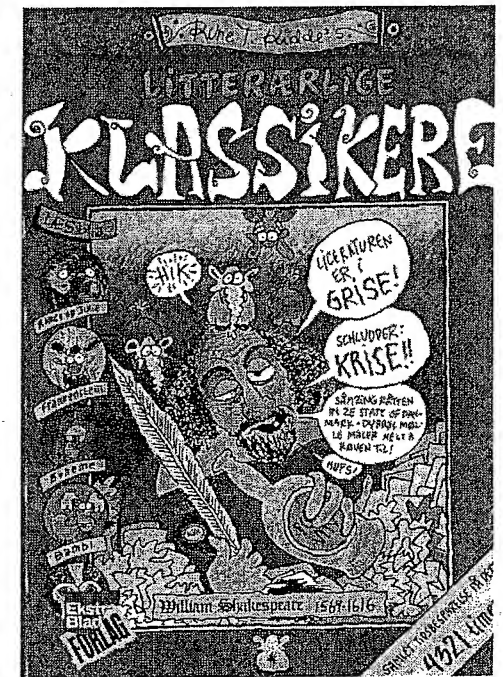
Her kaster RTK sig over de gode gamle eventyr. De nok så kendte eventyr kommer igennem maskineriet, kommer ud på den anden side som "Sniffvide", "Røven og

ræmmebærerne", "Den dumme ælling", "De tre store svin" osv. – det er slet ikke småting RTK får ud af disse eventyr, og det er gudsbenådet morsomt. Og som helhed betragtet sammen med "litterære klassikere" de flot- ste albums RTK har tegnet, bevares, det er stadig vildt og skørt, men der er en disciplin og en struktur. RTK har også udsendt et nr. 2 i serien under titlen **Eventyr evergreens**, dog ikke tegnet af Rune selv pga. synsproblemer, så RTK indtalte hele manus til tegneserien på båndopta- ger og lod Lars Bering Haarup tegne. Da **Den lille møghætte og pulven** er noget nær forsvundet fra jordens overflade, er det rart, at netop den tegneserie netop nu er ved at blive genoptrykt i serien **Rune T. på stribe**. Jeg husker tydeligt en telefonsamtale med en mand fra Faraos Cigarer (tegneseriebutik) som var vild og adels util- freds med, at dette album ikke var kommet i flere oplag, da der meget ofte er forespørgsler på det.

Litterære klassikere

(album, Ekstra Bladets forlag, 1988)

Egentligt samme koncept som ovenstående, hvor det så denne gang går ud over litteraturens store mesterværker. Det er helt umuligt nogensinde, at kunne tage "Ringenes herre", "Den gamle mand og havet", "Elverhøj", "Franken- stein", "Godfather", "Stormfulde højder" eller "Robinson Crusoe" (bare for at nævne nogle få, som rammes af Kid- des hvasse pen) alvorligt igen. Det er virkelig sjovt, godt tegnet og vildt underholdende – en del af spændingen ligger klart i, at man uvilkårligt tænker: "Hvad får den gale mand nu ud af den historie???" I dette album virker RTK ustoppelig, og selvsagt et album, der er umuligt at få øjnene fra. **Litterære Klassikere** bliver som sagt genudsendt netop i disse dage, første oplaget kan dog stadig findes til en lille hundredkroneseddel.

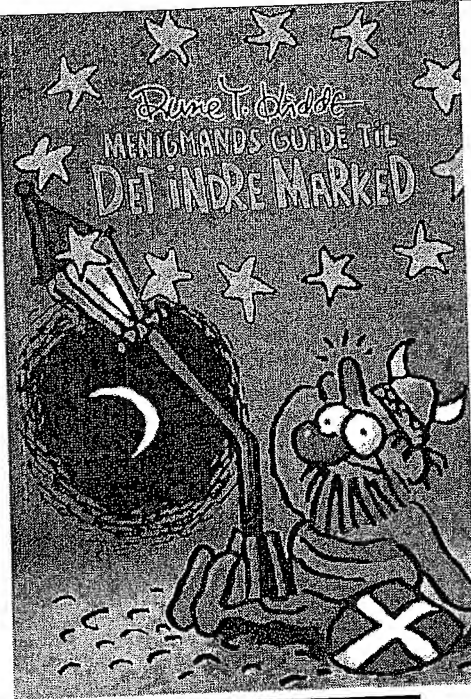
Komiks: Rune T. Kidde

af en god tegneserie, nærvær og fantastisk humor bliver ikke ødelagt.

I krig og kærlighed

(album, Ekstra Bladets forlag, 1992)

Det er en slags opsamlingsalbum, med striber fra 1985 til 1990 – derfor måske en smule rodet i stil og tegnekvalitet, dog indeholder albummet 2 af mine *all time favorites*; nemlig serien med fyren, der vil ringe til "oldemor", den er helt umulig at beskrive med ord, men det er noget med, at oldemoderen misforstår – pga. dårlig høreelse – alt hvad manden siger, manden flipper ud, og sluttelig skraldgriner oldemor over, at hun endnu engang har røvet det stakkels barn... En anden perle er historien om pissesfar, pissemor, pulegrød, puleanden, puletræet og pulegaverne... Need I say more?? Well, lige en lille, men absolut vigtig detalje: der er fejl i repro'en på sidste side af **I krig og kærlighed**, sådan at forstå, at stiben på siden næsten er pixeleret, selvfølgelig kan man stadig se og læse det, man nu skal, men der er altså sket en fejl under indscanningen af RTKs tegninger. Noget andet, jeg har svært ved at gennemskue, er nemlig den detalje, at under forordet siger RTK, at striben "I krig og Kærlighed", der har givet albummet titlen, kan ses heri uensureret... Hmm, jeg kan simpelthen ikke finde den i albummet – frustrationen bliver jo ikke mindre, da der også nævnes, at den var for frivøl til den danske dagspresse! Er det en finte? Eller er det bare mig, der fuldstændigt har misforstået noget her? Der er næsten ingen titler på striberne i albummet, så hvad er forklaringen?!

Menigmands guide til det indre marked

(album Bogfabrikken, 1991)

Haaaar... ha... haa ho! Så kom hele EU under Runes pen – og nej hvor der sparker rov, af en eller anden årsag har jeg altid været forbeholden overfor dette album, indtil jeg endelig fik læst det. Alle vore værste (og rigtige?) [Ejps, de varme lande er noget lort Ed.] fordomme om vore venner i Europa bliver smidt i snotten på os måbende læsere. Delt op efter systemet; et land af gangen – og så over 3-4 sider tager Rune fat med knivskarp humor, viden og skønne illustrationer – eller ja, for det er ved dette album, det går så frygteligt galt med RTKs syn og lørgen Mogensen må overtage og tegne færdigt. Som tidligere bemærket har jeg personligt det lidt svært med disse albums, dog mener jeg, at lørgen Mogensen er genial, får sin egen stil med, men hele tiden med enorm respekt for RTKs måde at gøre tingene på – derfor hæver tegnestilen og oplevelsen meget over eksempelvis *Eventyr evergreens 2*.

1. oplaget er udsolgt og svært af finde, heldigvis er albummet kommet i et andet oplag, med lidt ekstra godt i posen: en handicappguide tegnet af Peter Kielland og Henrik Rehr – fortalt af Kidde himself. Sådan et par sjove sider, om hvilken land i EU, det er godt at bo i, alt efter hvor vanvittigt et handicap, man nu lider af. Jeg kan ikke lide tegningerne, men historien er helt fin. 2. Oplaget er udsendt af forlaget Modtryk under titlen **Alt om EU og de andre tyskere** og koster 79 kr. En lille trykteknisk detalje: 2. oplaget er ikke så fint trykt, nogle steder er sværtningen ikke helt, som den skal være, *men what the hell* – det er nok kun idioter som mig, der er opmærksom på den slags – et er i hvert fald sikkert; oplevelsen

Komiks: Rune T. Kidde

I krig og kærlighed er stadig en "hyldevarer" – nogle gange på udsalg – go buy! [Ah, ka' du ik' sende den, jeg har ikke nogen penge!!! Ed.]

På sin post

(album, Ultima, 1994)

Yæp!... Here it stndt... Albummet over dem alle. Albummet om hunden ved navn "Hugo Hanibal Hansemand Hagbard Hedspore Hund" – og det hedder den sgu! Aldrig nogensinde har jeg og konen grint så meget pga. en tegneserie. Disse perlerækker af helt unik humor er ganske simpelt i verdensklasse. På **sin post** er klart RTK allerbedste efter min mening (hey, det er great at være "anmelder"), jeg har slet ikke roser nok i mine taster til at hyldede dette album på behørig vis, men hvis du er lidt forbeholden over for Rune T. Kidde og ikke rigtig ved, om det er noget for dig, så gør mig den tjeneste, at gi' dette album en chance – det kommer jo under titlen **Høvlens hund** og **Ib A**. Serien startede som så mange andre af RTKs som enkelte striber i dagbladene. Se den som et crazy mix af W.C. Fields, Garfield og Storm P (!) – vor heltehund er "egocentriker, misantrop, fedladen, ignorant og tilfreds med det..." (RTKs egne ord) det er et must for alle. Førsteoplaget kan stadig findes. Dog er 2. oplaget faktisk at foretrække, da en yderst veloplagt RTK i dette oplag, på 2 ekstra sider, belærer os "hunde-anfalbet" med utrolig viden om alternative hunderacer...

Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med

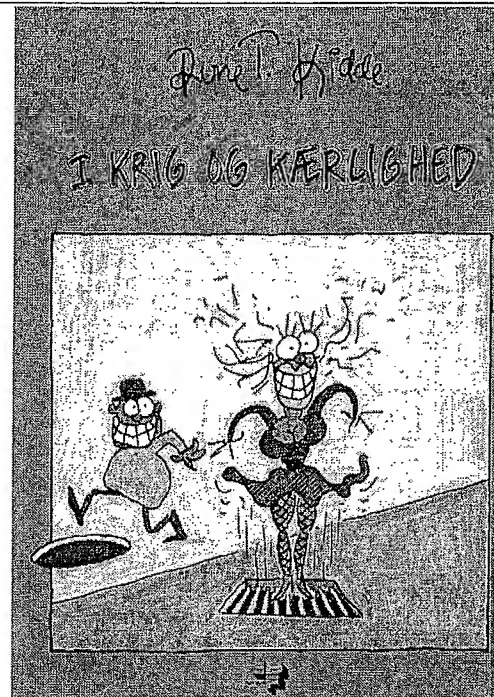
(album, Modtryk, 1996)

Endnu et skønt opsamlings hit, en masse "Litterære klassikere" som aldrig var kommet før i albumform, dejlige sider fra **Må jeg høfligt...** – og noget som er rigtig sjov – nemlig striberne om "Trolldansens Erling", absolut dette albums sensation, om den kloge trolldans, som gang på gang overraskes af sin elev "Erlings" helt utrolige verdensanskuelser. I mit stille sind ville jeg ønske, at der kom et helt 48-sidersalbum med disse to comix-stjerner, det sker jo nok bare ikke, med mindre RTK finder en bunke striber under sofaen eller på loftet en skønne dag og udgiver det samlet... sukk!

Det værste

(album, Modtryk, 1996)

En lækker creamy hardbackudgivelse, igen samlende striber, sider og tegninger fra 1976 til 1996. Helt uanfægtet af sin blindhed har RTK tegnet en side specielt til dette album! Et eller andet sted totalt sindssygt – et eller andet sted så livsberkræftende, og for mig et billede på en fightervilje og skabertrang, som er meget misundelsesværdig. De sidste par sider i albummet er annoteret af RTK med små kommentarer til sin produktion gennem årene. Det er i Det

værste, hvor vi ser nogle af de striber, RTK lavede med Gilbert Shilton. Albummet står stadig i mange boglader, prisen er cirka 160 kr. for dette danske tegneserie-hardbackalbum.

"SÅEN' ET INTERVJU" I FRANK BRAHE-STIL

Efter lange og trange overvejelser, tog jeg en dag mod til mig og kontaktede Rune T. Kidde. Jeg var meget mere nervøs, end jeg ellers plejer at være. Andre gange, når jeg har haft kontakt med "kändiser", har jeg slet ikke haft de sommerfugle i maven, som jeg havde denne gang, måske fordi min respekt for Rune T. Kidde og hans produktioner, er enorm. Og andre, jeg har interviewet, har jeg "kendt" lidt i forvejen. Men alle mine bange anelser blev gjort til skamme, det blev til en hyggelig brevudveksling – *the old way* – ikke noget med "fancy mail" i cyberspace... Men jeg må indrømme, at ønske-interviewet ville ha' været *face to face*, med nogle øler på bordet – det, tror jeg, kunne have været nogle hyggelige timer, der var mange fælles interesser, meget er med her – meget bliver i skribentens hoved. Som sædvanlig er det noget rod, når jeg "interviewer", men jeg er sikker på, at den koncentrerede læser vil finde det yderst interessant og berigende – her ve goal!

Frank Brahe (FB): Et af dine mere absurde projekter var *BESAT AF BEGÆR*, som du lavede med Mården Smet. Ingredienserne er sex, pis, bræk, porno og

Komix: Rune T. Kidde

HVAD HJERTET ER FULD AF
LØBER MUNDEN ÆVER MED

MODTRYK

damekusse... Hvordan kom I i tanke om noget sådant?

Rune T. Kidde (RTK): Jeg var på det tidspunkt stor fan af amerikanske undergrunds-tegneserier. Tabu-brydende, nyskabende, provokerende, ærligt, sprængfyldt af liv. Der var en masse bras imellem; men også rendyrkede perler. Mangfoldigt med præg af et sprudlende kreativt overskud. Udtrykkets styrke var det vigtige, som det altid har været for mig selv. S. Clay Wilson og Aline Kominsky var to af mine store favoritter. Besat af begær var et for-søg på for første gang at transplantere genren til dansk. FB: Kan du fortælle lidt om dit samarbejde med Gilbert Shilton? (Jeg er selv storfan, har alle UNDERGRUND, SUPER SVINEBÆSTEF... ja, faktisk tror jeg, at jeg har alt der er kommet på dansk af ham.)

RTK: Shelton mødte jeg første gang under en rejse til USA for Interpresse i 1982. Turen var også min bryllupsrejse. Vi besøgte blandt andet "Rip Off Press" i San Francisco og boede hos Gilbert og hans kone Lora Fountain, der i sin tid stod bag et af de første feministiske undergrundsblade, "facts o' life". Kontakten har holdt siden. Gilbert og Lora bor nu i Paris, og Lora er forlagsagent på "ækle eventyr". I 1982 kopierede jeg en masse af Gilberts skitsebøger, fordi jeg ville have lavet en lille bog med hans tegninger på forlaget "Balder & Brage"; men det blev desværre aldrig til noget. Kopierne ligger stadig et sted i mit kælderum. Har brugt et par af dem i Fra tegneserie til opera. Gilbert er en virkelig dygtig tegner, der også har lavet fremragende realistiske skitser i en helt anden stil som den, man kender. Jeg tegnede selv en to-siders serie efter et manusudkast, jeg stødte på under kopieringen af hans skitsebøger, det er det eneste, vi har lavet sammen, hvis man ellers kan kalde sammen. Jeg samlede og oversatte et udvalg af danske tegneserier til "Rip Off's" perlo-dica, der vist hed det samme som forlaget. Der blev

serien med Gilberts manus trykt, vist i 1983. Tror egentligt også, den er med i et eller andet dansk album; men kan ikke rigtig huske det. Muligvis Gal og Normal, det passer tidsmæssigt. Har en skummel mistanke om, at du ved det bedre end mig [FB her: jeg har altså været alle "albumsene" igennem, de omtalte serier er kun i Det værste fra 1996]. Ja, Gilbert har en herlig humor og en herlig streg, som jeg har holdt meget af.

(FB): Du er blevet kaldt "Danmarks værste tegner" - som Reklametegner kan jeg sagtens se sikkerheden i din streg, fortryder du ikke, at du aldrig lavede et "smukt" album? Det er jo tydeligt, at du nemt kunne.

(RTK): Je ne regrette rien; men jeg ville meget gerne også have lavet et smukt album. Tak for tilliden iøvrigt. Det smukke album ligger gemt et sted under alle serier, jeg har lavet; men er uhyggeligt svært at beherske som udtryk. Bliver i løbet af nul komma niks fladt, banalt, ligegyldigt. Smukt og tomt er ægte grimt for mig. Hellere en tilsyneladende grim overflade, der har mange ting under sin ham, også noget smukt. Jeg har heldigvis for min egen sjælefreds skyld fået lavet nogle smukke ting i dag, som jeg kan stå inde for; men i et helt andet medie, nemlig digtene. De lever et stille liv i små oplag; men er det udtryk, der står mit eget hjerte nærmest, og hvor jeg også selv synes, jeg er nået længst udtryksmæssigt.

(FB): Hvad synes du om den danske tegneseriemiljø i dag?

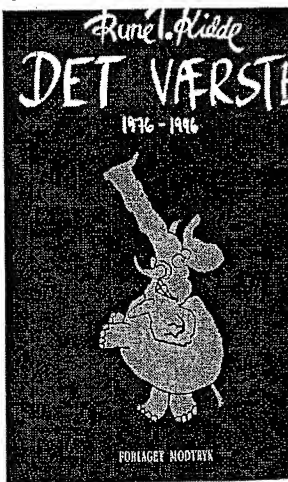
(RTK): Danske tegneserier i dag følger jeg ikke så meget med i. Mit eget halvgamle kuld er jo blevet kompetent og vederhæftigt; men ellers er det hele ret konformt, dødt, ensrettet med enkelte lyspunkter. Bjarne Hansen, Peter Kie-lland, Peter Madsen.

(FB): Hvordan kunne det være, at du kom ind på det norske marked?

(RTK): Den herlige norske forlægger, opfinder med meget mere Per Holstedt, kontaktede mig, og vi havde stor kreativ glæde af hinanden nogle år. Per lavede blandt meget andet det norske humorblad *stupido*, hvor han satte en mængde norske tegnere med hang til absolut sort humor i gang. Per er af samme grund indlemmet som apoteker i min roman *Rejsen til Alvilva*. Han var konsulent på de norske bynavne i bogen. Har desværre ikke haft kontakt med ham nogen år. Børnebøgerne, der er udkommet på norsk og svensk, er gået via forlaget Carlsen, der via Bonnier er et inter-nordisk foretagende.

(FB): Er der nogle tegneserier du vil fremhæve - ikke dine egne - men altså nogle du synes er gode/indeholder det du synes skal være i en god tegneserie?

(RTK): Det med at fremhæve er vanskeligt. Helst sagde jeg ingen nævnt, alle glem; men ganske, ganske kort som eksempel: Windsor McCay, Carl Barks og Peter Kiel-land. Ladet, dragende, håndværksmæssigt kompromisløst, unikt, charismatisk. Givende læseren dybere rum, brud af vaneforestillinger, nye indfaldsvinkler. Alternativt Hal Foster, der er dygtig med tyk, gammeldags streg under.

FORLAGET MODTRYK

Komix: Rune T. Kidde

(FB): Hal Foster!? What! - gider du fortælle lidt mere? Personligt har jeg altid syntes, at han var en kedelig fyr...

(RTK): Fascinationen af Hal Foster har at gøre med hans nådeløst sikre klassiske tegnestil. Opbygget med et gyldent snit osv. En meget dygtig pendant til de lige så klassiske malerier. Krøyer feks. apropos din samling. Carl Barks gjorde jo i øvrigt præcis det samme. Den store, store håndværksmæssige kompetence giver hele udtrykket hos både Foster og Barks en ro og en pondus, som der er ret langt mellem. En tilsyneladende lethed, som bunder i knagende dygtigt håndværk.

(FB): okay... okay... - I got the point. Jeg må spørge; er du helt blind? Eller kan du se en lille smule? Og hvad er grunden til det?

(RTK): Jeg er helt blind på grund af svær sukkersyge, siden jeg var fem, der ikke har haft det specielt fedt i selskab med et liv med mange bølger i storm. En stupid, gammel fordom tror, at så er alting sort. Det er helt ved siden af. Mit indre øje ser farver fra lysende hvidt og gyldent til rosa, forårsgrønt og strålende lyseblåt alt efter dagens lys og min egen sindstilstand. Et veritabelt bad i lys ofte, når jeg er inspireret; men nul konturer af nogen art.

(FB): Hvilken af dine tegneserier vil du fremhæve som den "bedste"? Og hvorfor?

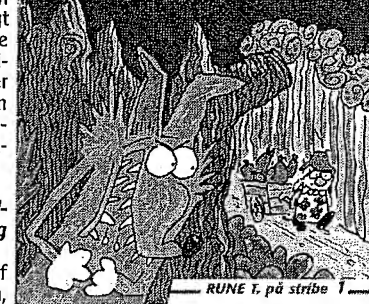
(RTK): Min egen seriefavorit er "Adam Stråskægs Paradis", der er udkommet som børnebog; men aldrig som album. Kommer nok første gang i serien, der nys nu starter. Jeg lavede den sidst i 80'erne, hvor jeg syntes, alle serier var fulde af vold og sex og krig uden den ræstyrke og det tilstedeværende, der næsten altid strålede ud af undergrunds-serierne. Det var glat overflade, perversiteter under dække af æstetik. Creepy. Indholdsmæssigt hvad jeg selv betragter som virkelig grimt. Derfor tegnede jeg Adam, der er en stumserie. Kærlig, hyggelig, fuldstændig uskadelig, alt ender altid godt. Som hos mine egne store favoritter dejlige Vilhelm Hansen eller børnebøgenes Mother Theresa Astrid Lindgren.

(En af de få, der har formået at fusionere æstetikken med undergrundens nærvær er jo iøvrigt Corben, som du nævner).

(FB): Sævner du aldrig din tusch? Er det ikke svært KUN at lave manuskripter til tegneserier? Når man ligesom har været med til det hele tidligere?

(RTK): Jeg har ikke lavet serie-manuskripter de sidste ti år. Romaner, digte, radio, CD'er, børnebøger og på det seneste et par opera-libretti har taget tiden, og jeg har nydt det. Dengang jeg skrev serie-manus var det også en stor, stor lettelse kun at skulle stå med ansvaret for en enkelt del af processen, og at kunne få fred til at koncentrere sig 100 procent om den. Oven i købet hånd i hånd med inspirerende samarbejdspartnere. Dejlig ping-pong. Jeg var dybt og inderligt trætt af at lave tegneserier, dengang jeg mistede synet i 90. Det var slidsomt, og det var ensomt at sidde med hele processen selv og samtidig være underlagt det pres at skulle have pengene hjem hver måned som freelancer. Nej, jeg NØD virkelig at blive fri. I dag; men heller ikke før, har jeg igen følt lysten til at gribe pen- nen til streg eller manuskript; men på den anden side er der så filens mange ting, jeg gerne vil prøve kræfter med,

Rune T. Kidde
DEN LILLA MØGHÆTTE
OG PULVEN

RUNE T. på stribe 1

at jeg er mopsset over, at man kun får udleveret et liv ad gangen.

(FB): MAN SIGER SÅ MEGET er jo en meget personlig tegneserie, er det rigtigt, at du ikke havde planer om at udgive den?

(RTK): Ja, Man siger så meget hev Henning Kure op af papirkurven. Den er lavet midt i en kulsort depression. Boede sammen med en narkoman, og en flygtet narko-handler fra Vestre Fængsel var gået under jorden i vores lejlighed. Jeg var slet ikke i stand til at rumme udgivelses-tanker på det tidspunkt.

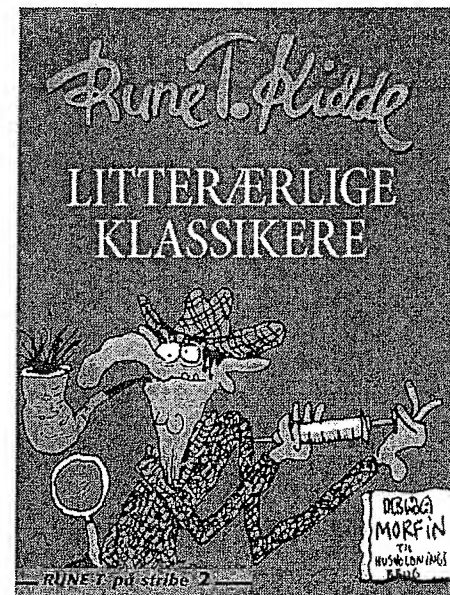
(FB): Ved du hvad Henning Kure laver i dag? Har I stadig kontakt?

(RTK): Henning Kure har jeg ikke haft kontakt med de sidste omkring 10 år, så jeg ved ikke, hvad han laver i dag.

(FB): Også GAL OG NORMAL er meget åbenhjertig - som "offentlig"

person, er du så ikke bange for at være FOR ærlig om krig den private Kidde...??

(RTK): Jeg kan ærlig talt ikke huske, hvad der er for serier i Gal og normal. Jeg husker mere perioden, albummet er lavet i. Dit spørgsmål gør mig nysgerrig, så jeg må undersøge sagen ved lejlighed. Jeg husker ikke noget specielt privat ved albummet; men jeg var jo i hvert fald ikke særlig offentlig dengang, og var samtidig i begyndelsen af en udtryksmæssig læreproces. Balancen mellem det private, der er uinteressant for andre og det private, der kan transformeres til noget alment og opruskende og værdifuldt, er en af de grænser, der skal læres. Det, som det handlede om for både Henning og mig på det tidspunkt, var at være ærlig og på den måde forløsende.

RUNE T. på stribe 2

(FB): *PA SIN POST-ALBUMMET OM HUNDEN DER HEDDER "HUGO HANNIBAL HERMAN HANSEMAND HAGBARD HEDSPØRE HUND" ER - JA, MIN PERSONLIGE FAVORIT, SJÆLDENT HAR JEG MORET MIG SÅ KOSTELIGT OVER EN TEGNESERIE, KAN DU FORTÆLLE LIDT OM HVORDAN DEN BLEV TIL... DIN IDE... NAVNET... HVAD DU VILLE MED ALBUMMET... OSV.???*

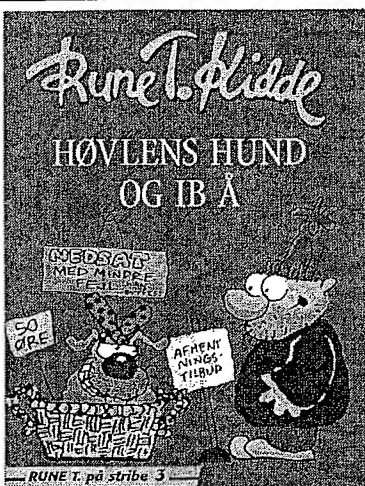
(RTK): Tak for ordene om Hugo Hannibal. Det glædede mig, for det er nemlig et af de tre albums, jeg selv har valgt at indlede Rune T. på stribe med. De andre to er Den Lilla Møghætte og Litterære Klassikere, som er de største salgssucceser, og har kørt i mange oplag. Udkommer om en månedens tid alle tre. Hugo H. har levet et stille liv; men jeg er også selv gode venner med ham, og har altså derfor valgt at give ham en anstændig revival.

(FB): *MÅ JEG HØFLIGST ANMODE DEM OM AT TAGE DENNE SAG ALVORLIGT ER RARITET - ET STYKKE DANSK HUMOR, NÅR DET ER BEDST, KAN DU HUSKE HVORDAN DEN BLEV MODTAGET DENGANG EN UDKOM? ER DET DIN STØRSTE SUCCES? DEN ER JO ALLEREDE BLEVET GENOPTRYKT.*

(RTK): Må jeg høfligt er langt fra den største kloskasker, (det er Den Lilla Møghætte) og jeg kan ikke længere huske modtagelsen. Et praktisk problem med den var, at jeg havde været i krig mod de evindelige 48 sider i et tegneseriealbum, lige fra jeg startede. Alt, alt for lidt. Udtryksmæssigt og oplevelsmæssigt indskrænkende. Klausrofobisk. Første gang det lykkedes mig at bryde side-tabuet var med Må Jeg Høfligt, men til gengæld kom albummet til at koste meget mere end alle andre, og det gjorde salget trægt.

(FB): *Du har jo været med i alt. Stik mod alle andre synes jeg, at "dansk film" er langt fra nogen succes (måske publikummæssigt, men øhhe...) Det virker på mig, med din energi, kreativitet og viden, at du kunne skabe et film manuskript der kunne hæve den synkende skude??*

(RTK): Tak igen for tilliden. Jeg har for et halvt års tid siden trukket mig tilbage som manuskriptforfatter på et filmprojekt, som jeg syntes blev pacet for hurtigt frem og blev en kolos på lerfodder. Måske bliver det til noget en anden dag. Jeg giver dig ret i, at vi savner nye vinkler nu; men det er svært at få den sorte skrue vinklet på den helt rette måde i et så omfattende produktionsapparat. Man skal altid skydes ind, når man skifter medie. Det tager tid, og man skal brænde for det, så det er nok tvivlsomt, om jeg når at gå til filmen i denne omgang; men lad se. Pt er der indledende manøvrer til en

musical-version af de Ækle Æventyr, og det bevæger sig jo lidt i kanten af samme forum.

(FB): *Okay... lidt sørgeligt, men okay. Har du nogle husdyr? Jeg for mit vedkommende har en kanin, den hedder Peter - og er sort!*
(RTK): Hils kaninen. Jeg har selv en grøn ged, der kan spise med mad i munden og synge indtogsmarchen fra slaget om Klatkagebjerg.
(FB): *Øhhe... klart nok... Fint... hum... bumm.*

Særlig tak til Rune T. Kidde for tid, albums, breve og alt det andet - og tak til "den" læser, der har hængt på hele vejen.

Hvis yderligere info ønskes kan man da bare søge på "Rune T. Kidde" på nettet, - jeg nægter at skrive en web-adresse, don't ask, bare en pludselig holdning... eller købe bogen
Fra tegneserie til Opera - 25 års ækle æventyr - Bogen er en lille perle, anekdoter, betragtninger oplevelser fra et utroligt liv - og bestemt ikke kedeligere i RTKs sprog... Altså en god bog - og den koster kun 148 kr.

Frank Brahe

Redaktørens bemærkning: I Starten af 80'erne udgav RunePress et kanonfedt tidsskrift om tegneserier, der hed Komix. Bladet var uden tvivl det bedste af sin slags både før og efter, og jeg købte da også trofast alle numrene, da de udkom, hvilket desværre ikke blev til mere end fem af slagsen, så lukkede bladet. Jeg gik og ærgerede mig i årevis over tabet og forblev i håbet om, at en dag ville RunePress (som i virkeligheden var Interpresse under dække!) begynde at udgive Komix igen. Men som tiden gik, kunne man ligesom fornemme, at det nok ikke ville blive til noget (ikke mindst fordi RunePress/Interpresse lukkede gang i 90'erne!), så da jeg skulle til at udgive Stay Sick! nr. 1, tænkte jeg, at om ikke andet så kunne jeg da gøre mit eget lille til at holde mindet i hævd og opkaldte derfor Stay Sick's tegneseriesektion efter det savnede blad. "Ja ja", tænker du, "men hvad har alt det med Franks artikel at gøre???" Tjoh, redaktøren af Komix var såmænd... Rune T. Kidde!!! Så nu, hvor Rune optræder her i "Komix", er ringen altså endelig nået hele vejen rundt, efter 20 år!!!

Øg lad mig så i øvrigt på mine grædende knæ beklage over for hr. Brahe, at bladet trak så længe ud. Det var ikke meningen.

Richard Corben & Berni Wrightson

- komplette indekser over samtlige danske udgivelser

I Stay Sick! #2 og 3 bragte vi artikler om Richard Corben og Berni Wrightson, henholdsvis skrevet af Frank Brahe og Martin Weinreich. Her følger nu et nyttigt indeks over både Corben og Wrightsons samlede udgivelser på dansk. De to *nord-lister* er venligst indsendt af en begejstret SS!-læser, nemlig Lars Skovmand (se også hans indlæg i brevkassen), og det siger *yours truly* naturligvis mange tak for. Lars er i øvrigt også selv (under dækningsnavnet X-Ugh!!) redaktør for et fanzine, nemlig *Nord Nyt* (som da forresten også har været anmeldt et par gange i SS!).

RICHARD CORBEN

Selvstændige albums:

Rowlf, Karatserien nr. 3 (1977) + På gale veje Den (1978)
Uhyret fra Wolfton, RunePress Album 1 (1979)
Mutanternes Verden (1984)

Judas, Stjerneserier nr. 2 (1979), 5 korte episoder: Top til bund, Judas, Uprovokeret angreb på et Hilton Hotel, Du er en stor pige nu, På vej hjem.
Kvinden der Tænkte Ting (1983), 7 korte episoder: ...og de skal arve jorden, Cidopey, Historien om Oteg, The Temple, Lycanklutz, Glædelig anti-jul, Kvinden der tænkte ting.

Historier om Hekse og Varulve (1985), 6 korte episoder: Roda og ulven, Den kølige skønhed, Som havde de deres eget liv, Pelsjægeren, Uhyrets sjæl, Troldmanden Trofast.

Albums med enkelte historier:

Edgar Allan Poe (1976), Det ovale portræt
Gru album nr. 1 (1977), Forsiden + Indeep og Den skrækkelige tidsrejse
Gru album nr. 2 (1977), Den troende + Det ovale portræt (genoptrykt fra Edgar Allan-Poe)
Hjemsøgt (1981), Woodlik-forbandelsen
Portræt af et Oprør nr. 1 (1987), Hæslige Henrys hus
Portræt af et Oprør nr. 4 (1988), Howie besøger den virkelige verden (genoptrykt fra Sejd nr. 5)

Hefter med enkelte historier:

Gru nr. 6 (1972), Bogormen
Gru nr. 7 (1972), Fætter Maddikes ækle småsnak
Gru nr. 16 (1973), Frossen skønhed (genoptrykt i Historier om Hekse og Varulve)
Gru nr. 22 (1974), Skinnende øjne
Gru nr. 24 (1974), Mickey gled click flip
Vamprella nr. 1 (1974), Sidhe, dræb dem alle (genoptrykt i Historier om Hekse og Varulve)
Sejd nr. 4 (1973), Den sorte død (15 1/2 side)
Sejd nr. 5 (1974), How Howie made it in the real world
Sejd nr. 8 (1976), Når drømme kolliderer
Total Metal nr. 5 (1985), helten indeni
Total Metal nr. 9 (1985), Englen som var bange for helvede

Pladecovers:

Meat Loaf: "Bad Out of Hell" LP (1977)
Jim Steinmann: "Bad For Good" LP (1981)

BERNI WRIGHTSON

Selvstændige albums:

Swamphing nr. 1-3 (1979-81), i nr. 1 artikel + første historie genoptrykt fra Nemo 1/1974
Freakshow (1984)

Albums med enkelte historier:

2 Grufulde Timer (1973), Vanviddets hus
Edgar Allan Poe (1976), Den sorte kat
Gru album nr. 1 (1977), Titelbladet + Jennifer og Der er så dejligt ude på landet
Gru album nr. 2 (1977), Forsiden + titelbladet + Pepper Lake uhyret, Kulde, Clarice, Lille Nemo i mørket
Hjemsøgt (1981), Den sorte kat (genoptrykt fra Edgar Allan Poe)

Hefter med enkelte historier:

Skræk Magasinet nr. 2/1973, Lille spejl på væggen der, hvem er morderen blandt os her?
Skræk Magasinet nr. 5/1973, Lad det glemte være glemte
Skræk Magasinet nr. 13/1973, Dødens maleri
Skræk Magasinet nr. 6/1972, kun forsiden
Skræk Magasinet nr. 3/1973, kun forsiden
Skræk Magasinet nr. 8/1974, kun forsiden
Nemo nr. 1/1974, Swamphing + for- og bagside
SerieMagasinet Solo nr. 21 (1975), Kong Kull: Stilhedens kranie
SerieMagasinet nr. 239 (1979), Gargoil hver nat
Skyggen (1980), side 3 + Skyggen - Manden de kaldte Cobra
Komix nr. 1 (1983), side 1 og 3 + Maudlin. Love Comix
Billige Gys nr. 2 (1983), En stor lykkelig familie
Billige Gys nr. 3 (1984), Dødens maleri (genoptrykt fra Skræk Magasinet nr. 13/1973)
Sommer Plop nr. 1 (1983), Gourmeten
Sommer Plop nr. 2 (1984), Modelleret i ondskab
Illustrationer til Mary Shelleys roman Frankenstein (1986-udgaven)

Pladecovers:

Meat Loaf: "Dead Ringer" LP (1981)

Det "løse":

Forsider til bl.a. Jonah Hex-bladene
Nyere Superman-episoder + andet superhelte-halløj, som absolut ikke hører til den klassiske del af Wrightsons serieskaberl.

BABY WOODROSE: Copenhagen Garagerock Deluxe!

By Jens Kofoed-Pihl

The brainchild behind this new sensational rock'n'roll trio is Lorenzo Woodrose (voc/leadguitar) who's been playing drums for years in Copenhagen garage vets On Trial. Lorenzo recorded a full length album "Blows Your Mind!" where he played all instruments himself! He then recruited Riki (4-string guitar 'bass') who also co-produced the album and Rocco Woodrose on drums. Baby Woodrose plays 60's style garagerock with [a] psychedelic feel, sort of Roky Erickson meets The Seeds with more balls. And they are a killer live band too, so take a trip through the center of their minds!

Okay, Lorenzo, you're the man behind Baby Woodrose. What are your n'r influences?

Lorenzo: It's a combination of all the stuff I've been listening to the last 15-20 years. From surf and soul to garagerock and progressive hippie rock. A good mix of those genres and then cut down to the very raw basics.

Yeah, because BWR ain't as trippy and lightweight as much [of the] psychedelic music, it's more primal and raw?

L: I don't even know if you can call BWR psychedelic, to me it's just rock'n'roll

I presume you're into stuff like Roky Erickson that's pretty obvious, but I was also thinking of bands like Electric Prunes, Amboy Dukes?

L: Yeah, I've also been listening to stuff like that.

What covers do you play in your set?

L: "My flash on you" (Love), "Don't look back" (Lollipop Shoppe), "Hang-up" (The Waiters), "6654321" (Troggs), "My baby loves to boogaloo" (Don Gardner), "The World Ain't Round It's Square" (The Savages) and "Dirty Old Man" (The Electras).

Okay, you have released a full length debut, "Blows Your Mind", it's released on your label or do you have some form of distribution?

L: It's a self-release but we have this guy in Germany, Swamp Room Records.

What do you think of the 'marked' for this kind of music in Denmark? Riki, you also play in On Trial which is kinda comparable to BWR as being forerunners of [the] new Danish psych-rock or whatever.

Riki: There's hardly a marked in Denmark for it...

Lorenzo: I play drums in On Trial and have always written songs and stuff, and I wanted to sing as well. The scene in Denmark for this kind of music is very limited, that's why we'll try get our CD released in other countries.

Riki: I've heard his stuff for years, you know, listened to his 4-track recordings of songs. I was very impressed, so when I heard the songs on "Blows Your Mind" where Lorenzo play all [the] instruments, I was glad to join him on stage. I've really been waiting for this to happen. Actually, I think that BWR has more broad appeal than other garage-bands because it's so simple.

Lorenzo: I'm into writing simple raw songs with a drive, because there's a lot of psychedelic bands who are just, you know, into making 'trippy' songs without a [melody]. I like catchy classic songs with melody. It's my passion, to write songs that you can actually remember.

I can hear you've been playing with echoes and stuff in the studio, Lorenzo?

Lorenzo: We actually tried to reduce that stuff, ha ha. Compared to On Trial there's not much. That's the idea behind BWR; to cut it down to the basics, I mean, we are a trio! Keep it primitive.

Okay, Rocco, you have played in Bobby Wou, a surf band, and are still playing in garagerockers Frantic 4, right?

Rocco: Yeah, we're tryin' to get Frantic 4 started again.

So when [did] you hook up with BWR?

Rocco: Around New Year's Eve 2000, and then I received the songs and then we started playing together.

Must've been great for you just to get into a band where everything was ready?

Rocco: Yeah, you avoid a lot of trouble of writing songs and stuff, so that's pretty neat. You just rehearse to play live. And these guys have played for years so I've also learn a lot.

Lorenzo: We think it's so cool that Rocco is so young.

Riki: And so hetero, ha ha.

Lorenzo: Riki and I are like these old fools, so fresh young blood is good.

What does the name Baby Woodrose actually mean? I'd imagine something sexual...

Lorenzo: No, BWR is a flower which seeds gives a hallucinating effect. If you type our name on the world wide web you'll get like 3000 sites of people trying to sell you mail order drugs, ha ha. Riki: Natural high, ha ha.

Okay then, Lorenzo, do you prefer mushrooms to LSD?

Lorenzo: Ha ha, I'm getting too old for that shit. I mean, I've done all drugs I needed, acid and mushrooms. I would like warm people of that, ha ha. There are lots of other great highs like love, sex and rock'n'roll.

People like Roky Erickson and Syd Barrett are pretty bad examples of what too much acid can do [to] you. I mean, they [are] like vegetables now!

Lorenzo: LSD was a lot stronger in those days. Now people do ecstasy and dance for like 8 hours, ha ha. It's nothing in comparison of how much acid Roky Erickson took.

Riki: You just need to eat enough stamps, ha ha.

Lorenzo: Yeah, if 2 is enough then eat 5, and you're cruisin', ha ha.

Okay, Lorenzo, seems like you have [a] fascination with girl names on "Blows Your Mind", there're titles like "Pandora", "Flaminica", "Maya" and "Kara Lynn"?

Lorenzo: Yeah, of course. And I specifically asked for a nude girl cover for the album.

Who made that drawn 'virgin' cover?

Lorenzo: An artist group called Malleus who makes covers, magazines, websites. Two guys who play in a band called UFO Mount.

Okay, you won't call your sound psychedelic. I've been playing your CD to stoner rock fans, and they're crazy about it. But stoner rock is very hardrock based...

Lorenzo: For starters, we don't even have [a] bassist, ha ha.

Riki: Just a guitar with 4 fat strings.

Lorenzo: We are a lot more 60's influenced, stoner rock is more 70's inspired, you know, Black Sabbath style. But I also think there's a big difference between [the] Baby Woodrose live and studio sound. On the album there's organ, tambourines and stuff and live we [are] just a trio.

I can hear on "Blows Your Mind" that you have sampled some dialogue of LSD documentaries, from Something Weird Video, I guess? I love the outro of "Pandora"; This is what acid is supposed to accomplish.

Lorenzo: Yeah, it's from some late 60's compilation tapes a friend bought. Actually, he bought them in your film shop, ha ha.

I've heard a tape of BWR songs, a raw mix, I think. I've heard you're planning to release the songs on a special vinyl album?

Lorenzo: Yeah, I don't know if it's gonna be an album or some singles, but it will definitely be released, because we probably sound more like that when we play live.

Your girlfriend, Kate, she's like financed your CD?

Lorenzo: She's paid for it, ha ha. She believes in it, and believes in me, so that's good, ha ha.

She's an accountant?

Riki: Yeah, a rock'n'roll accountant, ha ha.

Any plans for the future?

Lorenzo: We [are] working on a tour to Sweden and Germany.

Check 'em out on: www.babywoodrose.com

Jack her: Hvis det virker lidt mærkeligt med et dansk interview af et dansk band, fortaget af en dansker, trykt i et dansk fanzine, PÅ ENGELSK, så har du ret - pretty weird! Men det skyldes altså, at Jens oprindeligt har lavet det til et amerikansk zine - derfor! Jeg beklager, der ikke var plads til et billede, og det kan måske synes lettere forældet, men jeg havde i sin tid lovet Jens, at jeg ville trykke det og man skal jo holde, hvad man lover! © Og så er Baby Woodrose i øvrigt så fede, at det gør det læseverdigt - no matter what! Deres seneste album er i øvrigt en live LP, som efter sigende er ret fed - har ikke selv hørt den endnu.

Gensyn med Robyn Hitchcock

af Henrik Larsen

I sidste nummer af Stay Sick! skrev jeg om kultsangeren Robyn Hitchcock, men i min iver efter at introducere ham, glemte jeg helt at fortælle, hvordan jeg selv var kommet på sporet. Det skete i efteråret 1989, en dag, hvor jeg tog op til Allerød for at besøge min gode ven og studiekammerat Steen i Uglevang. Dengang lå der en lille radioforretning på hjørnet af Banevang og Birkevej, lige overfor Allerød Station, som tit havde billige vinyl-skiver stående i en rodekasse udenfor og jeg kunne ikke lade være med lige at rode lidt i pladestakken, for jeg gik videre. Et jamerligt udvalg af danskpop og firser-heavy så det ud til, men pludselig dukkede der et mørkegrønt pladeomslag op som forestillede... en mand på vej ud af i en telefonboks. Jeg ved ikke, hvad der fik mig til at studse. Måske det diskrete mystiske motiv, måske titlen: Robyn Hitchcock & The Egyptians: "Queen Elvis". Dem havde jeg godt nok aldrig hørt om før. Titlerne var usædvanlige: "Madonna of the Wasps", "The Devil's Coachman", "Veins of the Queen" osv. Pladen kostede kun 25 kroner, så jeg tænkte, ok, 25 glider jeg godt give for noget, som sikkert bare er en gang anonynt radiatorok, når det kommer til stykket. Nå, jeg insisterede selvfølgelig på at høre pladen hos Steen. Steen ved en masse om alternativt musik og allerede dengang var hans pladesamling enorm, men Robyn Hitchcock kendte han ikke. Vi satte pladen på med åbne sind og blev overraskede. Det lød jo godt! Alt for godt til at være ukendt! Melodisk guitar-rock med pop-præntioner, en behagelig sangstemme, intelligente tekster. Ham Hitchcock lød totalt professionel. Hvem var han? Svaret fik jeg i vinteren 1990, da jeg var ned i den forlængst heden-gangne københavnske musikbiks Snog Rock på Laven-destræde og købte seneste nummer af Garageland (#3). Garageland var et fedt blad om alternativt rock; især dyrkede redaktionen bands som Dream Syndicate, R.E.M. og Green On Red. Hvert nummer bød på ca. 100 siders solidt læsestof og en single eller EP som bonus. Jeg ved ikke, hvornår det gik ind - starten af 90'erne vel. Film og musikblade synes at være dømt til undergang eller i bedste fald en henslæbende tilværelse her i Danmark. Begrædligt! Anyway, bladet bragte en 9-siders artikel af Jan Poulsen med titlen "A Fish Called Robyn!", vistnok den første om fænomenet på dansk. Selvom artiklen ikke var uden mangler - afsnit i forkert rækkefølge og en ufuldstændig diskografi, fordi forfatteren af ideologiske grunde ignorerede samtlige CD udgivelser - gav den en glimrende introduktion til Robyn Hitchcock og var i adskillige år fremover min faste reference, når jeg skulle udvide samlingen. For jeg var efter at have læst artiklen for alvor hooked på Hitchcock. Ved et svineheld fandt jeg både "Black Snake Diamond Role" og "Gotta Let This Hen Out!" i Snog Rock den vinter; plader som bekræftede min fornemmelse af at (ved et rent tilfælde) være snublet over noget stort. Og jeg har ikke set mig tilbage siden. Det særligt tilfredsstillende ved at samle på Hitchcock er ikke, at mandens udgivelser oftest er stinkende sjældne (selvom dette i sig selv tilfredsstillende ens indre samlernerd), men at han besidder et af de største sangskrivertalenter i rockhistorien; Syd Barrett, John Lennon, Bob Dylan og Roger McGuinn er ikke så meget kunstneriske forbilleder som åndelige slægtninge. Anmelderne elsker ham da også,

Peter Buck og andre superstjerner gæsteoptræder med ham live eller på hans plader - og alligevel forbliver Hitchcock en obskuriøs kändis, én som sjældent ønsker at lade sig se, som i stgende grad foretrækker at flyve under radaren og udgive sin musik på eget forlag, uden de store selskabers markedsføringsapparat i ryggen. På mange måder et omvendte paradoks - og noget nær ultimativt kult.

Paying the dues Takkeliste

Først en tak til KRISTOFFER OVESEN, der som den første endelig så lyset og sendte redaktøren nogle poser med guff! Og endnu en, der skal have en stor tak for tilsendt guff og rare penge, er METTE TRIER, som også skal have mange tak for pakke nr. 2, som hun sendte, da den første blev ranet af Post Danmarks langfingerede postbude! Mange forskellige slags tak til JESPER MOERCH for ordentlig psycho- og rockabilly osv. Tak til X-Ugh (alias Lars Skovmand) fra Nørd Nyt for de to indekser (også selv om han ikke gad sende dem per e-mail, da jeg opfordrede ham til det, så jeg i stedet måtte sidde og renskrive dem!). Mange tak til MARTIN og KASPAR og resten af holdet bag Rådden Kærlighed, og til OLE STRANDORF for lån af Sods/Sort Sol-doku. Mega-tak til METIN VARDAR, der forærede mig vcd'en med Deli Yürek + Ninja Scroll & cool musik! Tak til LEIF JEDIG, RUNE T. KIDDE, GORDON MITCHELL (i sidste nummer) og MICHAEL POREL for at stille op til interviews, og ekstra tak til POREL, der sørgede for, at vi fik bøgerne, og tak for dem til forlaget LADEMANN. Tak til SCANBOX og tak til HEINE, HENRIK, NILS og TORBEN SIMONSEN for diverse ting og sager (dvs. film og musik), tak til LARS KRAMHØFF for House of the Reanimator #1 og avisudklip (som førte til debatindlægsskrivelser til Information!). Mange tak til THURE MUNKHOLM for et par herlige bøger. Thanks to MIKE in Greece for promoting BiB and SS! on his movie magazine site (at www.moviemags.com). Also many thanks to JORGE POLAR in Brazil who returned my cd's when the Danish post office fucked up the mail from Henrik Larsen (in Denmark) to me (in Denmark) and instead sent Henrik's parcel to Brazil!! Anyway, thanx again JORGE, much appreciated! Og selvom de end ikke kender til min eksistens, så vil jeg også lige retten en speciel tak til BBC PRIME for endelig at have sendt den Souxie and the Banshees-doku, som jeg havde ventet på i ualmindelige tider! Og naturligvis tak til alle, som i tidens løb har købt bladet: Som titlen på et oneman-show, den absolut psykotroniske og trashede skuespillerinde Sandra Bernhard engang fremførte, var: "Without you I am nothing".

BURN IN HELL

Hm, svært... der er faktisk ikke nogen, jeg har set mig olm på her på det seneste... jeg må hellere gå hen og lægge mig...

Brevkassen "A Desolate Farm House"

blevet lukket - snøft - og jeg glider ikke læse de elendige blade, der udkommer på det danske marked i disse år (undtagen Marve, naturligtvis)! De seneste af mine "yttringer" blev bragt i et af de første numre af det nye Spider-man-blad (nr. 6 vist nok), hvor man kan læse min "oprindelseshistorie" som tegneserieramler/læser! [adressen gælder i øvrigt ikke mere, da jeg for længst er flyttet].

Tak for opskriften, som ud over, som du selv nævner det, at være lidt dyrere også er en hel del mere sund (sidste gang glemte jeg helt at nævne, at Toasty Egg er totalt fyldt med kolesterol og fedt, og det hvide toastbrød er helt uden næring). Som du kan se, har jeg trykt din opskrift på cooking-siden et eller andet sted her i bladet. Min oven er brudt sammen lige her for tiden (siden oktober 2000), men jeg skal nok prøve at lave din ret, når ellers jeg får den repareret. Egentligt var det bare meningen, at madsiden skulle have været en one-off-ting, så jeg kunne gøre folk opmærksom på Toasty Egg, fordi det irriterede mig, at ingen ud over jeg selv kendte til retten, og selv om jeg forannoncerede Anne Riddere (eller French Toast, som det hedder på engelsk), så tror jeg nu heller ikke rigtig, at jeg ville have taget mig sammen til at skrive om det - så uden dit indlæg ville "Late-nite cooking with Stay Sick!" have lidt en kränk skæbnel!

De bedste hilsner
Jack

NB. At jeg kaldte mig "Jackie" i læserbrevet til Super-Ove for mere end tyve år siden, skyldes, at brevet blev skrevet, før jeg gennemgik min kønsskifteoperation! I gamle dage var jeg en sød lille pige.

15. april 2002, Højbjerg

Hej Jack
Sikke et par dejlige blade du sendte mig. Der var simpelt hen åndeligt inspirerende læsestof til flere uger. Indimellem blev jeg sgu helt udmattet og tummelusk i hovedet af al den syge læsning. Efter vel overstået dåd slog det mig, at du da manglede et par nord-lister over hvad guiderne Corben og Wrightson har fået trykt i lille Dannevang og sådan et par stykker havde jeg sådan bare helt tilfældigt liggende i gemmene.

Var det ikke en ide, at belemre dine læsere med min Stay Sick nr. 4, som du selvfølgelig sidder og sveder over lige nu, bare for den almindelige folkelige oplysnings skyld. Med de bedste hilsener
Lars [Skovmand]
(Nørd Nyt-redaktør)

Kære Lars,
Jo, det er en helt god ide at belemre mine læsere med dine nordlister, og mange tak for dem. Hvad blir der i øvrigt af Nørd Nyt?? I sidste nummer blev det annonceret til at udkomme i

Juni 2002!!! (for slet ikke at tale om det Adele-indeks, hvor blir det af???)
Tak også for rosen af SS!!! Fabelagtigt, at det kan gøre folk tummelumske!! Og så bor du jo i Århus, jeg kan fortælle dig, at det sted, hvor der er flest Stay Sick-læsere, netop er Århus! Hmm, makes ya wonder...
De bedste hilsner
Jack

Hej Jack,
Jeg har nu haft fornøjelsen af at læse det næstneste færdige blad, dvs. mere komplet end den "snydeversion" som Frank sendte mig i efteråret. Der var betydeligt flere artikler end i denne version; til gengæld manglede nogle af de, som tidligere var med (bl.a. Rune T. Kilde-igt interviewet) og jeg venter stadig i spænding på Poul Nyrup og Michael Porel-artiklerne, men foreløbig ser det rigtig godt ud. Og, må jeg tilføje: Det var på høje tid! Danske filmblade hænger ikke på træerne; ud over Kosmorama og Ekko kan jeg ikke komme i tanke om nogle officielle og af undergrundens er der vist kun Absurd, Stay Sick og mit eget Obskuriøst. Jo... vi har begge hørt om nogle nye blade, som skulle være på vej, men det samlede udbud virker stadig ikke just overvældende. Og da både du og Kenneth (Absurd) efterhånden er forfaldet til kun at udgive jeres respektive blade som årsskrifter, så er der dælemlangt mellem snapsene. (Obs kan ganske vist fremvise en flot udgivelsesfrekvens, men der er jo tale om et ganske smalt blad, endda med et forsvindende lille oplag, så det gælder næsten ikke.)

Du skriver i lederen noget om, at jeg slet ikke bryder mig om termen "fanzine" og får det til at lyde som snobberi fra min side. Hvad jeg mente i vores telefonsamtale var, at jeg foretrakker det gode danske ord "blad". "Fanzine" kan ligesom så mange andre engelske låneord nemt virke påtaget og oversmart, bare fordi det er engelsk - men det sniger sig da ind i mine egne skrivelser, det skal jeg indrømme. Under alle omstændigheder er det sandelig ikke min holdning, at "blad" er finere end "fanzine". "Magasin", dér har du til gengæld et snobbebragt begreb, hvor associationer til glittet papir, coffee-table anretning og kuponhæfte-abonnements tilbud ligger lige for.

Angående Gordon Mitchell og navneforvekslingen: Jeg modtog i julen et postkort fra Gordon, som ønsker Johan og bladets personale (!) en glædelig jul. Det lader altså til, at han er gået fejl af min postadresse - Johan Kellers vej i Sydhavnen. Gordon sendte i øvrigt for nylig et mail om hans kommende film Deadline - Das Musikill, en efter de medfølgende billeder at dømme ret bizar musical, instrueret af en tysk tv-film-instruktør, Clem Keiffenhelm. Han har desuden opnået anerkendelse for sine malerier på flere internationale udstillinger; jo, der er liv i den gamle dreng, må man sige.

I håb om, at den endelige version af Stay Sick nr. 4 snart kommer på gaden,
Henrik Larsen
(Obskuriøst-redaktør)
P.S. Du er ikke den eneste redaktør som har fået læst og påskrevet af Heine for det elendige blad, du formastede dig til at udgive. Hr. Sørensen skældte mig i sin tid ud for tillægget til Obs nr. 3; de sølle fire sider kunne man da virkelig ikke være bekendt at udgive og så handlede bladet kun om film, som ingen havde hørt om. "Men, Heine... det er ligesom konceptet med et blad om obskuriøse film..."

Hi Henrik,
Så behøver du ikke vente længere: Stay Sick nr. 4 er på gaden! Næste nummer kommer om 14 måneder og blir trykt i en coffee-table-udgave på glittet papir og med kuponhæfte-abonnements tilbud inden! Ha.
All the best
Jack

Kære Jack,
Jeg ville såmænd bare lige sige, at du slog hovedet lige på sommet sidste gang! Jeg husker udemærket godt, hvor kedet af det mine forældre blev, da vi en sommer i 1978 kom hjem fra stranden og fandt min lillebror Frank iført en af mors kjoler, Monroe-paryk og bh, og med læbestift i hovedet. Det år blev julen alyst hos os i Sofsten og onkel Holger gik i mosen. Med venlig hilsen og tak fordi du havde mod til at stå frem og sige sandheden!
Ulla Brahe

Og så kan jeg ikke trække den længere. Det er for mig nu uheldigt blevet tid til, som en amerikansk tv-prædikant, der er blevet snuppet med bukserne nede om anklerne i selskab med en mindre-årig luder, at grædende angre offentligt i åsynet af den store hob og bede om tilgivelse: Sagen er nemlig den, at der skulle have været endnu et læserbrev i bladet. Det var den flinke Jesper Moerch, der havde sendt en mail i forbindelse med en kommentar, jeg skrev, til et af Frank Brahes breve i sidste nummer, som handlede om dømmenon Pazuzu. Jespers mail var en fyldstgørende forklaring på, hvem denne Pazuzu er, som Jesper engang havde skrevet, og som havde været bragt i, den avis, han arbejder på, nemlig Herning Folkeblad. Desværre er jeg kommet til at slette mail'en og for det undskylder jeg mange gange på mine grædende knæ!
Hvis du, Jesper, har lyst til at sende forklaringen igen, så skal jeg trykke den næste gang.
Jack J

Dracula i Se & Hør!!!

Christopher Lee sammen med sin danske hustru, Gitte Kröncke, foran posen på d'Angleterre

STADIG VILDT FORELSKET

"Ringenes Herre"-stjernen, Christopher Lee, holder sig til sin danske Gitte

I år har vi fejret 40-års bryllupsdag. Er hun ikke vidunderligt, spurgte Christopher Lee, da SE og HØR satte ham og hans charmerende hustru, danske Gitte Kröncke, stævne på d'Angleterre. Det var netop på hotellet, parret mødte hinanden første gang for snart 41 år siden.

Jeg var på besøg hos nogle danske venner, og de insisterede på, at jeg skulle møde denne danske kvinde, fortæller Christopher Lee, der endte med at møde kvinden i baren på det hæderkronede hotel. Hun blev hans livs kærlighed.

Jeg tilbød at vise ham København, og da vi efter tre dage havde været hyen rundt, friede han på den fjerde dag. Jeg må have været en god guide, griner Gitte Kröncke, som på det tidspunkt havde gang i en aldeles strålende modelkarriere. Hun arbejdede blandt andet for Balmain, Chanel og Christian Dior. Det lagde hun på hylden til fordel for samlivet med verdens mest brugte skuespiller. Den 79-årige Christopher Lee har spillet mere end 300 roller, hvis man tæller hans film- og teaterroller sammen. Og hans karriere har ført ham vidt omkring. Sammen med datteren Christina boede de i første omgang i Schweiz og Californien, men bor nu i et af de mest eksklusive kvarterer i London. På trods af sin høje alder er Christopher Lee stadig en aktiv skuespiller, og næste år kan vi se ham i den nye "Star Wars"-film "Attack Of The Clones".

Jeg har tre andre roller liggende til overvejelse. Det er da rart, at der stadig er brug for mig, lyder det beskedent fra Christopher Lee.

Det er mere end to år siden, vi har været i Danmark sidst, men vi lover, at det ikke varer lige så længe, før vi vender tilbage næste gang, lover Gitte Kröncke og Christopher Lee.

142

Ret utroligt, må man sige: Den gamle stjerne fra den bedste Dracula-film nogen sinde (nemlig Hammers Dracula aka Hørror of Dracula) i Se & Hør. Sådan! Artiklen er fra 2001.

WHO GOES THERE?

Af Thomas Winther

JOHN W. CAMPBELL JR. BLEV FØDT I 1910, og læste igennem sin barn- og ungdom en del af datidens pulpblade som *Amazing Stories*. Han tog en uddannelse på Massachusetts Institut for Teknologi, men brugte også meget tid på selv at skrive historier i stil med dem, han læste i sine favorittidsskrifter. Han fik første gang udgivet en historie i 1930 i [netop] *Amazing Stories*, dette var historien "When the Atoms Failed".

Efter at have skrevet for *Amazing Stories* i nogle år, begyndte han at skrive "twilight"-historier til bladet *Astounding* under pseudonymet "Don A. Stuart", et navn han tog fra [sin] kones pigenavn Dona Stuart. I 1937 fik han jobbet som redaktør af *Astounding Stories*, hvilket han var helt til sin død i 1971 (bladet skiftede i 1960 navn til *Analog Science Fiction/Science Fact*). I den han blev redaktør, havde han skrevet til en masse forskellige blade, hvilket han blev ved med i et stykke tid. Ejerne af *Amazing Stories* brød sig ikke om, at han solgte noveller til det blad, han selv stod for at sælge til andre. Men dette satte de også en stopper for, da de ikke brød sig om, at han solgte sine populære historier til andre. Han benyttede derefter pseudonymer, og solgte på denne måde en masse historier til "sig selv".

Han var en hård redaktør, der ofte sendte ting tilbage for at blive skrevet om, og bladet skiftede også profil et par gange, når han f.eks. begyndte at interessere sig for psi-kræfter. Men bladet var populært og vandt flere priser gennem hans tid som redaktør.

En af hans mest populære historier er "Who Goes there?", der er en intens horrorhistorie, som foregår på en forskningsstation på Antarktis.

Novellen starter med et møde, hvorunder der bliver opsummeret, hvordan man under en søgen efter jordens magnetiske sydpol fandt et andet [som var] en noget mindre magnetisk forstyrrelse tæt derved. Da man undersøgte det nærmere, fandt man et rumskib under isen, et skib, som man regner med, har [ligget] der i 200 millioner år. Man finder også et indefrosset rumvæsen, og dette væsen er alt, man får med tilbage til lejeren, da rumskibet eksploderer under forsøget med at få det fri.

Man har diskussionen, om man skal tå væsnet op, eller lade det være, men man bliver enige om at

tå det op. Dette var dog dum gjort, for på trods af den lange nedfrysingsperiode, er væsnet ikke dødt og det vågner. Det forsøger at stikke af, men kommer i kamp med stationens hunde. I kampen bliver væsnet dræbt, men folkene på stationen finder til deres skræk ud af, at væsnet havde opslugt en af hundene, og nu var ved at omdanne sig selv til en kopi. Men i det den laver en kopi, vil den både have protoplasmamet fra hunden og fra sig selv, så den vil faktisk kunne skabe en kopi, og stadig have plasma nok til selv ikke at blive mindre.

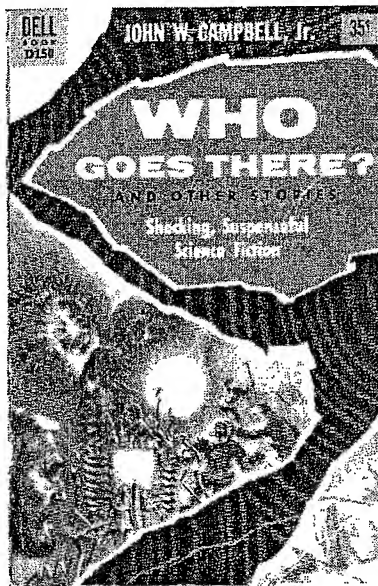
Dette sætter gang i paranoiaen, for hvad nu med dem, der har været alene med væsnet under optøningen, er de nu stadig mennesker? Det er en station fyldt med videnskabsfolk, så der kommer selvfølgelig forslag til, hvordan man kan teste dette, men hvad gør man med de mistænkte, mens denne metode udvikles, og hvad med manden bag dig, stoler man på, at han stadig er et menneske?

Novellen har en rigtig spooky stemning og er rigtigt godt skrevet, og kan klart anbefales. Men hvis man vil have historien på den lettere tilgængelige måde, så er der to film at vælge imellem.

I 1951 lavede Christian Nyby og Howard Hark filmen *The Thing From Another World*, byggende på Cambelles novelle.

Filmen begynder på en militærfløvestation på Nordpolen, der bliver bedt om at flyve ud til en forskningsstation. Dette bliver de, da der er opsverret tegn på et flystyre. Da de når frem og bliver sat ind i de oplysninger, man har, står det hurtigt klart, at det ikke er et kendt form for fly, der er styret. De flyver ud til stedet og finder nedfaldsstedet. Isen har været smeltet i en hale op til styret og ved selve

flyet. Det optøede vand er så frosset til igen oven på flyet, men man kan ane omridset nede i isen. Der er en smuk scene i filmen, hvor mændene går i hver deres retning for at lede efter omridset af "flyet", og da de stopper op og kigger rundt på de andre står de i en rundkreds, og haleroret, som er det eneste, der stikker op, finder de hurtigt ud af, er af en ukendt metalart. De vil nu springe hul i isen med en speciel slags sprængstof, som er beregnet til at smelte is. Eksplosionen bliver dog lige en smule kraftigere end beregnet, da den flyvende tallerken ryger med i luften. Ikke noget som mændene er stole af, her havde de fundet en komplet flyvende tallerken, og bum væk var den. Det hjælper dog lidt på humøret, da de et stykke derfra nede i isen finder et af væsnerne fra skibet. Han er over 2 meter høj, og har et lettere firkantet hoved og klør på hænderne. Da de ikke vil dumme sig igen, hakker de en hel isblok ud og tager den med tilbage til stationen for så der at vente på ordre fra deres øverstbefalende. På stationen kommer det til konflikt mellem

militærfolkene, der ikke vil risikere at ødelægge væsnet, eller sprede en sygdom, som den kunne have, mens forskerne mener, at de måske vil kunne redde væsnet ved at tå det op. Militærfolkene vinder, men det ender dog med en form for kompromis. Isblokken bliver stillet i et koldt varelager, men da en af vagterne ikke kan lide at kigge på det, lægger han et tæppe over blokken. Tæppet er dog et elektronisk varmetæppe, så væsnet tør og vågner. Vagten bliver bange og skyder mod væsnet, hvilket dog ikke hjælper noget. Nu går den vilde jagt rundt på stationen, men efter et møde med slædehundene, mister væsnet en arm. Undersøgelser af den afrevne arm gør, at de får et lidt bedre indblik i, hvad det er for et væsen. Han er nærmere plante end dyr og han lever af blod. Men det værste er nok, at han kan formere sig via frø, han har i hænderne, frø, der skal vandes med blod. Det står nu klart, at dette væsen er overlegent menneskerne og at det vil kunne overtage Jorden, hvis det ikke stoppes hurtigt.

Denne film gik hen og blev en horror-klassiker. Det er stadig en god film, men den går lidt langsomt i forhold til, hvad man ser i dag. Da James Carpenter var barn, så han mange af de horror- og SF-film, som gik i biografene, og han blev meget skræmt af *The Thing*. Da han senere kom i skole, læste han novellen og kunne nu se, hvor forskellig den var fra filmen, så da han år senere var kommet ind i filmbranchen, var det oplagt at lave [en ny filmatisering]. Det vil være synd at kalde den et re-make, for [Carpenters] film følger novellen betydeligt mere, end den første gjorde, og der er ikke hentet særligt meget inspiration fra den første.

Han fik samlet et hold af kreative hjerne til at lave filmen, og han lagde meget vægt på, at monstret i filmen ikke bare skulle være endnu et "en fyr i et kostume"-monster, hvilket det må siges, at [dette] lykkedes for special-effect-manden Rob Bottin. Denne film følger langt bedre novellen, og ved at de her har elementet med, at de kan være inficeret af væsnet, så kommer der her også spillet mellem personerne, og den paranoid stemning fungerer perfekt. Noget andet, der fungerer perfekt, er effekterne. At se mennesker og hunde forvandle sig til uævnelige ting er her lavet uden nogen form for computerbrug (det var begrænset hvad computere kunne i 1982), men er lavet ud af dukker, robotter og en sindssygt livlig fantasi.

Filmen starter med en jagt hen over det isdækkede land. Jagten er mellem en helikopter med bevæbnede mænd og en hund. Det lykkedes dem dog hverken at skyde den eller at ramme den med en af de håndgranater, de kaster efter den. Hunden når hen til en amerikansk forskningsstation, og i deres iver efter at få ramt på hunden, kommer mændene både til at sprænge deres helikopter i luften og såre en af de amerikanere, der står og ser på dette oprind. Amerikanerne skyder den sidste af mændene, da de tror, at han havde kullet. Det var nordmænd, der var i helikopteren, og amerikanerne tager ud for at se på deres lejer. Her finder de en udhulet isblok, hvor det ser ud til, at der har [ligget] noget i. De finder også notater og videooptagelser. Men vigtigst af alt de finder et lig af et deformt væsen, som minder lidt om et menneske, men som bestemt ikke er et menneske.

Undersøgelser af tingene viser at nordmændene fandt et rumskib under isen og ved siden af fandt et væsen. Amerikanerne når dog ikke at bruge særligt meget tid på dette, for den hund, der kom til dem, laver et stort forvandringsnummer og bliver til et væsen, der dræber og opsluger de andre hunde. Væsnet bliver flamberet, men undersøgelser viser, hvordan den har forsøgt at lave kopier af hundene. Nu begynder spændingen, om der er nogen, som ikke er det, de ser ud til at være.

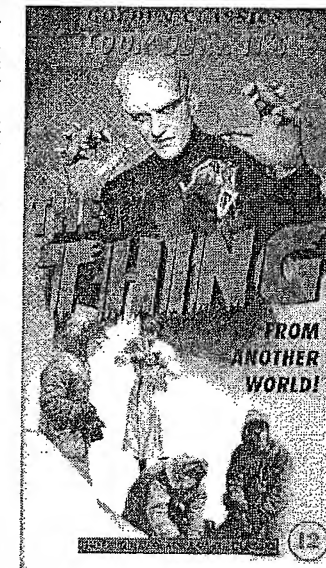
I bogen fungerer paranoiaen godt med spændingen mellem mændene, med hvem der er menneske og hvem der er ting. Men i filmen har fungere det endnu bedre.

Den gamle "Ting" blev en klassiker, men det blev denne her version så sandelig også, og fuldt fortjent. Alt i alt en god historie på tre måder.

Efter Deadline:

Jeg har netop set en intro til et Playstation 2-spil, der er lavet som en fortsættelse til 1982-udgaven af filmen. Med det de viste og hvad jeg har kunnet læse ser det rigtigt godt ud. En god gang paranoia, hvor man både skal holde øje med skyggerne og de andre i sit team af undersøgere. Men de holder også øje med dig og alt efter hvordan man opføre sig, kan man miste deres tillid, og måske vil de beskyldte dig for at være en THING.

Jack her: Husk også at købe Thomas' nye blad, *Nyarlathotep*, om H. P. Lovecraft (film, bøger, rollespil, musik, osv.). Se fanzine-revsiderne.

13 FAVE FLICKS TO STAY SICK

AF JACK J

Gennem et længere stykke tid har Heine Sørensen plaget mig med, at jeg skulle få folk på vores lille alternative filmscene til at lave nogle nye filmister over deres favoritfilm. "Nye", fordi Lars von Hegen lavede det i **Bloody Darlings** nr. 13, og gennem længere tid var min respons, at det ikke ville være specielt interessant, når nu det var blevet gjort inden for de sidste par år - men Heine blev VED med at plage og til sidst sagde jeg ja. Hold da kæft, jeg har i virkeligheden slet ikke lyst til at skulle sidde og fnidre med skide filmister, og det er jo heller ikke, fordi det er den herr Sørensen, der tager slæbet med at indsamle, korrekturlæse og renskrive alle filmisterne, vell! Næh nej, det er mig, der som sædvanlig blir nødt til at sidde hele og halve nætter med skidtet!! Så hvis dette møgsure arbejde er det, der får bægret til at skvalpe over og får mig til lukker bladet og blive alkoholiker-taber nede i parken... så er det altså Heine Sørensen i Helsingørs skyld!!!

But seriously, det er faktisk en glimrende idé med filmister fra folkene på den danske (psykotroniske) filmscene. Det ville dog være for omfangsrigt at skulle trykke filmister fra alle samlere, skribenter, freaks osv., så jeg besluttede at gøre det til en ren Stay Sick-forestilling. Dette er i øvrigt også meget bedre, da man (som læser) derved kan få et nogenlunde indtryk af SS!-anmeldernes præferencer og dermed bedre kan forstå rev'sne i bladet. Well, måske!!

Alle skribenter, der på et eller andet tidspunkt har leveret materiale til SS!, er blevet spurgt, om de ville være med, også de, som egentligt ikke havde skrevet direkte til bladet, men som fik gammelt Inferno-materiale trykt i #1. Når det så alligevel ikke er alle, der har lister med, skyldes det slet og ret, at de (I guess) ikke gad være med eller glemte det. *Their loss I'd say!* Derudover var der kun en enkelt, der ikke fik nogen henvendelse, nemlig Sverre H. Kristensen, der af naturlige årsager jo som bekendt ikke kan være med.

Ud over de faste medvirkende, har jeg for også lige at dække læserne bedt en lille håndfuld af disse om lister. Men læsere er nogle utaknemlige bæster, snyltere og døgenigte og der var kun en enkelt, der svarede tilbage.

Kriterierne for listerne var, at deltagerne skulle nævne deres 13 favoritfilm blandt alle film, altså ikke kun blandt horror- eller psykotroniske film. Jeg gad heller ikke lave forskellige lister, som von H. gjorde i BD! Endvidere bad jeg dem om at nævne kort, hvorfor lige netop de 13 film havde speciel betydning for dem. For hver liste giver jeg lige en lille intro til hver skribent. Nuff said, skænk noget kaffe op og gå i krig!

Thomas Winthers Top 13

[Thomas er stor H.P. Lovecraft-fan, som han for tiden brygger på et fanzine om, har skrevet lidt til Absurd, er også en "regular" her på SS! og har også en egen hjemmeside (sorry, her kan jeg slet ikke hjælpe med adressen, men sag under "Lovecraft") med fortrinsvis Lovecraft, men også om Winthers andre fildtsaktiviteter! Kan gerne findes ved egen stand på Filmmessen i Nørrebrohallen]

Lav en top-13???? Ingen kriterier, ingen krav, se det er et udgangspunkt. Og uden frygt for at blive afsløret i mainstream-hed, så vil jeg kaste mig ud i det. "Men hvordan" sidder jeg og tænker, mens øjnene glider hen over videosamlingen. Hvad nu, hvis naboen en dag lånte en kraftig elektromagnet med hjem fra sit job på Risø, hvilke film ville jeg så først anskaffe mig igen. Ikke noget med at stille dem op i en "kan bedst lide rækkefølge", men simpelthen hvilken 13 film vil jeg først tvinge ham til at købe til mig igen?

1. Blade Runner

Nu står begge udgaver på min hyld, men jeg er en af de få som stadig sværger til den første udgave med kommentarer hen over handlingen. Jeg ved godt, at det fjerner noget af det dystre, men denne future-noir, kan jeg nu godt lide. "Sushi that's what my x-wife called me - Cold fish", hvem kan undvære en kommentar som den.

2. Reservoir Dogs

Af Quentin Tarantino-film svinger det mellem denne og Pulp Fiction, hvilken der er min favorit, men for tiden er det altså Håndlangerne. Den er et studie i kølighed i en ultra presset situation, og så har den den fedeste dialog. "You are not blind you just got blood in your eyes"

3. Bad Taste

Endnu en gang står valget mellem flere film af samme instruktør til denne plads. Men da Ringenes Herre ikke er kommet på video, og hverken Braindead eller Heavenly Creatures når op på siden af debutfilmen, Frighteners var lige ved, men [med] Bad Taste får Peter Jackson pladsen. Igen på grund af en fed dialog i en dybt original film. "The bastards have landed".

4. Clerks

Kevin Smiths første film, og igen er det det originale og den fede dialog, der højn [den i øvrigt ellers yderst flinke herr Winther kan give enhver sub-editor hovedbrud, og her er jeg på Herrens mark med betydningen. Måske der menes "højner"?? Ed.] denne film til denne liste. At få så fed en film ud af at vise en lettere ualmindelig dag i en daglo-sk-ekspedient og en videoudlejnings-ekspedients liv. "I'm not even suppose to be here today".

5. Star Wars aka Stjernekrigen

Som en rigtig årgang 76 står Star Wars også på listen. Man kunne jo fylde flere pladser på listen, hvis man skulle have dem alle med, men den første (A New Hope) er klart min favorit. "Use the force Luke".

Stay Sick's 13 favoritter

6. Alien - Den Ottende Passager

En anden gammel halvfjerdser-rumfilm er Alien. Så intens en stemning i den fedeste setting, klart den skal på listen.

7. Night of the Living Dead

Den gode gamle sort-hvide. Ikke noget med remake eller ekstra scener på DVD. Men den gode gamle med den geniale slutning. "They are coming to get you Barbara".

8. Convoy

Gode gamle Kris K som "The Rubberduck". Bare en skam jeg aldrig har fundet den ucensurerede udgave. De tre udgaver, jeg har haft til at stå, mangler alle de politiske afsnit, hvor presesekretæren snakker med de forskellige chauffører. Dette afsnit har jeg kun set de par gange, den har været i TV. Men stadig selv uden de scener, så skal den stå på hylden. "10-4 good buddy".

9. The Blues Brothers

Igen en genial film med fed dialog og original setting. Jake and Elwood foretal. "There's 106 miles to Chicago, we have a full tank of gas, half a pack of cigarettes, it's dark and we are wearing sunglasses - hit it".

10-11-12-13. Eksorcisten, Tagnet, Rosemarys Baby og Poltergeist

De sidste fire behøves ikke yderlige præsentation eller begrundelse, det er de hellige fire inden for gys. Eksorcisten, Tagnet, Rosemarys Baby og Poltergeist. De fire fanger mig stadig hver gang. Tre af disse skulle også have været med, hvis dette var en liste over favorit-bøger (så vidt jeg ved, er der ikke nogen roman bag poltergeist).

Martin Weinreichs Top 13

[Martin Weinreich har skrevet for Absurd, Mondo Franko, tegneserietidsskriftet Strip og var leverandør af Bernie Wrightson-artikler i sidste nummer af SS!, og er endvidere een af bagmændene bag den coole filmklub Slagtehal 3 i Århus]

Her er som lovet min personlige top 13-liste. Det her er nogle film, jeg har set masser af gange og som jeg ved holder. De kommer i en helt tilfældig rækkefølge.

1. Touch of Evil

Orson Welles mesterværk. Mere mørk og dystre end Citizen Kane. Men hvert sekund er en nydelse. Og med Marlene Dietrich som bordelmoder. 50'ernes svar på Bad Lieutenant.

2. Boehmeliv

Flinsk humor ligger mit hjerte nær. Som man kan se i filmen, er der ingen grund til at tale så meget. Også Ariel og Pigen fra tændstikfabrikken er skide gode.

3. Indian Runner

En fascinerende film, der vinder ved gensyn. Er bare så sindsygt velspillet af David Morse og Viggo Mortensen. Sean Penn er for sej, også som instruktør.

4. Vilde Hjertes

Uha, det er svært at vælge imellem David Lynchs film. Men hvis gode film er som en sten i skoene, så er den her som et spark i ansigtet. For cool...

5. Taxi Driver

Verdens bedste film, simpelthen. Et fantastisk manuskript, en farlighed/ufordragselighed man ikke lærer på filmskolen, og eminente skuespillere. "Are you talking to ME?!"

6. Ed Wood

Sjov og rørende film af Tim Burton. Hvis jeg skulle have lavet en top 20, havde Plan Nine from Outer Space sikkert også været på.

7. Reservoir Dogs

Tarantino revolutionerede filmbranchen og hans film er for fede. Men den her er nu hans bedste. "Are you gonna bark all day little doggie, or are you gonna bite..?"

8. Sunset Boulevard

Double Indemnity er også god, men Sunset Boulevard er bare lidt bedre. Wauw, de dialoger her. Og Billy Wilder formår at lave en film, hvis hele handling er et flashback af en død mand. Mesterlig.

9. Santa Sangra

Selv på sine gamle dage laver den sydamerikanske mystiker Jodorowsky rigtig gode film. Her er handicap, sex, splat, gøgl, incest, religiøst, politisk, farver, ja alt hvad hjertet begærer. Som en splatterfilm lavet af Fellini.

10. La Strada

Et uomgængeligt filmisk mesterværk, der er blevet hængende hos mig lige siden jeg så den. Kunst, ikke underholdning.

11. Blade Runner

Den film jeg har set flest gange. Glæder mig til jeg skal se den igen. Hvornår kommer den i en ordentlig version på DVD??

12. Psycho

Min yndlings Hitchcock-film. Hver eneste scene er genial fortalt og manipulerer på bedst vis med publikum. Hele filmsproget bliver cuttet op sammen med arme Janet Leigh, da Hitchcock slasher sin hovedperson en tredjedel inde i filmen.

13. Opera

Jeg bliver nødt til at have noget Argento på listen, så jeg tager min yndlings-Argentofilm. Super flot.

Melin Vardars Top 13

[Melin er en flinker gut, der nu har været med os i tre numre og som hellere skæler til orientalfilm end til de klassiske zombier]

Fed ide med en Top 13-filmliste. Her er så min. Enjoy.

13. Disneys version af Aladdin

Vel nok en af de mest succesrige tegnefilm fra Disney og det skyldes nok en vis Hr. Robin Williams som ånden i lampen.

12. Ben Hur

Her er tale om en ægte klassiker med selvste Charlton Heston. Det er ikke uden grund, at den vandt elleve Academy awards.

11. Plan 9 from Outer Space

Man kan ikke andet end at elske Ed Wood. Han havde viljen til at lave film, men ikke talentet men stadig, filmen er sgu noget for sig selv.

10. Enter The Dragon

Efter min mening den bedste Bruce Lee-film, og desværre også hans sidste.

9. The Fall of the House of Usher

En af de første filmatiseringer af E.A. Poes noveller. Ikke et dårligt resultat! Faktisk er den meget stemningsfuld - så vidt jeg husker.

8. Dirty Harry

Hva kan jeg sige. Clinton er min store helt. På en af originalposterne stod der skrevet "You don't assign him to murder cases - you tum him loose." Uanset hvor neofascistisk/mandschauvinistisk han end måtte være, skal han have ottendepladsen.

7. Big Trouble in Little Chinatown

En skam at J. Carpenters film ikke fik mere succes, for det er en udmærket film - lidt atypisk for ham at lave komedier, men jeg synes, han slap godt fra det.

6. Phantasm

Stay Sicks 13 favoritter

Genså den forleden dag for at vise min kammerat, at Alec Baldwin sgu har medvirket i gyserfilm.

5: Cross of Iron

Blev vist nok sendt på TV2 for [et] stykke tid tilbage. Vel nok en af de bedste krigsfilm jeg har set. Coburn sparkes russer-røv.

4: Scanners

Uægtelig Cronenbergs bedste film - efter den er det vist bare gået tilbage for ham. Sidste scene er hele filmen værd.

3: The Thing

Plads til endnu en Carpenter-film. Har set den indtil flere x og kan simpelthen ikke blive træt af den.

2: The Matrix

En milepæl indefor genren. Glæder mig til II og III.

1: The Crow

Ikke så meget at sige. en Græsk tragedie anno 1994.

Heine Sørensens Top 13

[Heine Sørensen har tidligere skrevet for *Mondo Franko*, *Obskuriøst* og *Stay Sick! Han har været med lige siden begyndelsen af den danske videoguldalder, han kender til ALLE gamle danske udgivelser og netop derfor er det så meget desto mere kedeligt, at manden ikke længere gider skrive anmeldelser!*

En helvedes svær opgave. Der er jo mange film man holder af, men her er mit klare bud på 13 film, som jeg har et nært forhold til. Rækkefølgen skal nok tages med et vis forbehold.

1. Phantasm (Don Coscarelli 1979)

Som en ond drøm. Total uforudsigelig, og med et suverænt soundtrack af Fred Myrow/Malcolm Seagrave. En klar topper hos mig.

2. Zombi 2 aka Zombie Flesh Eaters (Lucio Fulci 1979)

De uhyggeligste zombier jeg nogensinde har oplevet i en zombie-film. Fulci var en mester på dette område.

3. The Beyond (Lucio Fulci 1981)

Fulcis mesterværk! Det ultimative i skræk og rædsel.

4. Dawn of the Dead (George A. Romero 1979)

Kanon zombie-underholdning fra onkel George. Så den i biffen for første gang i 1982 og glemmer aldrig oplevelsen.

5. Deep Red (Dario Argento 1975)

Argentos hovedværk. Den ultimative giallo. Et mesterværk!

6. Flesh for Frankenstein (Paul Morrissey 1973)

Grotesk, usmagelig og fuldkommen vidunderlig!

7. Stenbroens "Helte" (Poul Nyrup 1965)

En dansk trash-perle af de helt store. Jeg har vel set den ca. 367 gange og har stadigvæk mange genny til gode. Ja, jeg kan godt lide denne film!

8. City of the Living Dead (Lucio Fulci 1980)

Skummel stemning, skumle zombier og et fremragende soundtrack af Fabel Firti. Atter en bundsolid creeper fra kong Fulci.

9. The Hunchback of the Morgue (Javier Aguirre 1972)

Solid makaber underholdning. Paul Naschys bedste film.

10. Shock aka Beyond the Door 2 (M. Bava 1977)

Bavas bedste film. Der er helt sikkert nogle derude, der er uenige med mig. FUCK DEM!!!!!!!

11. Last House on Dead End Street (Roger Watkins 1972)

Uforglemmelig og berygtet no budget-undergrundsfilm. Gen-nemført led og ondskaft. Kan nu ses uncut på dvd!

12. Horror of the Blood Monsters (Al Adamson 1970)

Så den første gang en hed sommeraften i påvirket tilstand og glemmer den aldrig! Als bedste/værste trashværk. Med filmhistoriens bedste raketlandning. Totalt crazy. Great fun!

12½. Q - The Winged Serpent (Larry Cohen 1982)

Michael Moriarty er fantastisk i rollen som ynkelig ex-junkie. Larry Cohens bedste film.

13. Syg og Munter (Ole Roos 1974)

Socialrealisme, når det er bedst. Jørgen Ryg er fantastisk i rollen som gnaven og bitter invalidepensionist i kamp mod systemet. SKAL SES!

Torben Simonsens Top 13

[Torben Simonsen er jo en af de gamle i gårde; var med helt tilbage i *Infernos* og *Bloody Darlings'* tidlige dage. Var dog væk fra filmscenen i årevis, efter han skrev et læserbrev i *BD*, om at livet var for kort til dårlige film og takkede derfor af, men fandt alligevel gejsten for et par år siden og er nu fuldblods tilbage igen, bl.a. som bidragsyder til *Absurd*, *Uncut* og *Stay Sick!*]

1. Star Wars

Det kan godt være, at den første time af *The Empire Strikes Back* er det bedste i serien, men som hel film betragtet er *Star Wars* fortsat det rene filmeventyr nogensinde.

2. Dawn Of The Dead

Min introduktion til splattede film, og fortsat en af de bedste spændingsfilm nogensinde. En film med en utrolig høj "hvad ville man selv gøre i en sådan situation?"-faktor.

3. Deep Red

Nok den største af Darios mesterværker. Ingen har et filmsprog som ham, og han tvinger seeren til at se film som meget mere end blot filmatiseringer af "gode historier".

4. Evil Dead 2

Den ultimative rollercoasterfilm. Set et utal af gange, og er fortsat lige frisk og morsom hver gang man ser den. Antallet af vellykkede filmiske gags er ubegribeligt højt.

5. Whip And The Body

Et lidt tilfældigt valg imellem Bavas mange flotte film. En utrolig sadoerotisk spøgelsehistorie udført for få midler, som samtidig er den eneste kærlighedsfilm jeg kender, som tåler mange genny.

6. The Nightmare Before Christmas

Glem Disney og Pixars politiske korrekthed. Dette er den perfekte julefilm, og noget så sjældent som en fantastisk musical.

7. Psycho

Det perfekte gys. Yderligere kommentarer synes ufornødne.

8. The Strange Vice Of Madam Wardh/Case Of The Scorpions Tail

Umuligt at skulle vælge imellem Sergio Martinos to første meget forskellige gialli. Begge er ren silk.

9. Alien/Aliens

Igen et håbløst valg imellem den bedste rumgyser nogensinde, og den bedste rum-actionfilm nogensinde. To film som kompletterer hinanden flot.

10. Deadringers

Et lidt tilfældigt valg fra Cronenbergs samling af værker. Filmen kombinerer mange af Cronenbergs typiske fascinationer med han mest emotionelle historie nogensinde.

11. Raiders Of The Lost Ark

Den perfekte ramsejjang-film, hvor alt lykkes. George Lucas burde tvinges til at se denne film igen og igen, inden han laver sin sidste Stjernekrigsfilm.

Stay Sicks 13 favoritter

12. The Thing

John Carpenters i særklasse bedste film. En film som ret overraskende fortsat holder 100%. Et studie i paranoia og alvor kombineret med fantastiske special effects. En gyser "played for real" med en meget trykkende stemning - helt uden kvinder.

13. Fellowship Of The Rings

Den eneste film fra de seneste 15 år, som har en dybde og en professionalisme, som gør den værdig til denne liste. Et filmværk som ligger vores "dumhedens filmtidsalder" fjernet. En film hvor det både er detaljerne og bredden, som løfter det samlede værk. En ufattelig præstation. Jackson er gud.

Michael Porels Top 13

[Porel er forfatter, filmudvikler af bl.a. mange AIP-film og desuden kommende producent med eget selskab i Hollywood. Læs interviewet med ham i dette nummer]

1. Psycho ('60)

En af filmhistoriens mest fænomenele gyserfilm, en uødelig klassiker. Mordet i brusebadet er stadig den mest uhyggelige scene nogensinde filmet.

2. Strangers on a Train ('51)

Hitchcocks bedste film. Et dirrende, psykologisk mesterværk, fremragende historie.

3. Blue Hawaii ('61)

Elvis Presleys bedste musical, fyldt med humør, skønne billeder og dejlige sange.

4. The Dead Zone ('83)

Den bedste Stephen King-filmatisering af Kings bedste bog.

5. Pit and the Pendulum ('61)

Roger Cormans geniale gyser bygget over Poes novelle. Fyldt med atmosfære, gedigne gys og overraskelser. Med Vincent Price.

6. Avenging Force ('86)

Michael Dudikoff går i krig mod ondskaben i een af de mest energiske, brutale og effektive actionfilm nogensinde. Fortæller også en god historie.

7. The Graduate ('67)

Hvem kan modstå Anne Bancroft som mrs. Robinson? Et klassisk amerikansk lystspil.

8. Midnight Lace ('60)

Uhyggelig, raffineret duel på nerver med Doris Day og Rex Harrison. En gyser i topklasse.

9. Born Losers ('67)

Den bedste biker-film nogensinde. Om en ung piges magtesløshed overfor en motorcykelbandes uhammede brutalitet.

10. The Texas Chainsaw Massacre ('74)

Tobe Hoobers skræmmende rejse ind i angstens univers. En klassiker.

11. Dirty Dancing ('87)

Uimodståelig musical om uskylden, der går tabt.

12. Circus of Horrors ('60)

Unik britisk horrorfilm, som de ikke laves mere.

13. Dirty Harry ('72)

Clint Eastwoods bedste film. Rå og brutal, slipper aldrig sit publikum.

Günther Meyers Top 13

[Günther Meyer skrev den informative sæbeoperatikel i #3 (som ingen tilsyneladende gad læse) og her er hans liste, som jeg er helt enig i!]

1. Henry: Portrait of a Serial Killer

Genial! Så den første gang i biografen og blev så overvældet, at jeg bare blev siddende og så den næste visning af filmen også!

2. Texas Chainsaw Massacre 2

Et af højdepunkterne inden for den disklidende "splatterfilm" i 80'erne. Mange bryder sig ikke om den, men de er nogen nosserøve!

3. Blue Velvet

Fantastisk og banebrydende weirdo-film.

4. Shogun Assassin

Vildt god Roger Corman-miskmask-sammensplejsning af to japanske Lone Wolf with Cub-film, der virker overraskende fabelagtig. Se den i letterbox!

5. My Cousin Vinny

Ser den hver gang, den bliver vist på tv. Der blir spillet, så fuglene synger! Kanon.

6. Foxy Brown

Pam Grier som dronningen af blaxploitation-filmene. Virkelig god. Kan (og bør) ses igen og igen.

7. Return of The Living Dead

Den mest coole og herlige af zombiefilmene! Fantastisk (og så er den "baseret på en virkelig begivenhed" hæ hæ). Soundtracket er også genialt: *The Cramps* ("Surfin' Dead"), *Roky Erickson* osv.

8. Blade Runner

Forudsigeligt, men nødvendigt! Versionen med den Marlowe'ske fortællerstemme er den bedste.

9. Withnail and I

Genial engelsk kultfilm. Har set den mange gange!

10. Hellraiser

Jo, den har sine fejl (check bare *hjulene under monstret i Helvede-scenen hen mod slutningen*), men det er een, jeg kan blive ved med at se igen og igen.

11. Bad Taste

Splatterfilm gøres bare ikke bedre!! Og så er jeg sgu ligeglad med, hvad "giallo-folket" siger!!

12. Crumb

Tø timer lang dokumentarfilm om undergrundstegneren Robert Crumb og hans sære familie. Kan lånes på biblioteket (gør det!!).

13. The Dream Deceivers

Jeg får opkastføremmelser, hver gang jeg ser filmen, men der er noget sært facinerende ved at se en film om en fanatisk heavy metal-fan, der har skudt det meste af ansigtet væk med et haglgevær (og overlevet, vel at mærke!).

Nils Markvardsens Top 13

[Nils (alias "Nils the Sleazy Cowboy") er Danmarks absolutte spaghettivestem-ekspert! No one comes even closer! Er også stor Klaus Kinski-fan og har en kæmpe samling af begge iteresseemner. Har skrevet for *Absurd*, *Ultimo Mondo Franko*, *Stay Sick!* og har egen spaghettivestem-hjemmeside (har ikke lige adressen, men check linket hos www.uncut.dk) og har netop udgivet debutnummeret af *eXtase!*

Film jeg aldrig bliver træt af

- 1. Sergio Leones film!**
Ord er for fattige til at beskrive Leones film. De skal opleves. Han er den sande maestrol
- 2. Herman Yau: Ebola Syndrome (1996)**
Anthony Wong smittes af Ebola og går i gang med at sprede sygdommen - aahhhhhhh
- 3. Ruggero Deodato: Cannibal Holocaust (1979)**
Den ultimative kannibal film!
- 4. Santiago Segura: The Dumb Arm of the Law (1998)**
Bizar spansk komedie. Torrente rulez!
- 5. Lucio Fulci: City of the Living Dead (1980)**
Zombiefilm, når det er bedst! Min favorit scene forbliver den, hvor kvinden i bilen paralyseres af en zombie og ender med at brække sine involde op!
- 6. Werner Herzog: Aquirre, Wrath of God (1972)**
Herzog mesterværk med en fantastisk Klaus Kinski i hovedrollen.
- 7. Sergio Garrones: SS Camp Womens Hell & SS Experiment Love Camp (1976)**
Depraveret Nazi-sleaze!
- 8. Takashi Miike: Fudoh: The Generation (1996)**
Miike for fuld udblæsning!
- 9. Dario Argento: Deep Red (1975)**
Nervepirrende og visuel imponerende giallo fra Argento.
- 10. David Lynch: Lost Highway (1997)**
Bedste Lynch-film! Kan ses igen, og igen, og igen...
- 11. David Cronenberg: The Brood (1979)**
Horror, så det løber een koldt ned af ryggen. Samantha Eggar spytter (mis)fosre ud som et andet Alien-monster!
- 12. Sergio Corbucci: The Great Silence (1968)**
En spaghettiwestern, der chokerer totalt i sin pessimistiske og kyniske tone. Klaus Kinski spiller en skrappelløs dusørjæger, der på sadistisk vis rydder alt og alle af vejen i en verden, hvor retfærdighed er et fremmedord.
- 13. Ole Roos: Syg og Munter (1974) (TV)**
Dansk socialrealisme med Jørgen Ryg i hovedrollen. På en gang sjov, tragisk og tankevækkende. En film, der trænger helt ind under huden og mit klare bud på den bedste danske film gennem tiderne. Slår Lars Von Triers samlede produktion med flere længder! Nåh, det var min trettede og sidste film. Nu vil jeg slå et smut forbi 'Høvlen' og købe mig en flaske øl. Derefter vil jeg praje en taxi til 'Frihedsstøtten' og pisse på monumentet!

Henrik Larsens Top 13

[Henrik er redaktør af Obskuriøst, har skrevet for Absurd og Mondo Franko, har egen hjemmeside (www.cultmovies.dk) og er fast deltagere her på SSI!]

Jack har bedt om en liste over mine 13 favoritfilm og her er den. Jeg forsøgte at være 100 procent ærlig og kun medtage film jeg virkelig elsker af hjertet - ingen nem opgave.

- 1. Seven Samurai**
Glem alt om Citizen Kane som verdens bedste film; hvad er den dybest set andet end historien om en gennemført usympatisk mand med enorme moderkomplekser? Surt show, mr. Kane. Seven Samurai derimod bliver jeg altid i godt humør af at gense; den er dejlig livsbekræftigende - også selvom ikke alle syv samuraier står tilbage ved filmens slutning.
- 2. The Mysterious Island of Captain Nemo**

Indtil en komplet 6 x 52 min.-kopi dukker op af et støvet arkiv, må jeg nøjes med den nedklippede biografversion af min elskede tv-serie fra barndommen.

- 3. Captain Kronos: Vampire Hunter**
Den definitive vampyrjæger-film, hvad samtiden desværre ikke indså. I dag en svært opdrivelige klassiker. "Time to make our move, my friend. Time to kill a vampire!"
- 4. The Legend of Hell House**
Selvom det litterære forlæg, Richard Mathesons "Hell House", er filmen klart overlegen både hvad angår grusomheder, seksuelle situationer og personkarakteristik, præsterer instruktør John Hough en rigtig fin gyser, så ikke et nakkehår ligger ned. Særlig må fremhæves det skumle elektroniske soundtrack og en pragtpræstation af Roddy McDowall som mediet Ben Fischer.
- 5. Lisa and the Devil**
Mario Bavas uhyggelige filmldgt om en fortabt sjæl fanget mellem liv og død (et tema som har været flittigt benyttet i horrorgenren, se f.eks. Carnival of Souls, Jacob's Ladder og Lost Highway) er mestersens mesterværk.
- 6. The Devil Rides out**
Christopher Lee er for en gangs skyld helten i denne herlige Hammer horrorfilm fra 1968.
- 7. Frankenstein and the Monster from Hell**
Den sidste Hammer Frankenstein-film er en kulsort affære. Peter Cushing, sorglyngtet enkemand i privatlivet, presser sig selv til det yderste for at afslutte serien med manér, hvilket lykkes med bravur.
- 8. Shock Waves**
En fin lille 'sleeper' (eller måske snarere 'creeper') af debuterende instruktør Ken Wiederhorn om nazizombier på en glemte tropø. Med John Carradin og Peter Cushing i små, men mindeværdige roller.
- 9. Maciste against the Vampire**
Kulørt, fantastisk, nærmest tegneserieagtig peplum med Gordon Scott meget energisk som muskelmanden Maciste.
- 10. Miller's Crossing**
Genial gangsterpastiche af Cohen-brødrene.
- 11. The Man who would be King**
Egentlig sært, at Sean Connery og Michael Caine kun spillede sammen i denne ene film, da deres kemi er fantastisk. Loyal filmatisering af en Rudyard Kipling novelle (Kipling optræder selv i rammehistorien) om to britiske eventyrlystne sergenter i Indien, som kommer på sporet af en 'glemt by', grundlagt af Alexander den Store. Talrige frimurer-referencer.
- 12. Storefront Hitchcock**
Koncertfilm af Jonathan Demme med den britiske solo-artist Robyn Hitchcock.
- 13. All the President's Men**
Subjektiv [ad] helvede til, selvretfærdig, glorificerer Washington Post-journalisterne Carl Bernstein og Bob Woodward, javist, men hvis man interesserer sig bare en smule for politik, er filmen rasende god underholdning.

Jens Hofgaard-Pihls Top 13

[Jens leverede i årets tonsvis af anmeldelser og interviews til Mashable og har også leveret til Absurd, et enkelt SSI og nu også det nye Lowcut zine på internettet. Har endvidere udgivet en bog om John Waters og langede indtil for nyligt film over disken til irriterende kunder i Filmhusets Boghandel. Har senest forladt garagepunkbandet Hellroute 16]

1. Faster, Pussycat, Kill! Kill!
2. Black Sunday (Bava)
3. Ilsa Shewolf Of The SS

4. Night Of The Hunter
5. Ichi The Killer
6. Fudoh
7. Dawn Of The Dead
8. Videodrome
9. El Topo
10. Female Trouble
11. Coffy
12. The Wicker Man
13. Point Blank (Boorman)

Jack J's Top 13

[Den legendariske, populære og i kvindfavne eftertragtede kult-redaktør af Danm... Skandi... Europas bedste filmblad]

- 1. Near Dark**
- FANTASTISK film!!! Fuld af rigtig god stemning og fantastisk musik. Virkelig god.
- 2. The Killer**
Næsten dødt løb mellem A Better Tomorrow, Hard-Boiled og The Killer, men sidstnævnte er bare bedre!!
- 3. Evil Dead 2**
Her starter mange fans' splatterfilmsamling. Så den sammen med Evil Dead, Hellraiser og Hellraiser 2 ved en all-nighter i Scala Cinema Club for 13 år siden.
- 4. Zombie Flesh Eaters**
Mere råдне end Romeros zombier! Fuck dem, der kalder den en kopi - den er et mesterværk!
- 5. Night of the Living Dead**
Lige nu her i dag, synes jeg bedre om denne end om Dawn! Måske er det anderledes i morgen!? Jeg kan endda lide remaken!!
- 6. Rear Window**
Fantastisk!! Så simpelt er det! (modsat ovenstående er remaken af Rear Window det værste lort, der nogensinde er lavet!! There should be a law!!)
- 7. Dead Heat**
Den står altid på min liste! Død strømmer efter døde banditter! Kan uheldigvis ikke se mit gamle aussie beta-bånd for tiden, da der er gået overgang i min beta-video!
- 8. The Brood**
Modsat de andre Cronie-film, så er The Brood ret så uhyggelig! Klippet på DK-video, men vist u/c og i letterbox på TV2 Zulu for nyligt.
- 9. Faster, Pussycat, kill! kill!**
Seje babes, der deler øretæver ud, samtidig med at de kører i seje biler og danser go-go-dans!! NB: Og til nutidens tøser har jeg bare eet at sige: Se Pussycat og lær noget om tøjslil...
...og smid så tekno-slaske-tøjet ad H til!!
- 10. Texas Chainsaw Massacre**
En af de mest udskældte "videovoldsfilm" i DK i videofilmens guldalder - og stadig kan nu tyve år efter (se nyhedssektionen). Skrevsleven på listen. En klassiker. Et mesterværk.
- 11. The Gore Gore Girls**
H.G. Lewis - The granddaddy of gore movies - sidste film, før han trak sig tilbage. FX og skuespillet er muligvis dårligt, men det kan jeg ikke bedømme mere - jeg holder bare rigtig meget af den!

12. L.A. Confidential
Filmatiseringen af James Ellroys meget hårdkogte roman "De Faldne Engles By". En perfekt film - også selv om Lars von H. beklagede sig i et nummer af Bloody Darlings over, at den var for voldelig! Jeg må indrømme, at jeg altid har undret mig over den udtalelse, og så specielt i et blad, der oprindeligt blev startet for at hyld "voldsfilmene" (og hvordan kan en film i øvrigt være for voldelig, det er ligesom at sige, at man har "for mange penge"!!!).

13. Stenbroens "Helte"
Ahh...
(læs eller genlæs min artikel fra sidste nummer!)

Frank Brahes Top 13

[Frank Brahe kender i alle sammen: Tidligere skribent på Bloody Darlings og Eksotiske Insekter, og var redaktør af de to one-shot-blade Mondo Franko og Ultimo Mondo Franko og har for nyligt udsendt Franks Hermetiske Garage]

Egentlig gad jeg ikke dette, det er gjort før - disse lister er både noget og ingenting, det er umuligt at vælge seriøst. I tidernes morgen gjorde jeg det samme for det hæderkronede Bloody Darlings (R.I.P.), med de ærgerser det nu indebar - meget vil altid mangle, dagen efter ser du en ny film, som burde være med, men okay, hvis man ser disse lister som et art tidsbillede, er det jo en pudsig øvelse.

De efterfølgende er i helt tilfældig rækkefølge og måske ikke de bedste alene, men også dem, som bare har gjort et indtryk, mange er stadig med fra min liste i Bloody Darlings. De nye valg er således med, på bekostning af dem, som så røg ud, dog nok mere en oplevelse af, at disse film giver mig noget lige nu - ladet, nærværende, pinlige, eftertænksomme, med nerve eller bare er.

1. Cannibal Holocaust
Mærkeligt med den film, skuespillet sælger rundt, og drukner - alligevel brænder den ind, den geniale historie, de indbyggede lag, de fuldstændige vanvittige ubehageligheder, den tunge musik gør det bare ved mig, sådan at komme i det underlige humor/stemning, som giver et eller andet - hver gang jeg ser den.

2. Apocalypse Now
Et forsigtigt bud på den film jeg har set flest gange i mit liv, jeg stoppede seriøst at tælle ved 23. gang (no bullsh!t), hver eneste billede er kunst, historien er cream på min forståelse af menneskelig psyke - Redux udgaven er bare en bedre film, i længere tid - tak, Coppola.

3. 2001
Godt eksempel på en film, der ikke burde være her - den er kedelig! Men når den er pakket ind i denne emballage, må jeg overgive mig, det er syre til mine nerver og speed til min hjerne. Den største, flotteste space opera ever made, måske på grænsen til det forståelige - måske ikke, siden jeg så den første gang, har jeg drømt om at blive reinkameret som stjernebarn, få min egen planet at overvåge...ah...alt den MAG!!!

4. Suspiria
Kunne lige så godt skrive Deep Red - eller een af de andre af de "store" af Argento. Men Suspiria er ganske utrolig; en historie, der er ikke eksisterende og så alligevel, tabelligheden er skøn, herboende hekse fra Bloksbjerg, snobrod og "vi vil fred her til lands..." - det bliver ikke bedre.

Stay Sicks 13 favoritter

5. Blade Runner

Det er igen en overvejende kedelig film, som lige pludselig får vinger, måske pga. alt det sorte og den helt fantastiske historie, som jeg finder noget nyt i hver gang. Lige for tiden verserer der rygter om en kommende dvd-udgivelse bestående af 3 dvd's. Filmen skulle være HELT uncut, altså alt void med! Jeg vil nok stå ved disken tidligt om morgenen, viftende med en halvfed diller og 298,-

6. Zombie 2 aka Zombie Flesh Eaters

Jahhhhe, den skal bare være der, zombie, som de bare SKAL være, blod og splot, som det gør sig, når det er bedst. Når *Zombie 2* er valgt, er det ikke, fordi jeg skider på andre af Fulcis makværker, slet ikke; *House by the cemetery* + *Beyond* + *New York Ripper* har også en stor stjerne hos mig - *City of the living Dead* er måske den svageste af de 5 "store" synes jeg.

7. Batman returns

Igen et svært valg, kunne lige så godt lide den første *Batman* - især pga. Jack Nicholson som Jokeren. Alle disse flagrende freax, personlighedsspaltninger, psykiske problemer og Tim Burtons unikke billedeunivers gør mine øjne våde. *Batman* og *Batman Returns* vil altid stå som de perfekte superhelte film - *Superman*, *Spider-man*, *Fantomet*, *X-men* og andre forsøg når dem ikke til sokkeholderene.

8. Stigmata

Var det ikke Nietzsche, der sagde, at hver gang han har været i stue med en hellig mand, måtte han ud og vaske fingre? *Stigmata* er et oplæg til en religiøs debat om forståelse af kirken, biblen og hele opfattelsen af religion - og hvad det så end er. *Stigmata* er en film af de helt store og bliver nok aldrig overgået. Man kan kun blive forelsket i Patricia Arquette, hun løfter rollen flot, Gabriel Byrne kan slet ikke være med.

9. Jacobs Ladder

Endnu een af mine gamle travere - en vaskeægte dødsfilm, og et godt bud. Filmen kan til enhver tid gøre mig bange, er vi bevidste om, hvad vi er og hvornår - hvad er virkelighed? At filmen er krydret med fin splot og gore giver bare en stjerne ekstra.

10. Motorsavsmassakren

En film, der ret beset, burde stå på alle lister, for genial horror, studie i frygt og den helt åbenlyse filosofiske vinkel, tænk over denne: Disse astrale, mentale, belærte/belæste unge mennesker der må erkende, at de ikke er andet end kød... - slagterkød! Sådan, tag den... sej... sej film.

11. Bram Stokers Dracula

Som selvdråbt vampyrfan skal denne film med, selvom at Werner Herzogs *Nosferatu* med Kinski kommer tæt på, når valget så lander på Coppolas, er det måske, fordi den er lidt nemmere at fordøje, udfordre knapt så meget, ikke så intellektuel i set og fortæller stil, nogle gange er det befriende, at bare se en visuel perle, der udgiver sig for det, den er.

12. The Thing - det grusomme udefra

Det er faktisk et valg, der overrasker mig, I starten af firserne elskede jeg denne klaustrofiske splatterfilm, en dag smed jeg den på videoen i midten af halvfemsere - og kunne ikke kæmpe mig igennem... "Sikken en bunke lort" tænkte jeg "vi er nok vokset fra hinanden" Men så 7-8 år senere voksede den i min bevidsthed igen, jeg købte den på dvd og var blown away. Carpenters bedste.

13. DUNE

Endnu en bog så god, at den bare skulle lægges på celloid. Det er umuligt, men David Lynch formår alligevel at skabe nogle billeder, som er af en anden verden, jeg bliver draget - sendt på langfart, hver gang jeg ser den. Har elsket den siden jeg ganske alene sad i den store sal i Biografen i Århus - en film på højde med *De 10 Bud*.

Hårdt presset var det så de 13, men der mange, som burde stå der, det er seriøse "boblere" som: *Mad Max 1+2*... *Videome*... *Dawn of the living Dead* [??? Er du i

familie med Rikke Schubart?? Hun har det også med helt umotiveret at smide et "living" ind i *Dawn of the Dead*! Men det er måske en slags manifest?! Ed]... *Lord of Illusions*... *Alien*... *Last House on Deadend Street*... *Lord of the Rings*... *Scanners*... Og mange mange flere. Det er en umulig opgave.

Lars Andersens Top 13

[Lars Andersen er begejstret *Stay Sick*-læser (check hans læserbrev i sidste hensynsløse og egen hjemmisse på nettet (uheldigvis mest om death metal), hvor han har anmeldt flere af filmbladene. Check den på www.frombelow.dk]

Yo Jackieboy, her er så min top 13-liste:

1. Fight Club

Et ord: Lækkersprød. Revolutionerende, nytænkende, dunkel, og pisse oprørsk!

2. Lost Highway

Lynch har simpelthen overgået sig selv stemningsmæssigt, visuelt, lyd og musik-mæssigt. Den hér vil du aldrig fatte 100%

3. Cannibal Holocaust

Dybt chokerende, ledsaget af et perfekt skummelt soundtrack, der lige sætter prikken over 't.

4. A Clockwork Orange

Igen, musikken, men også sproget og miljøet. Malcom McDowell passer ind og provokerer drillende og arme mobbede seere.

5. The Ring

Jeg troede, jeg var blevet immun overfor rigtig nervepirrende gys. Jeg troede simpelthen, jeg havde mistet evnen til at gys. Jeg tog fejl. TV!

6. Texas Chainsaw Massacre

Klunk, sagde det, da hammeren smadrede Joes hovedskal. Pure fucking terror!!!

7. Dancer in the Dark

Nok en af de mest hensynsløse og direkte brutale film lavet nogensinde... uden blod.

8. Natural Born Killers

Oliver Stones geniale voldsfilm, der betagede en ny generation af voldsaber. Argh! Den er fed. Musikken også!

9. Beyond the Darkness

Jeg ved ikke helt, om den fortjener en niendeplads, men den her film er for dunkel, og både D'Amato og Goblin leverer varen.

10. Seven

Endnu en af de dér film, der kun chokerer rigtigt første gang. Jeg havde det psykisk dårligt resten af aftenen.

11. Akira

Stadig den bedste animé ever! Rørende science-fiction historie om venskab og apocalypse.

12. Caligula

Endnu en film, der nok ikke fortjener at komme på den her liste, men den forvirrede i hvert fald Lars' hjerne. 2½ timers bol-levoldssorgie. Igen spiller McDowell drillende og sindssyg.

13. Nekromantik

Ultra pervers, usmagelig og lige til at spise. Den slutscene er nok noget af det mest perverse, jeg endnu har set. Nekrofil-kunst!

PS: Nævnes skal det, at denne top-13-liste er "present", hvilket vil sige, at jeg kun har set 1/1000000 af hvilke film, der findes. Men de venter derude. Jeg ved det... Bliver det hér stads trykt? Hvis, hvornår? (lige her om fem minutter Ed.)

Alle gode gange tre

eller: *Det Danske Filmblad er dødt ... Længe leve Det Danske Filmblad, hip-hip, hurra!* ☺

Nedenstående to artikler er skrevet i forbindelse med den debat, som to skribenter lagde op til i avisen *Information* d.10 januar (03). De to skribenter hævdede begge, at Danmark ikke havde et eneste filmblad. Det er (og var) naturligvis noget ignorant vrøvl, som dog er velkendt, idet både *Sentura* og *Berlingske Tidende* også har blameret sig med lignede skrivelser (*førstnævnte var dog så venlige at dementere misseren*). *Yours truly* og Henrik Larsen sendte de to nedenstående korte artikler ind som debatindlæg til avisen, men på *Information* var man tilsyneladende ikke interesseret i at bringe noget, der ville understille avisens skribenter som nogle fjog, der ikke havde gjort deres research ordentligt (eller overhovedet!) og indlæggen blev ikke overraskende arkiveret lodret, men som jeg også sagde i #1 (ifm. mit *Sentura*-indlæg): Hvis de tror, det ikke bliver bragt, bare fordi de ikke vil, så tager de fejl, vi bringer det da bare selv.

Filmfolk overser mange små

For nyligt sendte en af mine læsere mig en dobbeltside fra *Information* (10/1/03). Her kunne man læse de to artikler "Filmfolk vil have en lille ny" (Kristian Villesen) og "Til kamp for filmen" (Morten Pii), hvori begge skribenter beklagede, at vi i Danmark ikke har "et eneste uafhængigt tidsskrift for film". Jeg må indrømme, at jeg var lettere paf. Her gik jeg og troede, at jeg var redaktør af netop et sådant tidsskrift, men når *Information* bruger en hel dobbeltside på at begræde, at vi ikke har et eneste uafhængigt filmblad, så må det jo være sandt. Jeg mener, *Informations* journalister har vel gjort et ordentligt stykke research, før de skrev artiklen. Det må altså være mig, der er helt galt på den - sådan at gå og tro jeg er filmbladsredaktør! Men jo mere jeg tænker over det, jo mere undrer jeg mig: Hvordan søren kunne en læser kende mig, hvis jeg slet ikke udgav noget blad!

Sagen er naturligvis den, at d'herrer Villesen og Pii ikke har sat sig grundigt ind i stoffet og at der rent faktisk findes uafhængige filmblade i Danmark, ikke bare et enkelt, men en hel håndfuld!

Bladet, jeg selv redigerer, hedder *Stay Sick!* og beskæftiger sig hovedsageligt med horror- og kultfilm. Endvidere findes der bladene *Absurd*, *Obskurøst* og internetsite *Uncut*, og der er flere på trappene. Alle blade, der hovedsagelig gør sig i film fra de såkaldte "fantastiske genrer".

Det er muligt, at det ikke var den type blade de to artikelskribenter havde i tankerne, muligvis var det store kommercielle blade, hvis indhold hovedsageligt er mainstream fra Hollywood og Danmark - men det var ikke det, de skrev. Hvorvidt de to artikelforfattere så ikke kender til disse små blades eksistens eller blot ikke regner dem for værende vigtige nok til at tælle med, har jeg naturligvis ingen anelse om, men det faktum, at vores udgivelser er så små, at de ikke kan købes i hver en DSB-kiosk, men skal findes i specialbutikker, er vel ikke ensbetydende med, at de ikke kan defineres "filmblade"!

Det grænser i øvrigt til pinlighed, når både en lektor i filmvidenskab ved Københavns Universitet og direktøren for Det Danske Filmmuseum end ikke synes at være klar over disse små filmblades eksistens. Og når Ekko-redaktør Claus Christensen i den ene artikel

udtaler, at "vi kun har meget få egentlige filmkritikere herhjemme, og de få, som er her, har alle en fortid i et af de tidsskrifter, der ikke længere eksisterer", så er det noget ævl. Vi har masser af rigtig gode filmkritikere (der ikke kommer fra *Levende Billeder*, *Kosmorama* eller *1000 Øjne*) i de omtalte blade, som altså også "formår at sætte filmen ind i en sammenhæng" og levere saglig filmkritik.

At der er så få danskere, der gider læse dybdebeholdende artikler og anmeldelser om film, er naturligvis trist, men når der så alligevel findes entusiastiske, der ihærdigt udgiver små tidsskrifter om mediet, så er det dæleme sørgeligt at blive overset af en ellers så nidkært seriøs avis som *Information*!

Jack Jensen
redaktør (*Stay Sick!*)

Det danske filmblad lever

Ja, så skal man til det igen. Forklare, at man ikke er død og ellers tak for kransen, mindeordene ved bisættelsen og nekrologen i avisen, men man lever sandelig i bedste velgående, så I kan rigtig pakke sørgetøjet ned igen. Alt det besvær, alene fordi en dagbladsjournalist ikke har gidet researche sin artikel - det er dig jeg taler til, Kristian Villesen - men i stedet ganske ugen rygdækning vælger at postulere, i *Information* 10. januar, at *Danmark ikke [har] et eneste uafhængigt tidsskrift for film*.

Sidst min stand modtog en dødsberetning var udstedende Henrik List i artiklen "Panorama i Kosmorama", *Berlingske Tidende* 22. oktober 2001: *Danmark må være det eneste vesteuropæiske land uden en underskov af små, skæve eller sammenbidt seriøse filmkrifter*. Ja, det skrev han faktisk. Om List ikke havde kunnet se underskoven for bare træer eller udtalte sig imod bedre vidende må henstå i det uviste; de indigenerede læserbreve som jeg og mine venner bombarderede redaktionen med blev nemlig ikke trykt.

Javist, det er gået tilbage for de danske kulturblade og jeg skal være den første til at begræde, at *Levende Billeder* ikke længere er i blandt os, men når det er sagt, så findes der faktisk masser af entusiastiske

filmskribenter og redaktører ude omkring i Danmark. Nogle er akademisk skolet i tilgangen til stoffet, andre opererer indenfor en udtalt hjemmegroet begrebsverden, men eet har vi tilfældes: ambitionen om at dele vores ægte kærlighed til filmen med andre. Små, smalle filmblade er hverken et nyt eller flygtigt fænomen herhjemme; Inferno udkom 1989 til 1997 og **Bloody Darlings** var endnu mere sejlivet med udgivelse fra 1989 til 2001; så sandelig ingen døgnfluer. Selv her i 2003 trods er række blade det for kulturlivet så ugunstige klima. Jeg er en af disse trodsige: Siden 1999 har jeg bl.a. skrevet for **Mondo Franko**, **Absurd** og **Stay Sick!** - og i november 2001 valgte jeg at tage springet med mit eget lille blad **Obskuriøst** som er udkommet regelmæssigt siden da med situationsrapporter om lejevideoens kulturhistorie, Zorro, Winnetou, tyrkiske kulturfilm, sværd og sandal-genren, Christopher Lee, Quatermass, Doctor Who og meget andet godt. I skrivende stund arbejder jeg på nr.5 af bladet og venter i spænding på udgivelserne fra mine kolleger af henholdsvis **Franks Hermetiske Garage**, **eXtase**, **Absurd** nr.7 og **Stay Sick!** nr.4.

Hvis nu ellers Kristian Villesen havde slået antennerne lidt ud i stedet for blot at lytte til fagfolk uden fingeren på pulsen (at et økonomisk levedygtigt filmblad ifølge Dan Nissen ville kræve op mod 10.000 læsere er f.eks. helt hen i vejret) var han nok blevet positivt overrasket. Et glimrende udgangspunkt kunne være hjemmesiden **UNCUT** på (www.uncut.dk) (<http://www.uncut.dk>) som bl.a. har en hel sektion om danske filmbøger og blade. **Absurd** er bare en del af redaktørens forretningsimperium, (www.absurd-online.dk), (www.absurd-online.dk) og jeg har såmænd selv en lille side på (www.cultmovies.dk/obskur/). Villesen kunne også have checket københavnske specialforretninger som **Fantask** og **Filmhusets bog- & videohandel**. Eller han kunne have opsøgt **Det Danske Filminstituts bibliotek**. Mit blad figurerer ganske vist ikke i søgebasen (manglende opdatering?), men bibliotekar Lars Ølgaard har da trofast sat penge ind på redaktørens bankkonto for hvert leveret nummer indtil nu.

Rygterne om det danske filmblads død må siges at være overdrevne - heldigvis.

Henrik Larsen, redaktør (**Obskuriøst**)

Henrik Larsen
Johan Kellers vej 37, 2.tv
2450 København SV
info@cultmovies.dk <<mailto:info@cultmovies.dk>>

Jack Jensen
Poste Restante
4200 Slagelse
jackjib@yahoo.dk

NYHEDER (Grønne af mug)

Fantastisk videofund

En af de blandt hardcore-samlere mest eftersøgte film i snart mange år er **Mad Foxes** fra PolyGram/Spectrum. På dansk video har filmen den meget bedre danske titel **Rockerne og Discodrengen**, men selv om man har haft kendskab til udgivelsen, er det de færreste, der rent faktisk har haft fingrene i den sjældne ex-rental (Heine Sørensen lejede den rent faktisk tilbage engang i 80'erne, som han senere beskrev det, da han anmeldte filmen i **Ultimo Mondo Franko** for et par år siden). Det hidtil eneste eksemplar, der har været kendt til på den danske scene, indehaves af hardcore-samleren Henrik Ibsen. Heine Sørensens rev i **UMF** var i øvrigt Ibsens eksemplar, der var blevet lånt til lejligheden. Siden hen er filmen jo godt nok udkommet på en deluxe dvd fra Svejts, men **Rockerne og Discodrengen** er den type film, der ikke rigtig bliver bedre af at blive set i en bedre billedkvalitet. Når der er tale om en trashfilm med så stort T, som det er tilfældet med **Rockerne**, så er det faktisk bedst, hvis ikke man helt kan se alle detaljerne!!

Vi er mange, der i årenes løb har kigget efter dette fæle (men kanonunderholdende) makværk og kort før dette nummer går i trykken, kommer så den utrolige nyhed, at **eXtase**-redaktør Nils Markvardsen på et marked netop har fundet **MOTHERFUCKING FEM EKSEMPLARER AF FILMEN!!!** Nej, det er sgu ikke en slåfejl eller en vits, men den rene og skære, skinbarlige sandhed!!! Fem eksemplarer af **Rockerne og Discodrengen!!!** Det er jo galimatias!!! Og det bliver ikke mindre fucking weird af, at Nils og Heine for år tilbage gik og snaktede om, hvordan det ville være, hvis man pludselig løb ind i et lager og fandt fem eksemplarer af filmen!! Whoa, howz that for weirdness!!!

SS! ønsker naturligvis den glade dreng tillykke med fundet!!!

Skandale på Tuborg

Siden nytår 2002/03 eksisterer Rød Tuborg desværre ikke længere! Et tab, der sørges over, Rød Tuborg var nemlig helt klart en meget bedre øl end Grøn Tuborg, der helt uden grund i de sidste 17.000 år er blevet udråbt som Danmarks bedste øl af 4 millioner og 999.999 mennesker, bortset fra SS's redaktør, som altid har sværget til netop Rød Tuborg. Det gjorde Arntsen i **Syg** og **Munter** da forresten også! Rød Tuborg blev brygget siden 1923, men nu er det altså slut Suk! Det er virkelig ikke til at bære. Send mig en tanke, når jeg nu går ud og hænger mig i zæbletræet. Farvel, du grusomme verden.

Henrik Larsen får endelig ram på Heine Sørensen

I **Obskuriøst #4's "Bagtalen"** kunne man læse Henrik Larsen begræde, at han ikke fik skudt Heine Sørensen i Rådden Kærlighed, sådan som det var planlagt, men nu har Larsen alligevel fået onduleret Heine, nemlig i den nye undergrundsfilm **Vinduet**. Filmen handler kort fortalt om en fremmed fra rummet, der bor på et klubværelse med en portal til rummet i sit klædeskab. Den slags tolerer den danske stat naturligvis ikke, så to specialagenter sendes ud for at få ram på den fremmede og med ordene: "Fuck dig, dit dumme svin!", plukker de ham rådt og brutalt ned. Og så havde han endda lige meldt sig ind i dansk-intergalaktisk venskabsforening!

120 Anmeldes sikkert næste gang.

Skal De til Stranden? Så husk Solbriller og det nye Nummer af Danmarks populæreste Livsstilsmagasin - så garanterer vi Dem en herlig Dag i godt og sundt Selskab

STAY SICK! magazine - nu også med dejlige Madopskrifter

Hvad enten De skal til Stranden eller sidde indendørs på en regnfuld dansk Sommerdag, så kan De være forsikret om, at hvor end De befinder Dem, får De det bedste ud af Sommeren med **STAY SICK!** magazine!

- Og heldigvis er der masser af Læsestof i det dejlige Nummer, De sidder med i Hånden netop nu, men sæt nu, at et par af Deres Veninder telefonerer og spørger, om de må komme med, netop som De står og skal til at springe på en Sporvogn til Strandpromenaden?? Av, den var ikke god! Så vil de fjollede Pigebørn grangiveligt straks snuppe Deres nye Blad, så snart en Mulighed øjner sig. Uha da!

Ta' De det bare roligt, lille De! Her på Forlaget It's GRIM UP NORTH har vi tænkt på netop sådan en uheldig Situation og vi har derfor tilrettelagt det helt rette Tilbud til Dem: Bestil 1 ekstra Eksemplar af **STAY SICK!** #4 i to Dele til kun 50 Kroner og 10 Øre. Så vil både De og Deres veninder glæde Dem morderligt ... og Veninderne vil oven i købet synes, at De rigtig er med på de nymodens Teenage-griller!!

Køb derfor straks!! De, Deres Veninder og Familie vil få mange dejlige Stunder i Selskab med **STAY SICK!** - De vil ikke fortryde det!!!

Velkommen til fanatismens mørke...

Yeps, der er gået halvandet år og lidt til siden sidste nummer, men nu kan du godt tørre dine øjne igen, din fnatmide, **Stay Sick!** er endelig tilbage!! Og selv om det er længe siden sidst, så er bladet i det mindste ikke lukket! Næh, vi er derimod med dette nummers *whooping* 128 sider ude med det tykkeste nummer af et dansk filmfanzine nogensinde!! Og det er også derfor, jeg har været nødsaget til at trykke bladet i to halvdele, da det i forvejen var et rent helvede at hefte de numre sammen, der er på firs sider, når man kun står med en almindelig håndheftemaskine! Som gammel punker er jeg naturligvis ikke så glad for at tage en hel halvtredser for et skide fanzine, men det kunne desværre ikke undgås.

Anyway, siden det er så længe siden sidst og eftersom der gerne kommer et par nye læsere til hver gang, så lad mig lige forklare det sædvanlige til de nysankomne:

Velkommen kære nye læser! Du har måske købt bladet her i en eller anden specialforretning og havde måske lidt travlt, så du fik ikke rigtig checked, hvad det var for noget, men snupede det bare med i farten sammen med de nye numre af **Ekko**, **Euroman** og **Sight & Sound**. Du er måske filmstuderende ude på universitetet og det her er dit første nummer af **Stay Sick!** og nu ser du frem til analyser og lange gennemgange af den seneste dogmefilm, måske et interview med en instruktør fra den nye, spændende bølge af danske kvalitetsfilm, dybdeborende rapporter fra Sundance filmfestivalen og du forventer en respektfuld svanesang over Bogart??? *Oh boy, did you get the wrong mag, motherfucker!!!*

Stay Sick! er *the darkside* af dansk filmfandom, kloakken hvor det levende slime bor, den ødelagte side af mønten som Dobbeltfjæs smider op i luften, når han skal beslutte, om han skal være god eller ond. *You get the picture!* Det er muligt, **SSI!** ikke ligner de blade, du er vandt til i udstyr og udgivelsesfrekvens, og nej, det kan heller ikke købes på banegården, men fuck det, vi er alligevel bedre! *Anyway, I'm sick of this now, let's move on...*

Det ville være synd at sige, at det års tid, der fulgte **SSI #3's** udgivelse, bod på ret mange genrefilmrelaterede bladudgivelser. Rent faktisk kom der ikke noget ud over **Obskuriøst** mellem februar 2002 og februar i år, men omsider er der endelig kommet gang i sagerne, en håndfuld spændende zines er allerede kommet og flere er på vej!

Det første nye filmblad er Frank Brahes **Franks Hermetiske Garage** og samtidig med udgivelsen har Søjte-Frank fået endnu en baby (*han sprøjter dem jo ud som et andet Alien-monster*) og tillykke med det! Hvorvidt der så er mest "Jerry Cornelius' Hermetiske Garage" eller "Hare Cornelius' Cafeteria" over bladet, må du selv afgøre! Men et *svinegreit* zine i hvert fald!

Endvidere er Sleazy Cowboy Nils netop udkommet med debutnummeret af *highbrow/sleazy*-bladet **eXtase** [*check anmeldelse af begge zines på zine-revisiderne*]. Endnu et nyt zine, der er godt på vej (jeg har set noget af materialet), er fra en newcomer på scenen, nemlig Lars Kramhaft, der har planer om et

"råddent" filmblad med titlen **Fordærv. Good on ya, mate!** Lars har også fornyligt udsendt to numre af sit eget tegneserieblad **House of the Reanimator**, som han selv tegner og forfatter størstedelen af, og jeg skulle hilse og sige, at det er ganske glimrende og tager afsæt i bl.a. den klassiske *videnskabsmand-skabernyt-liv*-historie tilsat spøgelse og *good ol' saint Nick* (Cave! - *som med sin nye LP, der netop er blevet smidt på gaden, endnu en gang ikke tilnærmelsesvis når tidligere tiders suveræne niveau, desværre!*) (*check tegneserie-sektionen for rev + info*). Uheldigvis lader det til, at vi nok skal regne med, at **Drink 'n' Drive** har lidt en stille og lidet glørværdig død! Bladets filmredaktør, Thomas Hansen, taler dog om, at han måske skal være med i (endnu) et muligt blad fra **ex-Bloody Darlings**-skribent/ex-Moshable-redaktør Simon Nielsen. Thomas Winters **Nyarlatotep** trækker gevaldigt ud, Frank Brahe sidder for tiden og river sig i håret over layoutet (*update: det er netop udkommet, men jeg har ikke set det!* *Check selv fanzine-siderne, om jeg har nået at anmelde det!!*) og **Razor Slash Magazine**, som Henrik Larsen annoncerede i **Obs #4**, bliver slet ikke til noget. Redaktøren (som altså ikke blev redaktør alligevel) magtede tilsyneladende ikke det store arbejde! Trist, må man sige.

Flere af **Moshable**-skribenterne er i øvrigt begyndt at udgive et nyt garagerokblad, der hedder **Lowcut**, denne gang ikke i papirform, men på

The lost LOST EMPIRE tapes

The Lost Empire (dansk titel: **Ninja Amazone**) kan, som nævnt i anmeldelsen her i bladet, end ikke fås i USA mere, da selskabet, der ejer rettighederne ikke vil genudsende filmen. Men gennem **hemmelige** distributørkanaler er det lykkedes mig at få fat på **hele fem stk.** af det meget sjældne danske bånd og selv om jeg allerhelst bare ville beholde alle eksemplarerne for mig selv, så føler jeg dog, at det ville afspejle en for gæsten moral bare at blive siddende på alle fem! Så NU - for første gang i mange år - har DU mulighed for at score dette psykotroniske bad-taste trashmesterværk! Jeg har nemlig besluttet - *selv om det piner mig grusomt* - at sælge de fire af eksemplarerne og kun beholde et enkelt til mig selv.

De fire eksemplarer er alle ex-rentals, men i god stand. Coverne ser ud som nye; de tre er fejlfri, det sidste har et ca. 2x3 cm. mærke efter en prismærkat. Filmene står osse fint uden nogen umiddelbar synlig slidage. Så gør dig selv en stor tjeneste og bestil denne fantastiske (og dumme) lækkerbiskken af en film, og - ja, jeg nævner næsten ikke at sige det - men jeg har besluttet, at praktisk talt **forære** filmene bort for det symbolske beløb af 100 kr. per stk. De 100 dask inkluderer endda portoent! Jamen, Jamen, hvad venter du på; **BESTIL STRAKS!!!**

OBS: jeg har dog som sagt kun de fire eksemplarer, så tag lige og mail eller skriv til mig først og hør, om der er nogen tilbage, **før du sender moneterne!!**

Skriv til jackbib@yahoo.com

En romantisk dag i solen...

Har du ikke lyst til at ...

Hvad fanden skulle jeg det for, når det nye **Stay Sick!** ligger derhjemme og venter på mig! Tag dig dog sammen, Frank!

Internettet. Så må vi bare håbe, de kan holde gejsten oppe bare lidt mere end hos **Deadbeat!**

Lars von Hegnet proklamerede jo også, at der ville komme et eller andet fra hans hånd i stedet for **Bloody Darlings**, men heller ikke her er der sket noget, manden har velsagtens mistet lyren! Som i jo alle ved, blev von H jo skilt for et par år siden og jeg ved ikke, om det er, fordi koner ikke har det så godt med ægtemænd, der bruger al deres fritid på voldsfilm (jeg husker selv et mislykket *bif-besøg* med en *girlfriend*, der bestemte **SS!** syntes, "tree rape"-scenen i **Evil Dead** var underholdende overhovedet!!), men nu er tvun altså også kommet til Kenneth Eriksen. **SSI**-redaksion håber naturligvis på det bedste for **Absurds** redaktør og ønsker *pøj-pøj!* Det lader i øvrigt til, at von Hegnet og Eriksen håndterer tingene på helt forskellige måder; hvor Lars på det nærmeste brugte film som psykoterapi til at klare sig gennem skærene, har Kenneth tilsyneladende helt opgivet at samle på genrefilm og sælger for tiden ud af sin samling og vil fremover kun have de film, der er i **Absurd**-online-butikkens varelager.

On a *much happier note* skal det nævnes, at for en anden dansk genrefilmbladsredaktør er det gået i stik modsat retning: **Uncuts** Caspar Vang er nemlig blevet splejset med en kvinde af en slags og der ønskes naturligvis tillykke herfra!! Og endnu en glad mand i **Uncut**-lejren er Thure Munkholm, der netop er blevet den lykkelige ejermand af den ultra-sjældne danske ex-rental **Der er et Syndigt Land** (*check hans rev i eXtase*), og hvem spillede gavmild julemand (mod en vis provision, forstås)??? *But of course yours truly!*

Her i **SSI**-land kører tingene jo ved en noget lavere omdrejningsfrekvens end ude i samfundet. Du husker sikkert, at jeg i #0 bragte det glade budskab endelig at være kommet i besiddelse af et rigtig stereofjernsyn, og de moderne erhvervelser lader ikke til at ville tage en ende, nu er **Stay Sick!**-redaktøren nemlig, som den næstsiddste mand i Danmark, blevet indehaver af en rigtig dvd-afspiller [*nu mangler vi bare dig Metin!* ha ha!]. Og det drejer sig skam ikke om en eller anden *no-brand-name*-afspiller, men sågar den højt eftertragtede og luksuriøse **MINATO 903!!!** Ja, hvad siger du så! Og ikke alene kan den ud over region 2 PAL-dvd'er også afspille amerikanske og asiatiske NTSC-dvd'er, næh den kan sgu endda også omdanne NTSC-signal til PAL, så man kan optage en NTSC-film med en almindelig PAL-video!!! Very handy indeed, hvis man har lånt en dyr NTSC-dvd og vil lave en kopi til sig selv (hvilket jo er fuldt lovligt ligesom med cd'er, når det er til en selv). Men hvorfor ikke bare selv købe sine egne NTSC-dvd'er? Well, blandt andet spiller pengepungen en vigtig rolle, nu da lidioterne nede i Bryssel har nosset så godt og grundigt i det, så de europæiske, og dermed danske, butikker ikke må bestille store partier hjem af dvd'er, cd'er osv. fra uden for EU. Wow, fabelagtigt! (*det lader dog til, at butikker med specialimport*

stadig godt vil bestille ting hjem til en, hvis man kommer oppe bare lidt mere end hos Deadbeat!) Nu er vi blevet tudeet ørene fulde siden '74 med det fabelagtige fællesmarked og det her er så resultatet.

Et par sektioner er blevet hentet frem fra kælderen og støvet af, bl.a. "Hongkongruller - Asian flicks på DK-kassette", som nu er blevet til "Asian Trash", og "Spilling the Guts", som ikke har set dagens lys siden **Banned in Britain #1** i 1994, er nu blevet til "Redaktøren Brækker Gul Galde op". Ligesom **HK**-filmsektionen har "Documentary Flicks" heller ikke været med siden #1 og "Splatterfilm for begyndere" måttet også ryge ud sidste gang pga. pladsmangel. Endvidere bringer jeg endelig den håndfuld revs af blaxploitationfilm, som var det indlæg, som Henrik Larsen omtalte i et **Obskuriøst** at have set i en sneakpreview-udgave af **SSI #3** allerede juli 2001. Intro'en er dog helt ny. Noget andet, der også er helt nyt, er en sektion om tyrkiske exploitationfilm! Yeps, hvis du troede tyrkerne kun kunne sættes i forbindelse med "Voldsmose" og døgnkiosker, så tager du (naturligvis) helt fejl. I 1970'erne lavede de i tonsvis af tempofyldte exploitationfilm og i dette nummer giver jeg en intro til genren og tager et kig på en håndfuld af slagsen. Modsat Hongkong har Tyrkiet desværre aldrig været en britisk kronkoloni, så ulig **HK** har man i Tyrkiet aldrig gjort sig i engelske undertekster, men tag nu lige og vær en sand fan af alternativ film og check sektionen ud alligevel!

Anywaaay, så er der vist ikke mere at sige (*det skulle da lige være, at man nu endelig kan købe Guinness Draught på dåse i Danmark, en begivenhed, der fortjener et trefoldigt hip-hip-hurra ude i de små hjem!*), dette nummer har været en *bitch to make* og du skal nok ikke forvente dig et lige så tykt nummer næste gang. Jeg har ikke lyst til at annoncere, hvornår #5 udkommer - det er en hobby, det her!! En ting, jeg dog godt kan nævne, er, at jeg sidder allerede og er i gang med et lille *cottage away from home*-agtigt blad, nemlig... tra-tra-traaa [*fremmevirvel og fanfare*]... **Banned in Britain #2!!!** Så hvis du kan lide splatter + trash og har blot det mest basale grundkendskab udi engelsk jargon, så kan jeg kun anbefale dig at slå til, når bladet sprøjtes ud af de store trykpresser (*yeah right!*) forhåbentligt inden alt for længe. En tredjedel ligger allerede klar!

Nå, men that's it. Hvis du har nogen kommentarer, så skal du være velkommen til at skrive til mig (og hvis dette usædvanligt venlige tilbud nu skulle fremprovokere et ildebefindende hos nogle af mine faste læsere, så... tjaa... er det jo bare ærgerligt, hah!).

Yours in gore
Jack J

ARGH!!! ... RALLE... RALLE... (FRÅDE...)

Det ægte sorte guld endelig i Danmark!

Af Jack J

Som otte-niårig læste jeg mit første Tintin-album, det var "Det Sorte Guld". Lidet skulle jeg ane, at mange år senere ville jeg selv fråde af guld over fundet af netop det sorte guld. At det så bare ikke drejer sig om olie, men derimod om det i Danmark nyligt lancerede Guinness Draught beer, er så en anden mindre væsentlig detalje. Og lad mig så, i tilfælde af at du ikke rigtig fatter omfanget af den gode nyhed, forsøge at klargøre det for dig med et par sammenligninger: At man nu kan købe Guinness Draught er en revolution, der sådan cirka svarer til, da talefilmen blev introduceret i stedet for stumfilmen! Som da DR begyndte at sende i farve!!! Som da Slayer udsendte "Hell Awalts"!!! Ja, så stort er det!!

Men du forstår ikke rigtigt alligevel, vel? "Jamen man har da hele tiden købt det der Guinness-øl, bare på flaske - det vel lissågodt!", siger du velsagtens, grøn som du er. Well, lissen boychick, lemme put it straight: they don't fucken compare, okay! Comprend!! Der er en verden til forskel. Don't get me wrong, den almindelige Guinness på flaske, Guinness Extra Stout, er en ganske glimrende mørk øl, bedre end nogen af de danske mærker, men Guinness Draught er bare den (meget) bedre af de to! Hvis Stoutens smag er mørk, så er Draught'en kulsort, som Pam Griers røv!

Hvis man nu skulle undre sig over, at vi ikke har haft Guinness Draught i DK før nu, hvis den er så meget bedre, så skyldes det udelukkende en eneste forhindring, nemlig det forhadte dåseforbud, som nu heldigvis er væk. Sagen er nemlig den, at Guinness Draught jo, som det engelske navn antyder, er en fadøl, som skal skænkes fra fad for at få den rigtige smag og ikke mindst for at få det kendte creamy head på øllen, altså den hvide top over, der er så kendetegnende for netop Guinness Draught! Den kan man ikke kreere med en flaske. Jeg husker selv

dengang, da Guinness fandt ud af, hvordan de skulle genskabe en "rigtig" fadøl på dåse, selv om den altså netop ikke er på på fad. Man opfandt simpelthen en dingnot (eller widget på engelsk) af plastic, som ligger og flyder rundt inde i dåsen og som laver den cremede top, når øllen skænkes i et glas (bemærk: ud over at være blasfemi i yderste potens, umoralsk og menneskeligt forkasteligt, så er der også for længst vedtaget en lov i Bysse, der gør det strengt ulovligt på højde med lystmord, voldtægt og kannibalisme at drikke Guinness Draught direkte fra dåsen!!!). Man kan tydeligt høre den ligge og rasle, når dåsen er tom. Guinness har faktisk patent på dingnoten!

Ud over den bedre smag, så er der også andre fordele ved at drikke Guinness. For det første laver man den af det samme, som man laver rugbrød af, så den er ganske nærende. Jeg husker en ven fra årene i London, "American Bruce" (en amerikaner, der netop havde boet fem år i Danmark, da jeg mødte ham og som talte engelsk med dansk accent, hah!), som altid fortalte, at hvis man var sulten, behøvede man bare drikke tre pints af Guinness, så var man mæt, ha ha! Men helt tosset er det nu faktisk ikke, hos Guinness plejede man faktisk i gamle dage at reklamere med, at deres øl var godt for gravide kvinder og nybagte mødre! Der er heller ingen fedt i og færre kalorier end i fx skummetmælk og appelsinjuice (så derfor, drik sundt, sig Jolly til din Guinness, ha ha).

Grunden, til at Guinness-øllet er helt mørkt, er, fordi det laves i Irland og den irske sjæl er sort som bare fanden selv (på deres hjemmeside skriver de godt nok, at det skyldes, noget af det maledte byg, som bruges, er ristet ligesom kaffebønner, men det tror jeg sgu ikke på. Det er helt sikkert det med den sorte sjæl!).

Den hvide top derimod skyldes de bobler, der bliver frembragt af kvælstoffet og kuldioxid i øllet, når øllet skænkes og som så danner den hvide top.

Når du skal drikke din Guinness Draught, er det vigtigt, at den drikkes kold. Husk på, den er irsk og skal altså ikke være lunken - den er jo ikke engelsk! Hos bryggeriet anbefaler man at lade den stå i mindst tre timer i køleskabet, før man kaster den i svælg. Du skal i øvrigt også lige huske, at du skal have et ordentligt stort glas, der kan rumme en hel pint, så altså ikke noget med skide cola-glas! Jeg fandt selv nogle

tyrkske glas i OBS, der lige havde den rette størrelse (og det har altså ikke noget at gøre med, at jeg har en tyrkisk filmsektion med denne gang!).

Man kan vel ikke forlange, at du som trashfilmfan har nogen større interesse i lange historiske udredninger, så her er lige en kondenseret, kort fortalt gennemgang af Guinness' fortid og nutidige forhold.

Guinness-bryggerierne blev grundlagt af Arthur Guinness i 1759, men man regner ikke med, at han begyndte at brygge før 1780'erne. Hvorvidt der gik så lang tid skyldes, at han ikke havde nogen mønter, ved jeg ikke, men han lånte i hvert fald 100 pund af en ærkebiskop (!!!) til at komme i gang for Guinness-bryggeriet, St. James's Gate Brewery, som det hedder, ligger stadig i Irland nemlig i Dublin ved floden Liffey.

Vandet til øllet får de fra Wicklow-bjergene syd for byen. Både det Guinness Draught og Guinness Extra Stout, som eksporteres til Danmark er det rigtige Guinness brygget i Dublin og altså ikke noget shit lavet på licens i Ungarn eller sådan noget!

Å! Nu ved du alt, der er at vide om Guinness, deres historie, sociale forhold og handelsvirksomhed. Nu mangler du bare at smutte ned i det lokale supermarked og smage selv.

Uhh, glemte jeg at nævne, at Guinness Draught koster 16 kr. per dåse - uden pant!!!

LÆR IRSK MED STAY SICK!

- første lektion: DE VIGTIGSTE FRASER TIL DIN FERIE I DEN IRISKE REPUBLIK

Pionta Guinness led thoil - Et stort glas Guinness tak.
Cathain a duntar an teach tabhairne? - Hvad tid lukker pubben?
Go raibh maith agat - Tak.

Næste gang: Komplet guide til hvor og hvordan du køber kondomer på det sorte marked i Dublin.

FANZINES

OBSKURIØST #2 - 5

Nr. 5/6: A4, 48 sider, 50 kr. (inkl. porto)
Spørg efter de tidligere numre.

Bestilles fra:

Henrik Larsen

Johan Kellers vej 37/3 tv. 2450 Kbh. SV

obscurious@hotmail.com

www.cultmovies/obskur.dk

eller gennem It's Grim Up North Distro

#2: Indhold: "No horror films, we're German!", Vikingefilm, "Cameron Mitchell: The Ultimate Viking", supermænd vs. superfyre, filmanmeldelser: 3 Dev Adam, Moon Mask Rider + Star-lord (tegneserie).

#3: Indhold: Kirk Morris, The European Horror Films of Christopher Lee, Tre Fantastiske Supermænd, Lion Man, Riccardo Fredas Peplumfilm + tillæg: Sherlock Holmes and the Deadly Necklace, The Keeper, Vincent Price.

#4: Indhold: Quatermass (del 1), sci-fi-fanzines, Doctor Who, The Mysterious Island of Captain Nemo, Survival Zone, fanzine-revs + tillæg: Et år med Obs.

#5 [reVet er skrevet før # 5/6 udkom]: Det ville være synd at sige, at der er meget at berette om dette nummer! Bladet består af fire artikler og et helsides og et halvsides billede! Jeg husker, da Henrik ivrigt begyndte at snakke om at lave Obs om til et stort 48-siders blad. Jeg syntes, det lød rigtig godt, men Henriks idé, om at lave et afsluttende farvenummer på fire sider, var jeg mindre begejstret for. Jeg syntes - og synes - det var lettere fjolle. Som jeg også dengang argumenterede over for redaktøren; hvad så med samlere, der i femtiden forsøger at samle en komplet samling af Obs. Sådan et firsiders "blad" forsvinder i årenes løb. Den slags blir smidt ud sammen med gamle Se & Hør og PS-blade (ndå nej, sidstnævnte blir jo ikke

smidt ud!). "Kald det noget andet som fx Obskuriøst Ekstra!", sagde jeg til Henrik, men nej, manden var stålsat: blade skulle hedde nummer fem og sådan var det.

Lederen handler om det fremtidige nummer og er informativ. Side 2 byder på en anmeldelse af Food of the Gods aka Rotternes Hævn af Jesper Moerch, og nogle Hammer Film-dvd-nyheder af Henrik Jespers rev er som sædvanligt velskrevet og jeg har nu fået lyst til at se filmen. Instruktøren har jo også lavet Empire of the Ants aka Kæmpemyrerne Angriber, som de fleste hader (Mads Jensen gav den 03 i Bloody Darlings #14/15), men jeg holder nu meget af den. Så er der en flot plakat fra The Mysterious Island of Captain Nemo og til sidst "Bagtalen" af Henrik selv om de nyligt indførte importbegrænsninger af bl.a. dvd'er og cd'er osv. For en gangs skyld er der ikke nogen billeder af yours truly (hvad er meningen!), men derimod en fotoserie af HL selv, som jeg af religiøse årsager ikke vil kommentere. For at forvirre læserne, lader det vist til, at næste nummer også kommer til at hedde "nr. 5"!!

#5/6: Det nyeste nummer fra Henrik. Her er der virkelig sket forandringer: Bladet er vokset fra 16 til 48 sider og bladet virker mere som et "rigtigt" blad. Stilen er den samme - bare med mere af det hele. Indhold: "The many faces of Cleopatra", Harryhausen-film, Quatermass-serien (både del 1 & 2), Dick Turpin, naturen tager hævn-film, Lars von Hegnet, Peter Cushing-film, "Erol Tas: The Bad Man of Turkish Cinema", anmeldelser af bøger og fanzines. Coverlayout af Jesper Moerch. Bladet fortjener at blive solgt i flere butikker, end de meget få, som Henrik har kontaktet. Fremover vil der tilsyneladende komme mere litteraturstof. Fedt blad!

Men husk det nu, Henrik: bliv ved med at gentage: "Det er kun en hobby, kun en hobby, kun en hobby..."

(fortsætter på næste side)

FANZINES:

FRANKS HERMETISKE GARAGE #1

(Feb. 2003, A4, 48 sider)
pris: 50,- kr. (inkl. porto)
Redaktør: Frank Brahe
Købes fra:
Frank Brahe
Hjortevej 41, Søften
8382 Hinnerup
Fpb@tdc.dk
eller i bl.a. Rock Uglen (Kbh)

Frank har udsendt blad #3, som er efterfølgeren til **Mondo Franko** og **Ultimo Mondo Franko**, men altså under ny titel. Frank havde ellers forsvoret, at han ikke ville udgive flere blade, men så dukkede det her altså op ud af det blå. Herligt! Frank har gjort mere ud af layoutet (dvs. han har gjort noget ud af layoutet, ha ha!) og postet lidt flere penge i bladet til nogle vampyr-model-fotografier af sig selv i selskab med en vampyrpige bla. til omslaget. Meeen Frank var det for tidligt på dagen til at nå en barbering? Hvem har nogen sinde set en vampyr med daggamle skægstubbe. De kan da vist slet ikke få skæg, kan de? Indhold: "Hvordan skriver man *Olofaels Bog?*" (Palle Vibe), "Linda & Valentin - To Agenter på Afveje i Tid og Rum" (Mirko Wolck), interviews med Mikkel Starup, Lotte Heise og Hjerne-Madsen, "Ondskaben tur-retur - om Eksorcisten (Mikkel Starup), "Fra Stentavler til Celluloid: Af Vampyrfilmens Historie" (Henrik Larsen), *Morbis Gravis* (Frank) + en hel del filmanmeldelser, hvoraf mange er af store kendte hollywood-film. Anmeldelserne er oftest uden egentlige fakta og der er nogen pæne vampyrfår. Er det så sidste gang, denne gang, Frankie-boy?

Æv, jeg har lige opdaget, at jeg rent faktisk allerede delvis har anmeldt Franks blad (i den gamle stil), og da jeg hader at smide noget ud, så bringer jeg det gamle rev også. Det har ligget et godt stykke tid og er ikke blevet skrevet færdigt.

Franks Hermetiske Garage #1 (rev #2)

Cirka to år efter Frank Brahe udsendte **Ultimo Mondo Franko**, udsender han helt uden varsel et nyt blad, nemlig **Franks Hermetiske Garage**. I de forløbne to år har Tycho Brahes lille nevø fra Søften ellers gentagne gange afvist, at der skulle være et **Mondo Franko #3** på vej, og der var da også kun et par enkelte skraber fra "scenen", der vidste, at bladet var undervejs.

Modsat de to MF-blade, er FHG et forsøg fra Franks side på rigtigt at lave et "ordentligt" zine modsat MF-blade, som var ret uorganiserede og nærmest ikke-layoutede. Frankie-boy fortalte mig dengang, at når han sidder og arbejder med layout dag ud og dag ind på jobbet, så gad han ikke at skulle sidde og hørse med det i sit hobbyblad også. Forståeligt nok. Men denne gang skulle det altså så være. Frank har gjort en del mere ud af bladets opsætning, anmeldelserne er blevet længere, fornærmelserne er røget helt ud, og ud over en del af bladets sider er der klasket billeder af (en ubarberet) Frank selv som vampyr og i selskab med en jomfruelig ungdom, der må lægge hals til Franks (plastic)vampyrgebis. Og hun er skam en rigtig model. Sagen er nemlig den, at fru Brahe ikke lige var i form til at agere vampyrfører, da familiens tredje arving var på vej. Man kan måske forsigtigt, og uden ellers at kritisere de nydelige billeder, udtrykke en vis ærgrelse over, at der tilsyneladende ikke var råd til en model med lidt større attributter!

Zinet består hovedsagelig af tre typer indlæg: artikler, revs og interviews. De fleste af revs'ne står Softe-Frank selv for og de er jo, som de plejer at være det fra hans side... og så alligevel ikke. Denne gang har redaktøren forsøgt sig i en lidt mere seriøs tone, men selv dette til trods, skal vi nok ikke forvente at se Brahe inviteret som gæstekribent på **Uncut**, førend der blir spejlglat i Helvede... så seriøse er mandens skraberier dog ikke! Og ganske som i de foregående blade så irriterer det mig grusomt, at der kun sporadisk oplyses om udgivelser, formater, credits osv. Jeg ved godt, Frank siger, at det ikke er den slags, hans blade skal bruges til, men alligevel! Noget nyt i FHG er anmeldelser af dvd'er, ja faktisk er de fleste af anmeldelserne anmeldelser af dvd-film, et medie som Frank er blevet MEGET glad for, og fint nok med det, men det lader altså tilsyneladende til, at de dvd-film, der sælges i den lokale videoforretning i Søften, mest er de store, garvede klassikere. Ikke noget galt i det, men der er altså langt mellem snapsene af trashfilm i FHG i forhold til i de to første blade! Hvor er anmeldelser af film i stil med **Slagter På 250 Pund**, **Chopper**

Chicks In Zombie Town, **A Chinese Torture Chamber** for slet ikke at nævne morderligt fabelagtige film som **Laserblast** eller **Devil's Sword**. Jo jo, store mega-budget-film har naturligvis deres berettigelse, men personligt synes jeg, at i et alternativt trashfilmfanzine, så burde der måske nok have været lidt flere trashfilm... men hey, det jo Franks blad og hvis han vil sige "fuck alle dem bette trashfilm", så er det jo fint nok. Og det er sjovt med de dumme vampyrfår!

Blandt skribenterne denne gang finder vi både nogle fallerede forfattere, Franks lille nevø, Henrik "den er jo sjælden" Larsen og Mads Jensen, der for en kort stund stikker hovedet frem fra den sump, han har befundet sig i de seneste mange år lige siden UMF, plus en artikel af en tegneseriefreak fra **Seriejournalen**. (og her sluttede den originale anmeldelse altså så, ganske *abrupt*, men det var måske også det bedste, hah!)

...og så lige et enkelt tegneserieblad:

HOUSE OF THE RE-ANIMATOR #1-3

(2002-3, A5, 24 sider)

Engelsk tekst.

pris 15,- kr. (der kan oprettes abonnement)

Redaktør: Lars Kramhøft

Bestilles fra:

Årupvej 34

7742 Vesløs

Well, talk about *Lovecraft!* Som jeg nævnte i mit rev af Thomas Winthers blad, så skrev Lars Kramhøft en novelle til bladet, men han udgiver altså også blade selv, ikke filmblade (men der er rent faktisk et på vej!), men derimod tegneseriebladet **House of the Re-Animator**. Serien foregår i 1951 og handler om forskeren, videnskabsmanden og opfinder KB, som bor i et stort mansion ude på landet sammen med nogle hjælpere. En af beboerne er et kvindeligt spøge, der er også et løst hoved (*not just any head, men H.P. Lovecraft's hoved, såmænd!*) og en øh og meget andet. Der er indtil nu udkommet tre numre, hvor KB og vennerne møder søuhyrer, onde nazier, mutanter osv. Lars tegner selv det meste af bladet og står for historierne. Det kan godt være, Lars skal øve sig lidt mere, før han er oppe på niveau med Wrightson, men bladet er ret sjovt og underholdende *never the less*, og jeg har hygget mig med hvert nummer indtil nu. Der er 3 numre ude og flere på vej. Og til 15 kr. kan det kun anbefales. (fortsættes på side 16, hæ hæ)

BAGSIDEROD

SUPER OVE

Skriv til SUPER-OVE, Box 11, 2880 Bagsværd. Alle offentliggjorte breve honoreres med et farvealbum!

POUL NYRUP-FILM???

Nogle af jer har gået og ventet halvandet år på anden del af min Poul Nyrup-artikel og så er den ikke engang med, ha ha! Nej, jeg beklager, det er ikke sjovt at grine ad læserne, hæ hæ... Men altså, jeg beklager meget, at den ikke er kommet med, der skulle både have været update af info'en fra sidste gang, revs af alle filmene og vi havde endda også lavet et interview med filmenes producer! MEN der er altså ikke plads! 1½ års materiale fylder en hel masse, også selv om jeg har udvidet bladet til fucking 128 sider denne gang. Lige nu her i 11. time ser det faktisk ud til, at jeg også er nødt til at smide den Hongkongfilm-sektion ud, som jeg havde sat op (og jeg havde endda anmeldt **Bruce Lee in New Guinea**, snøft) og jeg havde alle mulige sjove reklamer og alt muligt pis! Der var nok materiale til 130-40 sider! Oh well, næste gang! Hvilket ikke skulle ligge så langt ude i fremtiden, for denne gang har jeg nemlig EN PLAN!!! Jeps, SS! #5 er planlagt til udgivelse 15. okt. og det er altså oktober 2003 - ikke hverken 2004 eller 5!!!

Høj Super-Ove.

Jeg har et par spørgsmål til dig.
1. I **Superman Special** nr. 3 fra 1977, så jeg **Grønne Pil** og **Sorte Fugl**. Er **Sorte Fugl** en L.V., og er hun stadig **Grønne Pil's** forlovede?
2. Hvor mange af L.V. har deres eget blad?
3. Hvor tit udkommer **Batman**?
4. I nr. 9/76, så jeg en mand, der i sit vanvid ødelagde **Krypton** på få sekunder. Hvordan kunne **Superman's** far så nå at bygge en raket til **Super-barnet** (**Superman**)?

5. Hvem var **Knipse Carr**?

6. Er **Sorte Lyn** en L.V.?

7. Har **Fantompigen** noget med **Fantomet** at gøre, og hvad med at udgive et special-album med **Superman** og **Fantomet**?

Jeg håber, du kan svare på mine spørgsmål. Jeg synes, **Superman**-bladet er supergodt.

Mange hilsener til dig og alle supermedlemmerne
Jackie Jensen
Vinkelvej
4220 Korsør

Høj Jackie.

Sagde du et spørgsmål? Okay.. her har du så svarene på alle syv!

1. Ja, **Sorte Fugl** er medlem af **Lovens Vogtere**, og hun er stadigvæk **Grønne Pil's** veninde (vel ikke helt "forlovede" som du skriver).
2. **Superman** og **Batman**.
3. **Batman** udkommer ikke mere som separat blad men er fra 1979 lagt ind i **vort nye blad** »**Superman med Batman**».

4. Historien, du tænker på, må være »Det ensomste menneske i Universet«, som fortæller om den stakkels **Nam-Eks** tragiske skæbne. **Nam-Ek** var ikke skyld i **Kryptons** tilintetgørelse - men kan derimod beskrides som en tragisk overlevende.

5. **Knipse Carr** var for en del år siden særmedlem af »**Lovens Vogtere**«. I dag er han »ude af

serien og vil efter alt at dømme ikke dukke op igen.

6. Nej!

7. Nej - **Fantometpigen** (medlem af **teenagerhellesammenslutningen** »**Rummets helle**») har intet med »**Fantomet**» at gøre. Til dit ønske om et special-album med **Superman** og **Fantomet** må vi desværre sige nej - to så vidt forskellige og særprægede helte bør holdes hver for sig i deres respektive publikationer.

Superhilsen
Super Ove

Horney Zombies in Late Nite TV-Land

En sen natteime i begyndelsen af sommerferien. Jeg zappede lige rundt på kanalerne, og fangede pludselig noget af en film med et par zombier (den ene en *zombie-dværg*, no less!), der på typisk zombiemåner jagtede et skræmmende pigebarn. Ikke noget usædvanligt her - i en zombiefilm i hvert fald - ud over at jeg undrede mig over, hvilken zombiefilm, det mon var, jeg var landet midt i. Men øjeblikket efter bød dog på en scene, der ikke er gang i zombiefilm, i hvert fald i **Romeros** eller **Fulcis**; Den ene zombie havde hevet klunset af den labre ungdom og var i gang med at give hende en baghyler!

Det viste sig, at ikke var en hel film, der blev vist, men blot et klip fra et film-set i et 9-minutters dokumentarindslag om instruktøren **Jim Powers** i programmet "Sexcetera" på **Playboy TV**. Heldigvis blev programmet genudsendt nogle aftener senere, hvor *yours truly* naturligvis var klar ved optagerknappen på den gamle, trofaste videomaskine.

Jim Powers er tilsyneladende, ifølge programmet, kendt i "branchen" for at lave de mest obskure-blandingsfilm mellem ren porno og horrorfilm!! Der blev også vist en scene fra en af **Jim Powers'** tidligere film, **Terror from the Deep**, der var som taget ud af **Ed Woods** **Bride of the Monster**, dog var **Bela Lugosi** udskiftet med en pige, der (naturligvis) lå og onanerede ved kanten af en sø. Modsat **Lugosi** var den angribende blæksprutte stadig med, og dens fangearme blev også brugt - dog ikke til at kvæle den værgeløse pige med...

Det blev nævnt, at **Jim Powers** er vokset op med horrorfilm, og som han sagde det i programmet, så kunne han godt lide zombiefilm, men han syntes altid, de sluttede forkert: zombierne skulle få fat på pigerne og kneppe dem i enden (*pun intended!*), og det er altså så den slags zombiefilm, han laver!

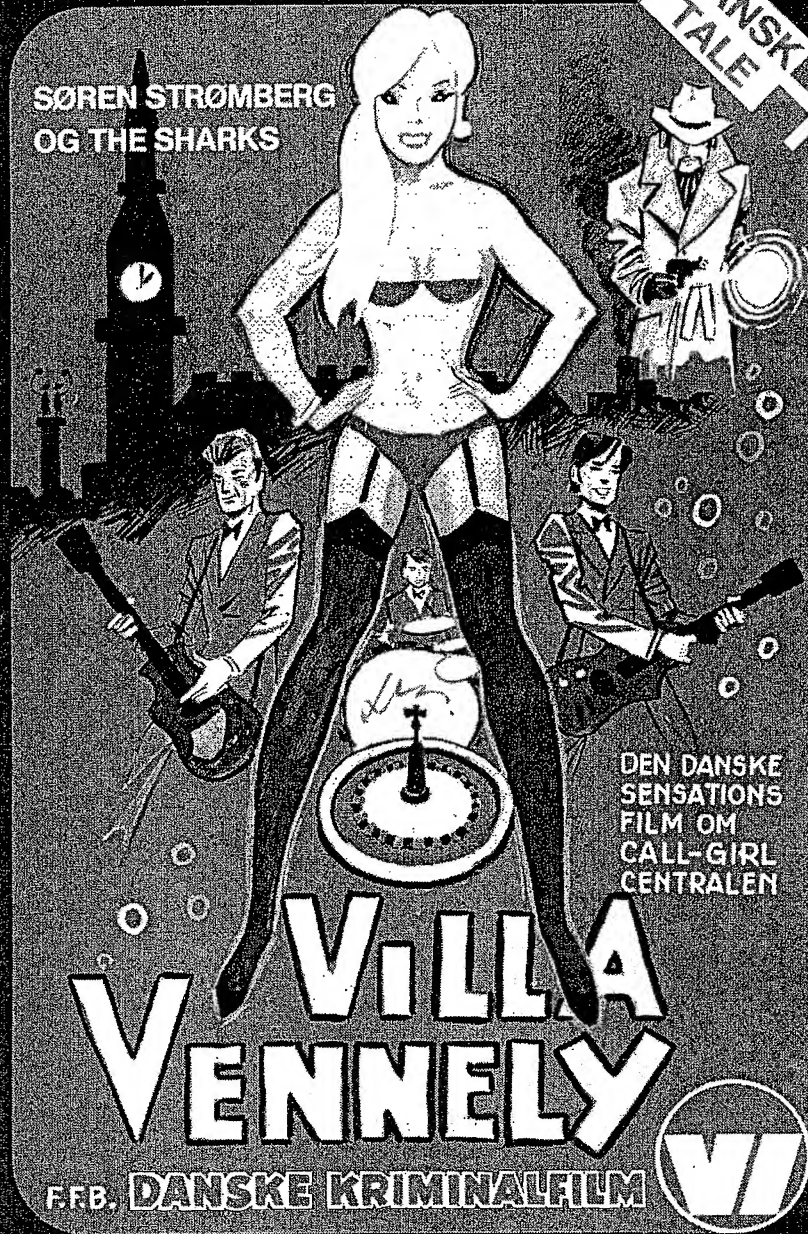
Det blev også nævnt, at **Powers'** idé havde været at følge i fodsporene på **John Waters**, dog indenfor *skin flicks*. Han skulle angiveligt have lavet 400 (!!!) af slagsen, men om de alle er horror-/monsterfilm blev ikke nævnt.

Hvorvidt **Jim Powers'** film kan fås i DK, må du virkelig selv finde ud af!

VIDEO INTERNAT

DANSK
TALE

SØREN STRØMBERG
OG THE SHARKS

DEN DANSKE
SENSATIONS
FILM OM
CALL-GIRL
CENTRALEN

VILLA VENNELY

F.F.B. DANSKE KRIMINALFILM

SORT/HVID FILM

Tredje og sidste af Video Internationals sjældne Poul
Nyrup-videoomslag fra 80'erne: VILLA VENNELY
(amk. titel: COPENHAGEN CALL GIRLS)

Akademisk tidsskrift for entusiaster af spekulationsfilm m.m.

Lemmy fra Motörhead læser...

STAY SICK!

#4/del 2

Sælges kun samlet med del 1

BLAXPLOITATION/ASIAN TRASH/KULT-TV/SCI-FI/ATTITUDE!!!

LÆS I DETTE
FABELAGTIGE NR.
BL.A. OM:

Månebase
Alpha

Fanzine-
kändisernes
TOP 13

Trash'ede Robin
Hood-film

Zombier
i Valby

Kult-gyserserie
på dansk tv
i de tidlige
80'ere

Brevkasse &
Fanzines

ENDELIG!!!
Hongkong-filmen
er tilbage og
præsenteres af
Danmarks
HK-ekspert
nummer 1

128 sider!!!

HUN ER EN MEGET PRIVAT DETEKTIV!

STACEY
SCORER
ALTID!

HUNER
PIGERNES
KNALDHARDE
SVAR PÅ
JAMES BOND!

STACEY!

METROCOLOR

